MARIE LU

LEGENDA

virtual-project.eu

MARIE LU

Seria: Legend

Volumul 1

LEGENDA

Original: *Legend* (2011)

Traducere din limba engleză de:
INES HRISTEA

virtual-project.eu

2016

LOS ANGELES, CALIFORNIA

REPUBLICA AMERICII

★★★

POPULAȚIA: 20 174 282

PARTEA ÎNTÂI

★★★

BAIATUL CARE PĂȘEȘTE ÎN LUMINA

1. DAY

Mama crede că sunt mort.

Sigur că *nu* sunt mort, dar e mai bine ca ea să creadă asta.

Cel puțin de două ori pe lună, văd afișat pe JumboTron-urile împrăștiate prin tot centrul Los Angeles-ului anunțul care mă vizează, cel în care scrie „căutat”. Arată aiurea acolo sus. Majoritatea imaginilor de pe ecrane înfățișează scene vesele: copii zâmbitori stând sub cerul albastru și senin, turiști pozând în fața Ruinelor Golden Gate, reclame ale Republicii în culori fluorescente. Mai e apoi și propaganda împotriva Coloniilor. „Coloniile ne vor pământul”, ni se spune. „Vor ceea ce ele nu au. Nu le lăsați să pună stăpânire pe casele voastre! Sprijiniți cauza!”

După care apare și raportul meu infracțional, care luminează JumboTron-urile în toată splendoarea lui multicoloră:

CĂUTAT DE AUTORITĂȚI

DOSARUL NR: 462178 – 3233 „DAY”.

CĂUTAT PENTRU ULTRAJ, DISTRUGERE PRIN INCENDIERE, FURT, DISTRUGERE DE BUNURI MILITARE ȘI SABOTAREA EFORTULUI DE RĂZBOI 200 000 DE BANCNOTE REPUBLICANE PENTRU INFORMAȚII CARE SĂ DUCĂ LA ARESTAREA SA

Împreună cu acest cazier e afișată mereu altă fotografie. O dată a fost cea a unui băiat cu ochelari și cu o claie de cârlionți arămii. Altă dată a fost cea a unui tip cu ochii negri și fără niciun fir de păr. Uneori sunt negru, alteori alb, apoi măsliniu, brun, galben, roșu sau în orice alt fel le mai trece prin minte.

Cu alte cuvinte, autoritățile nu au nici cea mai vagă idee despre cum arăt. Se pare că nu se știe aproape *nimic* despre mine, cu excepția faptului că sunt tânăr și că nu există niciun corespondent în bazele lor de date atunci când îmi verifică amprentele. De asta mă urăsc și de asta nu sunt *cel mai periculos* infractor din țară, ci *cel mai căutat,* îi fac să pară incompetenți.

E de abia seară, dar afară e deja întuneric beznă, iar reflexiile JumboTron-urilor lucesc în bălțile de pe stradă. Stau pe pervazul sfărâmicios al unei ferestre, la etajul al treilea, ascuns privirilor de niște grinzi ruginite de oțel. Cândva, ăsta a fost un bloc de apartamente, dar acum e în paragină. Podeaua camerei e acoperită de lămpi sparte și cioburi de sticlă, iar vopseaua s-a cojit de pe toți pereții. Într-un colț, pe jos, zace cu fața în sus un portret vechi al Electorului Primo. Mă întreb cine a locuit aici – nimeni nu e atât de dus cu capul încât să lase așa, aruncat pe podea, portretul Electorului.

Ca de obicei, mi-am ascuns părul sub o șapcă școlară veche. Am privirea ațintită asupra casei micuțe, fără etaj, de vizavi. Îmi fac de lucru cu mâinile, jucându-mă cu pandantivul pe care îl am legat în jurul gâtului.

Tess se sprijină de cealaltă fereastră a camerei, privindu-mă cu atenție. În seara asta nu am stare și, ca întotdeauna, ea simte lucrul ăsta.

Epidemia a lovit greu sectorul Lake. În lumina venită de la JumboTron, Tess și cu mine îi vedem pe soldații aflați în capătul străzii cum inspectează fiecare casă în parte. Din cauza căldurii, își poartă pelerinele negre și lucioase legate lejer. Toți au măști de gaze. Uneori, când ies din câte o casă, o marchează cu un X mare și roșu pe ușă. Nimeni nu mai intră și nu mai iese din locuința aceea – cel puțin nu atunci când poate fi observat.

— Tot nu-i vezi? îmi șoptește Tess.

Expresia feței îi e ascunsă de umbre.

În încercarea de a nu mă mai gândi la asta, meșteresc o praștie improvizată din bucăți vechi de PVC.

— N-au mâncat de seară. Nu s-au mai așezat la masă de ore întregi.

Îmi schimb poziția și îmi întind genunchiul suferind.

— Poate că nu sunt acasă?

Îi arunc lui Tess o privire iritată. Încearcă să mă liniștească, dar eu nu am dispoziție pentru așa ceva.

— E aprinsă o lampă. Și uită-te la lumânările alea. Mama n-ar irosi niciodată lumânările dacă n-ar fi nimeni acasă.

Tess se trage mai aproape.

— Ar trebui să plecăm din oraș pentru vreo două săptămâni, nu?

Încearcă să își păstreze vocea calmă, dar îi simt frica.

— Epidemia o să se stingă curând și atunci o să poți să te întorci să-i vizitezi. Avem mai mult decât suficienți bani pentru două bilete de tren.

Scutur din cap.

— O noapte pe săptămână. Îți amintești? Lasă-mă să-i verific o noapte pe săptămână.

— Da. Dar săptămâna asta ai fost aici *în fiecare noapte.*

— Vreau doar să fiu sigur că ei sunt în regulă.

— Și dacă te îmbolnăvești?

— Îmi asum riscul. Iar tu nu trebuia să vii cu mine. Ai fi putut să mă aștepți în Alta.

Tess ridică din umeri:

— *Cineva* trebuie să vadă de tine.

E cu doi ani mai mică decât mine, dar uneori pare suficient de matură ca să îmi poarte de grijă.

Continuăm să privim în tăcere în vreme ce soldații se apropie de căminul familiei mele. De fiecare dată când se opresc la câte o casă, unul dintre ei bate cu pumnul în ușă, iar un altul stă lângă el cu arma scoasă. Dacă ușa nu este deschisă într-un interval de zece secunde, primul soldat o sparge cu piciorul. Odată ce dau buzna înăuntru nu îi mai pot vedea, dar le știu rutina: unul dintre soldați ia câte o probă de sânge de la fiecare membru al familiei, probă pe care o introduce într-un cititor portabil ca să verifice dacă persoana în cauză e afectată de boală. Întregul proces durează zece minute.

Număr casele aflate între locul unde se găsesc soldații acum și cea în care locuiește familia mea. Va trebui să mai aștept încă o oră până când o să le aflu soarta.

Din celălalt capăt al străzii reverberează un țipăt. Privirea îmi fuge către locul de unde vine sunetul, iar mâna îmi saltă pe cuțitul de la brâu. Tess își ține răsuflarea.

E o victimă a epidemiei. Probabil că starea fizică i s-a deteriorat de-a lungul mai multor luni, căci are pielea crăpată și sângerează peste tot. Mă întreb cum de au ratat-o soldații în timpul raziilor anterioare. Dezorientată, femeia se împleticește de colo-colo, apoi se repede înainte, dar se împiedică și cade în genunchi. Întorc privirea către soldați. Acum au văzut-o. Cel cu arma scoasă se apropie de ea, în vreme ce restul – unsprezece la număr – rămân pe loc și nu fac decât să se uite. O singură victimă a epidemiei nu reprezintă cine știe ce amenințare. Soldatul ridică arma și țintește. Femeia infectată e învăluită într-o ploaie de scântei.

Se prăbușește, apoi nu mai mișcă. Soldatul se întoarce la camarazii lui.

Ce mi-ar plăcea să punem mâna pe una dintre puștile soldaților! O armă frumușică, de genul ăsta, nu costă mult pe piață – 480 de bancnote, mai puțin decât o mașină de gătit. Ca toate armele, e precisă datorită magneților și curentului electric. Poate să lovească o țintă aflată la trei străzi distanță. Tehnologia a fost furată din Colonii – așa mi-a spus tata odată –, dar firește că nu se pune problema ca autoritățile să recunoască asta. Dacă am vrea, eu și Tess am putea să cumpărăm cinci astfel de arme... De-a lungul anilor, am învățat să economisim din banii pe care îi furăm, să punem deoparte pentru situații de urgență. Dar adevărata problemă, în ceea ce privește armele, nu o reprezintă prețul, ci faptul că poți fi depistat foarte ușor. Fiecare armă are pe ea un senzor care raportează forma mâinii utilizatorului, amprentele și locația. Dacă asta nu m-ar da de gol, atunci nu știu ce ar putea să o facă. Așa că sunt obligat să mă mulțumesc cu armele mele artizanale – praștii din PVC și alte improvizații din astea.

— Au mai găsit una, zice Tess, mijindu-și ochii pentru a vedea mai bine.

Mă uit în jos și îi privesc pe soldați ieșind dintr-o altă casă. Unul dintre ei agită un spray cu vopsea și marchează ușa cu un X roșu uriaș. Îi știu pe cei care locuiesc acolo. Pe vremuri, în familia aceea era și o fetiță de vârsta mea. Când eram mai mici,

eu și frații mei ne jucam cu ea leapșa și hochei de stradă, cu vătraie de fier și ghemotoace de hârtie.

Tess încearcă să îmi distragă atenția făcându-mi semn din cap înspre bocceaua de la picioarele mele.

— Ce le-ai adus?

Zâmbesc, apoi întind mâna ca să desfac pânza.

— O parte dintre lucrurile pe care le-am adunat săptămâna asta. O să se bucure de ele, după ce vor trece de inspecție.

Scormonesc prin grămăjoara de delicii din boccea și ridic o pereche uzată de ochelari de protecție. O mai verific o dată, ca să mă asigur că sticla nu e fisurată.

— Pentru John. Un cadou în avans pentru ziua lui.

Fratele meu mai mare împlinește nouăsprezece ani spre sfârșitul săptămânii. Lucrează în schimburi de paisprezece ore în uzina din cartier, la cuptoarele ce produc căldură pe bază de frecare, și mereu se întoarce acasă cu ochii usturându-l din cauza fumului. Am avut noroc că am putut să fur ochelarii ăștia dintr-un transport de aprovizionare a armatei.

Îi pun jos și mai cotrobăi prin restul lucrurilor. Sunt mai ales conserve de carne și tocană de cartofi pe care le-am furat din restaurantul unui dirijabil. Și mai am și o pereche veche de pantofi, cu tălpile intacte însă. Ce mi-ar plăcea să fiu cu ei acasă când vor primi pachetul! Dar John e singurul care știe că sunt în viață și mi-a promis că nu îi va spune nici mamei, nici lui Eden.

Eden împlinește zece ani peste două luni, ceea ce înseamnă că, tot atunci, va trebui să dea Examenul. Când aveam zece ani, eu l-am picat. De asta îmi fac griji pentru Eden. Deși e, de departe, cel mai isteț dintre noi toți, gândește cam ca mine. Când eu am încheiat Examenul, am fost așa de sigur pe răspunsurile mele, încât nici nu m-am obosit să îi urmăresc pe cei care mi-au pus nota. Dar apoi administratorii m-au condus într-un colț al stadionului, împreună cu o mulțime de alți copii. Mi-au pus o ștampilă pe test și m-au îngrămădit împreună cu ceilalți într-un tren care ne-a dus în centru. Nu am apucat să îmi iau nimic altceva în afara pandantivului pe care oricum îl aveam la gât. Nu am apucat nici măcar să îmi iau la revedere.

După ce dai Examenul există mai multe variante.

Să zicem că obții punctajul perfect: 1500. Nimeni nu a obținut *vreodată* un astfel de scor, mă rog, cu excepția unui singur copil, cu câțiva ani în urmă. Armata a făcut mare caz atunci.

Cine știe ce se întâmplă cu o persoană cu un punctaj așa de ridicat? Probabil că i se dau pe mână o groază de bani și putere, nu?

Dacă obții un punctaj între 1450 și 1499, te poți felicita pentru că, instantaneu, ai calea deschisă spre șase ani de liceu și, apoi, spre alți patru într-una dintre universitățile de top din Republică: Drake, Stanford sau Brenan. După care ești angajat de Congres și câștigi o grămadă de bani. Și ai parte de fericire. Cel puțin, așa ne spun autoritățile.

Dacă obții un punctaj bun, undeva între 1250 și 1449, ți se permite să mergi la liceu, după care ești trimis la facultate. Nu e rău.

Cu un punctaj cuprins între 1000 și 1249 reușești să te strecori. Congresul îți interzice să urmezi liceul. Te alături clasei sărace, asemenea familiei mele. Probabil că ori te îneci, lucrând la turbinele de apă, ori mori opărit cu abur, în centralele electrice.

Să zicem că pici Examenul.

Aproape întotdeauna, cei care nu îl trec sunt copiii din sectoarele mahalalelor. Dacă faci parte din această ghinionistă categorie, Republica își trimite reprezentanții oficiali la ușa ta. Îi obligă pe părinții tăi să semneze un contract prin care îi acordă guvernului custodia deplină asupra ta. Și le spun că ai fost trimis în lagărele de muncă ale Republicii și că nu o să te mai vadă niciodată. Părinții nu au încotro și trebuie să își dea acordul. Unii dintre ei chiar sărbătoresc momentul, fiindcă autoritățile le oferă în dar, din compasiune, o mie de bancnote. Bani și o gură mai puțin de hrănit? Cum ne mai poartă guvernul de grijă!

Atât doar că toate astea sunt o mare minciună. Un copil inferior, cu gene de proastă calitate, nu îi este util țării. Dacă ai noroc, Congresul te lasă să mori fără să te mai trimită întâi în laboratoare, unde să ți se examineze defectele.

Mai sunt cinci case. Tess îmi citește îngrijorarea din privire și îmi pune o mână pe frunte.

— Iar te ia durerea aia a ta de cap?

— Nu, sunt bine.

Mă uit pe fereastra deschisă la casa mamei mele și, pentru prima dată, zăresc un chip familiar. Eden trece prin cameră, apoi se ițește prin geam la soldații care se apropie și îndreaptă spre ei o drăcie metalică, o improvizație. După care se lasă în

jos și dispare. Buclele i-au sclipit blond-deschis în lumina pâlpâitoare a lămpii. Știind cum gândește, îmi dau seama că, probabil, a construit instrumentul respectiv ca să măsoare cât de departe se află cineva – mă rog, ceva de genul ăsta.

— Pare mai slab, murmur eu.

— E viu și pe picioare, îmi replică Tess. Aș zice că asta e o victorie.

Câteva minute mai târziu, îi vedem pe John și pe mama trecând prin fața ferestrei, prinși într-o discuție. Eu și John semănăm destul de mult, deși el a devenit ceva mai vânjos în urma zilelor lungi de muncă în fabrică. Părul, ca al celor mai mulți oameni din sectorul nostru, îi trece dincolo de umeri. Fratele meu și-l ține prins într-o coadă simplă. Vesta îi e pătată de zgură roșiatică. Îmi dau seama că mama îl ceartă din cine știe ce motiv – probabil pentru că l-a lăsat pe Eden să se uite pe geam. Îi îndepărtează mâna lui John când e cuprinsă de una dintre crizele ei de tuse cronică. Răsuflu zgomotos. Așadar… Măcar toți trei sunt suficient de zdraveni ca să se țină pe picioare. Chiar dacă unul dintre ei e infectat, e încă suficient timp ca ei toți să își revină.

Nu mă pot opri să îmi imaginez ce s-ar întâmpla dacă soldații ar însemna ușa mamei. Ai mei ar rămâne împietriți, în mijlocul sufrageriei, multă vreme după plecarea soldaților. Apoi mama și-ar lua aerul ei obișnuit, ca atunci când vrea să pară curajoasă, pentru ca, după aceea, să nu doarmă toată noaptea, ștergându-și lacrimile în tăcere. Dimineață, ei ar începe să primească rații mici de hrană și apă și, pur și simplu, ar aștepta să își revină. Sau să moară.

Gândurile îmi fug la banii furați pe care eu și Tess i-am pus la păstrare. Două mii cinci sute de bancnote. Destul pentru hrana pe mai multe luni… Dar nu suficienți ca să cumpăr pentru familia mea fiole cu antidotul bolii.

Minutele se scurg cu încetinitorul. Las praștia și joc cu Tess câteva runde de Piatră, hârtie, foarfecă. (Nu știu cum, dar prietena mea e a naibii de bună la jocul ăsta.) Îmi arunc de câteva ori privirea către fereastra mamei, dar nu văd pe nimeni. Probabil că s-au strâns cu toții aproape de ușă, gata să o deschidă imediat ce vor auzi pumnii izbind în ea.

Și vine momentul. Mă aplec peste pervaz așa de mult, că Tess mă prinde de braț ca să se asigure că nu mă prăvălesc pe

trotuar. Soldații bubuie în ușă. Mama o deschide imediat, îi primește înăuntru și închide ușa la loc. Mă chinui să disting voci, pași, orice sunet care ar răzbate dinăuntru. Cu cât se termină mai repede chestia asta, cu atât mai iute pot să îi pasez lui John cadourile.

Tăcerea se prelungește. Tess îmi șoptește:

— Lipsa de vești înseamnă vești bune, nu?

— Foarte amuzant.

Număr secundele în minte. Trece un minut. Trec apoi două, patru și, în sfârșit, zece minute.

Apoi, cincisprezece. Douăzeci.

Mă uit la Tess, care ridică din umeri.

— Poate li s-a stricat cititorul, își dă ea cu presupusul.

Trec treizeci de minute. Nu fac niciun gest care să mă distragă. Mă tem că, dacă clipesc, s-ar putea întâmpla ceva într-atât de rapid, încât să-mi scape pur și simplu. Bat ritmic cu degetele pe mânerul cuțitului.

Patruzeci de minute. Cincizeci. O oră.

— Ceva nu-i în regulă, șoptesc.

Tess strânge din buze.

— N-ai de unde să știi.

— Ba da. De ce durează atât?

Tess deschide gura să îmi răspundă, dar, înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, militarii ies în șir din casă. Pe fețe nu li se citește nimic. Ultimul dintre ei închide ușa în urma sa și dă să ia ceva de la centură. Brusc, mă ia amețeala. Știu ce urmează.

Soldatul ridică mâna și trasează cu spray-ul pe ușă o linie diagonală lungă și roșie. Apoi încă una, alcătuind, astfel, un X.

Trag niște înjurături în barbă și dau să mă întorc, dar, în clipa asta, soldatul face un lucru neașteptat, pe care nu l-am mai văzut niciodată.

Desenează și o a treia linie, verticală, care taie X-ul în jumătate.

2. JUNE

ORA 13:47.

UNIVERSITATEA DRAKE, SECTORUL BATALLA.
22°C LA INTERIOR.

Stau în biroul decanei. Din nou. De partea cealaltă a geamului sablat, îi văd pe o grămadă dintre colegii mei de clasă (fiecare dintre ei e mai mare decât mine cu cel puțin patru ani). Se învârt pe acolo sperând să audă ce se întâmplă. Mai mulți dintre ei au văzut când am fost luată pe sus de la cursul de după-amiază (lecția de azi: cum se încarcă și cum se scot gloanțele dintr-un XM-621) de o pereche amenințătoare de gardieni. Și, de fiecare dată când se întâmplă asta, vestea se răspândește în tot campusul.

Copilul de geniu, giuvaierul Republicii, a intrat iar în bucluc.

În birou e liniște. Nu se aude decât un bâzâit slab de la computerul decanei. Am memorat fiecare detaliu al acestei încăperi (podele din marmură tăiată manual și importată din Dakota, 324 de plăci pătrate de plastic pe tavan, șase metri de draperie gri atârnată de o parte și de cealaltă a portretului gloriosului nostru Elector, pe peretele din spatele biroului, un monitor cu diagonala de treizeci de inci pe peretele lateral, cu sunetul oprit, unde un titlu anunță: „GRUP DE «PATRIOȚI» BOMBARDEAZĂ O BAZĂ MILITARĂ LOCALĂ. CINCI MORȚI", urmat de „REPUBLICA ÎNVINGE COLONIILE ÎN BĂTĂLIA PENTRU HILLSBORO"). Arisna Whitaker, decana însăși, stă așezată în spatele biroului și tastează pe sticla acestuia. Cu siguranță, îmi redactează raportul. Ăsta va fi al optulea din acest semestru. Aș putea pune pariu că sunt singurul student de la Drake care a izbutit să se aleagă cu opt rapoarte într-un singur semestru și să nu fie exmatriculat.

— V-ați rănit ieri la mână, domnișoară Whitaker? zic după o vreme.

Decana se oprește din tastat ca să mă privească furioasă.

— Ce te face să crezi asta, domnișoară Iparis?

— Pauzele de tastare sună altfel. Vă bazați pe mâna stângă.

Domnișoara Whitaker oftează și se lasă pe spătarul scaunului:

— Da, June. Ieri am jucat kivaball și mi-am sucit încheietura.

— Îmi pare rău să aud asta. Ar trebui să încercați să balansați mai mult brațul, nu încheietura.

Am spus-o doar ca pe o simplă informație, dar a sunat sarcastic, iar asta nu pare să o fi încântat deloc pe decană.

— Domnișoară Iparis, să ne înțelegem, îmi replică ea. Poate crezi că ești foarte deșteaptă. Poate crezi că notele tale perfecte îți asigură un tratament special. Poate chiar crezi că ai dobândit admiratori în școală, dată fiind prostia *asta.*

Și decana gesticulează către studenții adunați în fața ușii.

— Dar *pe mine* au ajuns să mă obosească incredibil de mult întâlnirile astea din biroul meu. Și crede-mă că, după absolvire, când vei fi repartizată la postul pe care țara îl va alege pentru tine, giumbușlucurile tale nu-i vor impresiona pe superiori. Mă înțelegi?

Dau din cap, pentru că asta își dorește domnișoara Whitaker să fac. Dar se înșală. Eu nu doar *cred* că sunt deșteaptă. Sunt singura persoană din toată Republica care, la Examen, a obținut scorul perfect, de 1500 de puncte. Am fost trimisă aici, la cea mai bună universitate din țară, la doisprezece ani, cu patru ani înainte de vârsta normală. Apoi, am sărit peste anul al doilea. Timp de trei ani, am obținut doar note maxime la Drake. *Sunt* deșteaptă. Am ceea ce Republica noastră consideră a fi gene *bune.* Iar genele mai bune înseamnă soldați mai buni ceea ce înseamnă șanse mai bune de a ieși victorioși împotriva Coloniilor – asta tot repetă profesorii mei. Și dacă simt că antrenamentele de după-amiază nu mă învață destule despre escaladarea zidurilor cu arme asupra mea, atunci… Ei bine, nu e vina *mea* că a trebuit să mă cațăr pe partea laterală a unei clădiri de nouăsprezece etaje, cu o pușcă XM-621 atârnată în spate. A fost un exercițiu de autoperfecționare, efectuat în beneficiul țării mele.

Circulă vorba că, odată, Day a escaladat cinci etaje în mai puțin de opt secunde. Dacă infractorul cel mai căutat de Republică a reușit isprava asta, atunci cum vom putea să îl prindem dacă nu suntem la fel de rapizi? Și dacă nu putem să îl prindem *nici măcar pe el,* atunci cum vom câștiga războiul?

Biroul domnișoarei Whitaker țârâie de trei ori. Decana apasă pe un buton.

— Da?

— Căpitanul Metias Iparis se află la poartă, îi răspunde o voce. A venit pentru sora lui.

— Bine. Trimite-l înăuntru.

Domnișoara Whitaker ia degetul de pe buton și îl îndreaptă spre mine.

— Sper că fratele tău va începe să se ocupe mai bine de tine, pentru că, dacă mai ajungi încă o dată, în trimestrul ăsta, în biroul meu…

— Cred că Metias se ocupă mai bine de mine decât părinții noștri, care nu mai sunt în viață, îi răspund, pe un ton mai tăios decât am avut intenția.

În încăpere se lasă o tăcere stânjenitoare.

În cele din urmă, după o veșnicie, aud agitație pe hol. Studenții lipiți de geamul ușii se îndepărtează brusc, iar umbrele lor se dau într-o parte ca să facă loc unei siluete înalte. Fratele meu.

Când Metias deschide ușa și pășește în birou, le văd pe unele fete din hol cum încearcă să își ascundă zâmbetele în dosul palmelor. Dar toată atenția lui Metias este concentrată asupra mea. Avem aceiași ochi negri, cu o lucire aurie, aceleași gene și același păr brunet. Dar genele lungi ale lui Metias sunt cele care fac o impresie deosebită. Chiar și prin ușa închisă, șoaptele și chicotelile de afară tot se aud. Deduc că Metias a venit în campus direct din tura de patrulare. E îmbrăcat în uniforma completă: haină neagră, de ofițer, cu două șiruri de nasturi aurii, mănuși (din neopren, cu căptușeală Spectra și broderie indicând rangul de căpitan), epoleți strălucitori pe umeri, pălărie militară, pantaloni negri, cizme lustruite. Ochii ni se întâlnesc.

E furios.

Domnișoara Whitaker îl întâmpină cu un zâmbet larg:

— Ah, domnule căpitan! exclamă ea. Mă bucur să vă văd.

Metias își atinge borul pălăriei într-un salut politicos.

— Păcat că ne reîntâlnim în aceste circumstanțe, spune el. Scuzele mele.

— Nu-i nicio problemă, domnule căpitan, sare decana fluturând din mână ca și cum circumstanțele nu ar conta.

Ce lingușitoare! Să facă asta tocmai după ce mi-a spus lucrurile alea despre Metias!

— Nu e vina dumneavoastră. June a fost prinsă azi, la ora prânzului, escaladând un bloc-turn. S-a dus la două străzi distanță de campus ca să facă asta. După cum știți, pentru antrenamentele fizice studenții trebuie să folosească doar pereții de escaladă din campus, iar părăsirea incintei, în miezul zilei, este interzisă…

— Da, știu, o întrerupe Metias, uitându-se la mine cu coada ochiului. Am văzut la prânz elicoptere zburând deasupra Universității Drake și am avut o… *bănuială* că June ar putea să fie implicată în incident.

Au fost *trei* elicoptere. Nu au fost capabili să escaladeze partea laterală a clădirii ca să mă dea jos, așa că m-au tras cu o plasă.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, îi spune fratele meu decanei.

Apoi pocnește din degete spre mine ca să îmi indice că trebuie să mă ridic.

— Când June va reveni în campus, o să se comporte ireproșabil.

Ignor zâmbetul fals al domnișoarei Whitaker și îl urmez pe fratele meu. Părăsim biroul și ieșim în hol. Imediat, studenții se îndreaptă spre noi.

— June, strigă un băiat pe nume Dorian, care se ține după noi.

Dorian m-a invitat (fără succes) doi ani la rând la balul organizat de Drake.

— E adevărat? Cât de sus ai ajuns?

Metias îi retează avântul cu o privire severă.

— June merge acasă.

Apoi, fratele meu îmi pune o mână fermă pe umăr și mă împinge. Colegii mei rămân în urmă. Întorc capul și izbutesc să le zâmbesc.

— Până la etajul al paisprezecelea, le strig.

Și rumoarea reîncepe. Nu știu de ce, dar ăsta e modul meu cel mai apropiat de relaționare cu ceilalți studenți de la Drake. Sunt respectată, se vorbește despre mine și sunt bârfită. Nu prea se stă de vorbă *cu mine.*

Așa arată viața unui student care, la cincisprezece ani, se află în ultimul an la o universitate destinată celor cu vârste începând de la șaisprezece ani.

Metias nu îmi mai adresează niciun cuvânt cât parcurgem coridoarele, nici când trecem pe lângă peluzele perfect întreținute ale piațetei centrale, pe lângă statuia gloriosului nostru Elector, și nici când traversăm una dintre sălile de sport, în care se desfășoară antrenamentul de după-amiază, la care și eu ar fi trebuit să particip. Mă uit la colegii mei, care aleargă pe o pistă uriașă, mărginită de un ecran de 360 de grade, care simulează un drum pustiu, din zona frontului. Studenții își țin

puștile în față, încercând să le încarce și să le descarce cât mai repede, în timp ce aleargă. La majoritatea universităților numărul studenților soldați este mai mic decât aici. Aproape toți dintre noi, cei de la Drake, urmează să primim posturi în armata Republicii. Din cei rămași, câțiva sunt destinați politicii și Congresului, iar alții sunt aleși să rămână să predea. Drake este cea mai bună universitate din Republică și, cum cei mai înzestrați dintre noi ajung întotdeauna în armată, sala de antrenamente este plină de studenți.

Ajungem pe una dintre străzile din afara universității. Mă urc pe bancheta din spate a jeepului militar care ne așteaptă. Metias de abia își mai ține nervii în frâu.

— Suspendată pentru o săptămână? Vrei să-mi explici de ce? Tocmai ce încheiasem și eu o dimineață în care a trebuit să mă ocup de rebelii Patrioți și ce aflu? Elicoptere la două străzi distanță de Drake. O fată escaladează un zgârie-nori.

Eu și Thomas, soldatul de pe scaunul șoferului, schimbăm priviri complice.

— Scuze, murmur apoi.

Metias, care stă în față, lângă șofer, se răsucește în scaun și se încruntă la mine.

— Ce naiba a fost în capul tău? Ai știut c-ai ieșit din campus?

— Da.

— Firește. Ai *cincisprezece* ani. Te-ai cățărat până la etajul al paisprezecelea pe un…

Fratele meu trage adânc aer în piept, închide ochii și încearcă să se calmeze.

— Ți-aș fi recunoscător dacă, măcar o dată, m-ai lăsa să-mi fac tura fără să mă mai gândesc la ce pui la cale, fără să mă mai frământ de grija ta.

Încerc să găsesc din nou privirea lui Thomas în oglinda retrovizoare, dar soldatul își ține ochii ațintiți asupra drumului. Normal, nu ar trebui să mă aștept la sprijin din partea lui. Thomas este la fel de îngrijit ca întotdeauna, cu părul perfect pieptănat pe spate și cu uniforma călcată perfect. Nicio șuviță rebelă, niciun detaliu nelalocul lui. Thomas e cu câțiva ani mai tânăr decât Metias și îi este subordonat în cadrul patrulei. E însă persoana cea mai disciplinată pe care o cunosc. Uneori, și mie mi-ar plăcea să fiu ceva mai disciplinată. Probabil că Thomas îmi dezaprobă cascadoriile chiar mai mult decât Metias.

Lăsăm centrul Los Angeles-ului în urmă și ne continuăm drumul, în tăcere, pe autostrada șerpuitoare. Peisajul se schimbă de la zgârie-norii cu o sută de etaje din interiorul sectorului Batalla la blocurile-turn aglomerate și complexurile destinate civililor, fiecare cu doar douăzeci-treizeci de etaje și lumini roșii, intermitente, de ghidaj pe acoperișuri. Cele mai multe au tencuiala scorojită după seria de furtuni de anul ăsta. Zidurile sunt străbătute de grinzi metalice de susținere, care se întretaie. Sper că grinzile astea vor fi consolidate curând. Războiul a devenit tot mai dur și, după mai multe decenii în care fondurile pentru infrastructură au fost redirecționate către aprovizionarea frontului, nu știu dacă aceste clădiri vor mai rezista la un seism.

După câteva minute, Metias continuă pe un ton mai calm:

— M-ai speriat rău azi. Mi-a fost frică să nu te confunde cu Day și să te împuște.

Știu că nu a vrut să îmi facă un compliment, dar nu mă pot abține să nu zâmbesc. Mă aplec în față și îmi pun brațele peste scaunul lui.

— Hei, îi zic, trăgându-l de ureche, așa cum făceam când eram mică. Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi.

Metias chicotește, deși e încă supărat, dar îmi dau seama că furia lui a început să se risipească.

— Da. Așa-mi spui de fiecare dată, Buburuză. Să înțeleg că cei de la Drake nu-ți dau suficient de lucru? Dacă ei nu reușesc asta, atunci chiar nu știu cine ar putea.

— *Știi*... dacă m-ai lua în unele dintre misiunile tale, cred că aș învăța mai multe și n-aș mai intra în încurcături.

— Bună încercare. Nu mergi nicăieri până nu termini facultatea și ești repartizată într-o patrulă.

Îmi mușc limba. Metias m-a luat cu el o dată – *o dată*! – într-o misiune, anul trecut, când toți studenții din ciclul al treilea de studii de la Drake au trebuit să însoțească unitatea armată căreia îi fuseseră desemnați. Comandantul îl trimisese pe Metias să ucidă un prizonier de război din Colonii, care fugise. Așa că m-a luat cu el și împreună l-am urmărit pe prizonier tot mai spre interiorul teritoriului nostru, dincolo de gardurile de demarcare și de fâșia de teren care se întinde din Dakota până în Texasul de Vest și care separă Republica de Colonii, departe de front,

unde cerul e împânzit cu dirijabile. L-am descoperit pe fugar pe o alee din Yellowstone City, în Montana, iar Metias l-a împușcat.

În timpul urmăririi, mi-am fracturat trei coaste și m-am ales cu un cuțit în picior. Acum, fratele meu refuză să mă mai ia cu el oriunde.

Când Metias rupe în sfârșit tăcerea, în voce i se simte o undă de curiozitate pe care nu și-o poate stăpâni:

— Și zi-mi, îmi șoptește el, cât de repede ai escaladat alea paisprezece etaje?

Thomas emite un sunet dezaprobator, dar eu zâmbesc larg. Furtuna a trecut. Metias mă iubește din nou.

— În șase minute, șoptesc la rândul meu. Și patruzeci și patru de secunde. Ce zici *de asta*?

— Trebuie să fie un record. Nu că ar mai trebui să faci asta.

Thomas oprește jeepul la un semafor, chiar înaintea liniilor de demarcare, și îi aruncă fratelui meu o privire exasperată.

— Haideți, domnule căpitan! exclamă el. June... ăăă... domnișoara Iparis n-o să învețe nimic dacă dumneavoastră o tot lăudați când încalcă regulile.

— Lasă supărarea, Thomas.

Metias întinde mâna și îl bate pe umăr.

— Să încalci o regulă, din când în când, e tolerabil, mai ales dacă o faci ca să-ți îmbunătățești abilitățile, asta în folosul Republicii. Victoria împotriva Coloniilor, corect?

Semaforul se face verde. Thomas își întoarce privirea spre drum (cred că numără până la trei în minte înainte să pornească jeepul).

— Corect, murmură el. Totuși ar trebui să aveți grijă ce o încurajați pe domnișoara Iparis să facă, mai ales că părinții dumneavoastră nu mai sunt.

Metias strânge din buze, iar privirea îi conferă o expresie încordată.

Indiferent cât de bună îmi e intuiția, cât de bine mă descurc la universitate sau dacă obțin punctajul maxim la apărare, la tir și la lupta corp la corp, ochii lui Metias păstrează acea privire înfricoșată. Se teme ca într-o zi să nu pățesc ceva – și se gândește la accidentul de mașină care ne-a răpit părinții. Frica asta nu îi părăsește niciodată chipul. Iar Thomas știe asta.

Nu i-am cunoscut pe părinții noștri destul de bine ca să le simt lipsa așa cum le-o simte Metias. De fiecare dată când plâng la

gândul că i-am pierdut, plâng pentru că *nu am* nicio amintire cu ei. Sunt doar imagini vagi, în care apar niște picioare lungi, de adult, picioare care străbat apartamentul nostru. Și mâini care mă ridică din scaunul de bebeluș. Asta-i tot. Toate celelalte amintiri din copilărie – privind în sală când primesc un premiu, făcându-mi-se supă de pui, eu fiind bolnavă, sau fiind certată ori învelită în pat – sunt cu Metias.

Străbatem cu mașina jumătate din sectorul Batalla și câteva străzi sărace. (Cerșetorii ăștia nu pot să se țină ceva mai departe de jeepul nostru?) În cele din urmă, ajungem la strălucitoarele blocuri-turn din Ruby și suntem acasă. Metias coboară primul din mașină. Când dau să îl urmez, Thomas întoarce spre mine un zâmbet reținut.

— Ne vedem mai târziu, domnișoară Iparis, îmi spune el, ridicându-și pălăria.

Am încetat să mai încerc să îl conving să îmi spună June: Thomas nu o să se schimbe niciodată. Pe de altă parte, nu e așa de rău să ți se spună pe numele de familie. Poate că atunci când o să fiu mai mare, iar Metias nu o să leșine la gândul că voi ieși cu un băiat…

— Pa, Thomas. Mulțumesc că m-ai adus.

Îi zâmbesc și apoi cobor din mașină.

Metias așteaptă până când portiera s-a închis, după care se întoarce spre mine și, coborând vocea, mă anunță:

— În noaptea asta o să ajung târziu acasă.

Are din nou acea privire tensionată.

— Să nu ieși singură. De pe front s-a anunțat că, în noaptea asta, vor tăia curentul în zonele rezidențiale, ca să se facă economie pentru bazele aeriene. Așa că să stai locului, da? Pe stradă va fi și mai întuneric ca de obicei.

Mi se strânge inima. Aș vrea ca Republica să dea zor și să câștige odată războiul ca să avem și noi parte măcar de o lună întreagă în care curentul să nu mai fie oprit.

— Unde te duci? Nu pot să vin și eu cu tine?

— Trebuie să supraveghez laboratorul de la Spitalul Central Los Angeles. Se livrează fiole cu un virus mutant. N-ar trebui să dureze toată noaptea. Și ți-am spus deja că *nu. Nu mai mergi în nicio misiune.*

Metias ezită.

— Mă întorc acasă cât de repede pot. Avem multe de discutat.

Își pune mâinile pe umerii mei, ignorându-mi privirea nedumerită, după care mă sărută scurt pe frunte.

— Te iubesc, Buburuză.

E formula lui clasică de despărțire. Se întoarce și se urcă în jeep.

— N-o să stau trează să te aștept, strig după el, dar Metias e deja în mașină, iar jeepul demarează. Ai grijă, mai șoptesc.

Nu mai are sens să o spun cu voce tare. Fratele meu e deja prea departe ca să mă mai audă.

3. DAY

Pe când aveam șapte ani, tata s-a întors de pe front într-o permisie de o săptămână. Treaba lui era să facă curat după soldații Republicii, așa că, în mod normal, era plecat de acasă, lăsând-o pe mama să ne crească singură. De data asta însă, când a revenit, patrula orășenească a făcut o percheziție de rutină la noi acasă, după care l-a luat pe sus la sediul poliției locale, ca să îl interogheze. Presupun că descoperiseră ceva suspect.

Polițiștii l-au adus înapoi cu ambele brațe rupte și cu fața însângerată și tumefiată.

La câteva nopți după asta, am cufundat un bulgăre făcut din gheață pisată într-o canistră de benzină, am lăsat lichidul să-l învăluie într-un strat gros, i-am dat foc și apoi l-am lansat cu praștia prin fereastra sediului poliției locale. Îmi amintesc mașinile de pompieri care, la scurt timp, au apărut în viteză de după colț și rămășițele carbonizate ale aripii de vest a clădirii poliției. Nu s-a aflat niciodată cine a pus focul, iar eu nu m-am dat în vileag. În fond, nici nu exista vreo dovadă. Comisesem prima mea infracțiune perfectă.

Mama tot spera să îmi depășesc condiția. Să devin o persoană de succes, chiar celebră.

Acum sunt faimos, dar nu cred că la asta se gândea ea.

•

E din nou seară. Au trecut deja patruzeci și opt de ore de când soldații au însemnat ușa mamei mele.

Aștept ascuns în umbră, pe o alee lăturalnică, la o stradă distanță de Spitalul Central din Los Angeles. Urmăresc personalul care se revarsă în și din clădire, pe ușa principală de acces. E o noapte cu cer noros, fără lună, și nu reușesc să deslușesc nici măcar sigla părăginită de pe acoperișul Black Tower. Lumini strălucesc la fiecare etaj – un lux rezervat doar clădirilor guvernamentale și reședințelor elitei, jeepuri militare sunt înșirate în lungul străzii, așteptând să primească aprobarea ca să pătrundă în parcarea subterană. Cineva verifică autenticitatea actelor. Stau nemișcat, cu privirea ațintită asupra intrării.

Arăt al naibii de bine în seara asta. Mi-am luat încălțările bune, bocancii făcuți dintr-o piele închisă la culoare, care au fost purtați cu grijă. Au șireturi zdravene și vârfurile întărite cu oțel. I-am cumpărat cu 150 de bancnote din rezerva noastră. În fiecare gheată, pe branțuri, am ascuns câte un cuțit subțire. Când îmi mișc picioarele, simt metalul rece pe piele. Pantalonii negri mi i-am vârât în bocanci. Mai am și o pereche de mănuși și o batistă neagră îndesate în buzunare. În jurul taliei mi-am legat o cămașă închisă la culoare, cu mâneci lungi. Părul îmi atârnă liber pe umeri. De data asta, mi-am colorat șuvițele blond-deschise cu un spray cu vopsea de un negru intens. Arată de parcă le-aș fi dat cu petrol. Ceva mai devreme, la intrarea din spate a unei bucătării, Tess a cheltuit cinci bancnote pe o găleată cu sânge de porc pitic. M-am mânjit cu lichidul ăsta pe brațe, pe abdomen și pe față. Ca să fiu sigur, mi-am mai trasat și niște linii de noroi pe obraji.

Spitalul se întinde pe primele douăsprezece etaje, dar pe mine nu mă interesează decât nivelul fără ferestre. Adică etajul al treilea, laboratorul, acolo unde sunt mostrele de sânge și medicamentele. Din exterior, acest nivel e complet ascuns privirii de elaboratele sculpturi în piatră și de steagurile republicane învechite. Dincolo de fațadă se află un spațiu vast, fără holuri și fără uși, o sală gigantică, cu doctori și asistente cu măști albe pe față, cu eprubete și pipete, cu incubatoare și tărgi. Știu toate astea pentru că am mai fost acolo. Asta s-a întâmplat în data în care am picat Examenul, în ziua în care ar fi trebuit să mor.

Cercetez cu privirea lateralul blocului-turn. Uneori pot să pătrund într-o clădire escaladând-o, dacă există balcoane de pe

care să sar și pervazuri pe care să mă sprijin. Odată am escaladat o clădire de patru etaje în mai puțin de cinci secunde. Dar blocul ăsta are fațada prea netedă, nu oferă puncte de sprijin. Va trebui să pătrund în laborator prin interior. Deși afară e cald, tremur puțin. Ce bine ar fi fost dacă i-aș fi zis lui Tess să vină cu mine! Dar doi intruși sunt mai ușor de prins decât unul singur. În plus, nu familia ei are nevoie de antidot. Mă asigur că mi-am ascuns pandantivul sub cămașă.

Un camion medical trage în spatele jeepurilor militare. Din el coboară mai mulți soldați, care le salută pe asistente, în vreme ce alții descarcă niște cutii. Liderul grupului e un bărbat tânăr, brunet, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, cu excepția celor două șiruri de nasturi argintii aliniate pe haina de ofițer. Mă străduiesc să prind ce îi spune uneia dintre asistente:

— ... de pe marginea lacului.

Bărbatul își strânge mănușile. Întrezăresc arma de la centura lui.

— Oamenii mei vor sta în noaptea asta la toate intrările.

— Da, domnule căpitan, îi răspunde asistenta.

Bărbatul își ridică pălăria spre ea.

— Numele meu e Metias. Dacă aveți vreo întrebare, căutați-mă.

Aștept până când soldații se răspândesc în jurul spitalului și bărbatul pe nume Metias se prinde într-o conversație cu doi dintre oamenii lui. Alte câteva camioane medicale vin și pleacă, aducând soldați – unii cu membre rupte, alții cu tăieturi la cap sau răni adânci la picior. Trag adânc aer în piept, apoi ies din întuneric și mă îndrept împleticindu-mă spre intrarea în spital.

Prima care mă vede, chiar în fața ușii principale, e o asistentă. Ochii îi fug către sângele pe care îl am pe brațe și pe față.

— Pot fi internat, soro? îi strig.

Mă strâmb mimând durerea.

— Mai există vreun pat liber în noaptea asta? Pot să plătesc.

Asistenta se uită la mine fără compasiune, apoi continuă să scrie în carnetul ei. Presupun că nu a apreciat abordarea prea familiară. De gât îi atârnă un ecuson.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Când ajung în dreptul ei, mă aplec, lăsându-mă în genunchi.

— Am fost prins într-o încăierare, îi declar, gâfâind. Cred că m-au înjunghiat.

Asistenta nu se mai uită la mine. Termină de scris, după care îi face semn din cap unuia dintre gardieni.

— Percheziționează-l!

Stau pe loc în vreme ce doi soldați mă caută de arme. Gem când îmi ating brațele și abdomenul. Nu îmi găsesc cuțitele ascunse în bocanci. Dar *îmi iau* săculețul cu bancnote pe care îl am legat la curea, care conținea plata pentru spitalizare. Normal.

Dacă aș fi fost un tip dintr-un sector bogat, aș fi fost internat fără plată. Sau ar fi trimis imediat și gratuit un doctor la mine acasă.

Când soldații îi fac semn asistentei că totul e în regulă, ea îmi indică intrarea.

— Sala de așteptare e pe stânga. Iei loc acolo.

Îi mulțumesc și mă împleticesc către ușile glisante. Bărbatul pe nume Metias mă privește când trec pe lângă el. Îl ascultă răbdător pe unul dintre soldați, dar văd că îmi studiază fața, din obișnuință. Încerc să îi rețin și eu fizionomia.

În interior, spitalul e de un alb fantomatic. Văd în stânga sala de așteptare, exact așa cum mi-a zis asistenta. E un spațiu uriaș, plin ochi cu oameni exhibând răni de toate felurile. Mulți dintre ei gem de durere. Unul stă întins pe podea, fără să se miște. Nici nu vreau să mă gândesc de cât timp sunt acolo unii dintre ei și câți bani au trebuit să plătească pentru a li se permite să intre. Rețin pozițiile tuturor soldaților – doi lângă fereastra secretarei, doi departe, lângă ușa doctorului, și alți câțiva lângă lifturi, fiecare purtând ecusoane – apoi las privirea în jos. Merg târșâindu-mi picioarele până la cel mai apropiat scaun și mă așez. Măcar de data asta genunchiul paradit mă ajută să îmi joc rolul. Pentru orice eventualitate, îmi țin mâinile presând sub coaste.

Cronometrez în gând zece minute – destul timp pentru ca pacienți noi să fi sosit în sala de așteptare și soldații să nu mai fie așa de interesați de mine. Apoi mă ridic în picioare, mă prefac că mă împiedic și mă arunc spre cel mai apropiat dintre militari. Mâna i se mișcă, în mod reflex, către armă.

— Stai jos la loc, îmi spune el.

Mă împiedic din nou și cad peste el.

— Am nevoie la toaletă, îi șoptesc, cu vocea răgușită.

Când mă apuc de hainele lui negre, căutând să îmi regăsesc echilibrul, mâinile îmi tremură. Soldatul se uită la mine dezgustat în timp ce unii dintre camarazii lui râd pe înfundate. Văd cum degetele i se apropie de trăgaci, dar unul dintre ceilalți militari clatină din cap. Nu au voie să tragă în incinta spitalului. Individul mă împinge de lângă el și îmi arată cu arma spre capătul holului.

— Acolo! latră el la mine. Șterge-ți jegul ăla de pe față. Și dacă mă mai atingi o dată, te ciuruiesc.

Îi dau drumul și aproape că mă prăbușesc în genunchi. Apoi mă întorc și mă îndrept șontâc spre toaletă. Bocancii de piele îmi scârțâie strident pe dalele podelei. Simt ochii soldatului pironiți asupra mea când intru în toaletă și încui ușa.

Nu contează. Cu toții vor uita de mine în câteva minute. Și vor mai trece alte câteva minute până când militarul va realiza că îi lipsește ecusonul.

Odată ajuns în baie, abandonez postura de suferind. Îmi dau cu apă pe față și mă șterg bine până când scap de sângele de porc și de noroi. Îmi desfac bocancii și forțez în afară branțurii ca să îmi recuperez cuțitele, pe care mi le bag la centură. Mă încalț la loc. Apoi îmi desfac cămașa neagră, cu guler, pe care o țineam în jurul taliei, și o îmbrac, încheindu-i nasturii până sus. După care îmi prind bretelele pe deasupra. Îmi strâng părul într-o coadă pe care o ascund sub guler, astfel încât îmi stă lipită de spate.

În sfârșit, îmi iau mănușile și îmi leg batista neagră peste gură și nas. Dacă mă vede cineva acum, voi fi obligat să fug. Deci e mai bine să îmi ascund fața.

Când termin, folosesc vârful unuia dintre cuțite ca să desfac capacul coloanei de ventilație din baie. Apoi scot ecusonul soldatului, mi-l prind de lănțișorul pandantivului și mă strecor, cu capul înainte, în coloana de aerisire.

Aerul dinăuntru miroase ciudat, așa că mă bucur că am batista pe față. Mă târăsc înainte cât de repede pot. Coloana nu poate să fie mai largă de șaizeci de centimetri. De fiecare dată când mă împing în față, trebuie să închid ochii și să mă forțez să respir, să îmi repet că pereții metalici nu se vor strânge în jurul meu. Nu trebuie să mă deplasez prea mult. Niciuna dintre aceste coloane de aerisire nu mă va duce până la etajul al treilea. Trebuie doar să ajung destul de departe încât să pot ieși

într-unul dintre holurile cu scări ale spitalului, în afara razei vizuale a soldaților. Continui înaintarea. Îmi imaginez chipul lui Eden, mă gândesc la medicamentul de care el, John și mama vor avea nevoie și la ciudatul X roșu tăiat de încă o linie.

După câteva minute, coloana se înfundă. Mă uit prin grila de ventilație și, prin mozaicul de lumini, văd fragmente dintr-o scară curbată. Podeaua e de un alb imaculat, e aproape frumoasă și, cel mai important, nu e țipenie în jur. Număr în minte până la trei, îmi întind brațele în spate cât de mult pot și mă împing cu putere în grilajul coloanei de ventilație, care zboară cât colo. Acum văd bine casa scării: un spațiu cilindric, imens, cu ziduri tencuite, înalte, cu ferestre micuțe. Și scara în spirală, enormă și ea.

Mă mișc cu viteză maximă, fără să mă ascund. *Tai-o*! M-am extras din coloană și am luat-o la goană pe trepte, în sus. La jumătatea scării, apuc balustrada și mă arunc pe următorul cot. Camerele de securitate sigur sunt ațintite asupra mea. De acum, în orice clipă, alarma va începe să sune. Etajul al doilea, etajul al treilea. Nu mai am timp. Apropiindu-mă de ușa de la etajul al treilea, smulg ecusonul de pe lanț și mă opresc atât cât să îl trec prin cititorul de pe ușă. Camerele de securitate nu au apucat să declanșeze alarma suficient de rapid, astfel încât să blocheze accesul dinspre scară. Se aude declicul clanței – am intrat. Dau ușa de perete.

Sunt într-o încăpere uriașă, cu șiruri de tărgi și tot felul de substanțe chimice care fierb sub capace metalice. Doctori și soldați ridică ochii spre mine, afișând expresii surprinse.

Înșfac prima persoană pe care o văd, un medic tânăr, care stă aproape de ușă. Înainte ca soldații să izbutească să ridice armele în direcția noastră, îmi scot unul din cuțite și îl duc la gâtul omului. Restul doctorilor și asistentele îngheață. Câțiva țipă.

— Trageți și-l împușcați pe el, le strig soldaților pe sub batistă.

Acum toate armele sunt îndreptate spre mine. Medicul tremură în strânsoarea mea.

Îi lipesc cuțitul și mai apăsat pe gât, dar am grijă să nu îl tai.

— N-o să-ți fac niciun rău, îi șoptesc. Spune-mi de unde pot să iau antidotul bolii.

Omul scoate un scâncet sugrumat. Îl simt cum transpiră. Îmi face semn către frigidere. Soldații încă ezită, dar unul dintre ei îmi strigă:

— Dă-i drumul doctorului! Mâinile sus!

Îmi vine să râd. Ăsta trebuie să fie un recrut. Traversez camera împreună cu doctorul și mă opresc în fața frigiderelor.

— Arată-mi!

Medicul ridică o mână tremurândă și deschide ușa unui frigider. Ne lovește o pală de aer rece. Mă întreb dacă doctorul simte cât de repede îmi bate inima.

— Acolo, îmi șoptește el.

Îmi iau ochii de la soldați atât cât să văd că medicul îmi indică raftul de sus din frigider, jumătate dintre fiolele de acolo sunt etichetate cu X-ul acela tăiat: „Mutații virus T. Filoviridae”. Pe cealaltă jumătate scrie „Antidoturi 11.30”. Dar toate flacoanele sunt goale. S-a terminat stocul. Înjur în surdină. Privirea îmi aleargă pe celelalte rafturi: nu au decât inhibitori antiepidemici și diverse analgezice. Înjur din nou. Acum e prea târziu ca să mai dau înapoi.

— Îți dau drumul, îi șoptesc doctorului. Lasă-te în jos.

Îmi descleștez degetele și îl împing cu destulă forță ca să îl arunc în genunchi.

Soldații deschid focul. Sunt pregătit. Mă ascund în spatele ușii frigiderului, iar gloanțele ricoșează din ea. Însfac mai multe flacoane cu inhibitori și mi le îndes în buzunare. Apoi o rup la fugă. Un glonț rătăcit mă șterge și o durere ca o arsură îmi explodează în lungul brațului. Sunt aproape de ieșire.

Când năvălesc pe ușa dinspre scară se declanșează o alarmă. Un cor de declicuri se aude când ușile încep să se încuie pe interior. Sunt prins în capcană. Soldații pot să apară din orice direcție, iar eu nu o să mai pot ieși din spital. Din interiorul laboratorului răsună strigăte și pași. O voce urlă:

— L-am atins!

Ochii îmi fug spre ferestrele micuțe de pe pereții casei scărilor. Sunt prea departe ca să ajung la ele direct de pe scară. Strâng din dinți și scot cel de-al doilea cuțit astfel că acum am câte unul în fiecare mână. Mă rog ca tencuiala de pe ziduri să fie suficient de moale, apoi sar de pe trepte, aruncându-mă spre perete.

Înfig unul dintre cuțite în tencuială. Din brațul rănit îmi țâșnește sângele și urlu din cauza efortului. Atârn undeva, la jumătatea distanței dintre locul de unde m-am lansat și fereastră. Mă balansez cât de tare pot.

Tencuiala începe să cedeze.

În spate, aud cum se deschide brusc ușa de la laborator, iar soldații vin puhoi pe scară. Gloanțele scânteiază în jurul meu. Mă balansez înspre fereastră și dau drumul cuțitului înfipt în perete.

Geamul se face țăndări. Dintr-odată sunt iar afară, în noapte, și cad, cad, cad ca o stea, până la etajul întâi. Îmi desfac dintr-o mișcare cămașa cu mâneci lungi și o las să fluture în spatele meu, în vreme ce gândurile mi se întretaie în minte. Genunchii flexați. Cu picioarele înainte. Relaxează mușchii. Aterizează pe metatars. Rostogolește-te. Solul se apropie de mine în viteză. Mă pregătesc.

Impactul îmi taie respirația. Mă rostogolesc de patru ori și mă lovesc de un zid, pe partea cealaltă a străzii. Pentru o clipă, rămân acolo. Nu văd nimic și mă simt complet neajutorat. Deasupra mea, de la fereastra etajului al treilea, se aud voci furioase. Soldații și-au dat seama că trebuie să se întoarcă în laborator ca să dezactiveze alarma. Simțurile îmi sunt din ce în ce mai ascuțite. Acum conștientizez foarte acut durerea de deasupra șoldului și pe cea din braț. Pieptul îmi pulsează. Cred că mi-am fracturat o coastă. Când încerc să mă ridic în picioare, realizez că mi-am luxat și una dintre glezne. Nu îmi dau seama dacă nu cumva adrenalina mă împiedică să resimt și alte efecte ale impactului

Se aud strigăte de după clădire. Mă străduiesc să gândesc. Mă aflu acum aproape de partea din spate a blocului. Sunt mai multe alei care se ramifică, ducând în beznă. Șchiopătez spre întuneric.

Când privesc peste umăr, văd un grup mic de soldați care aleargă spre locul unde am căzut, arătând către cioburile de sticlă și sângele de pe jos. Unul dintre ei este căpitanul cel tânăr pe care l-am văzut mai devreme, tipul pe care îl cheamă Metias. Le ordonă oamenilor lui să se răspândească. Iuțesc pasul și încerc să ignor durerea. Mă deplasez aplecat, astfel încât negrul hainelor și al părului să mă ajute să dispar în noapte. Îmi țin ochii în pământ. Trebuie să găsesc un capac de canal.

Privirea periferică a început să mi se încețoșeze. Îmi lipesc o mână de ureche și caut să văd dacă îmi curge sânge. Deocamdată nimic, iar ăsta e un semn bun. Câteva clipe mai târziu, zăresc un capac de canal pe stradă. Oftez adânc, îmi așez mai bine batista neagră ca să îmi acopere fața și mă aplec să îl ridic.

— Stai! Rămâi pe loc!

Mă răsucesc și îl văd pe Metias, căpitanul cel tânăr de la intrarea în spital. E în fața mea. Îmi țintește pieptul cu arma, dar, spre surprinderea mea, nu trage. Strâng și mai tare degetele în jurul cuțitului care mi-a mai rămas. În ochii căpitanului se schimbă ceva și îmi dau seama că m-a recunoscut: sunt băiatul care s-a prefăcut că se târăște în spital. Zâmbesc: acum chiar am răni din belșug, ca să pot justifica internarea.

Metias se încruntă.

— Mâinile sus! Ești arestat pentru furt, vandalism și încălcarea proprietății.

— N-o să pui mâna pe mine viu.

— Dacă tu așa preferi... Eu mă mulțumesc și cu tine mort.

Tot ce urmează se întâmplă ca în ceață. Îl văd pe Metias cum se încordează ca să apese pe trăgaci. Arunc cuțitul către el cu toată puterea. Înainte să apuce să tragă, cuțitul îl lovește cu forță în umăr și Metias să prăbușește pe spate cu o bufnitură. Nu mai stau să îl văd ridicându-se. Mă aplec și salt capacul canalului, după care mă las pe scară, în jos, în întuneric. Trag capacul la loc.

Durerea de la răni începe să se facă din ce în ce mai simțită. Mă împleticesc prin canal, vederea ba mi se încețoșează, ba mi se limpezește, în timp ce apăs deasupra șoldului cu una din mâini. Am grijă să nu ating pereții. Fiecare respirație e dureroasă. *Mai mult ca sigur* mi-am fracturat o coastă. Sunt destul de lucid ca să mă gândesc încotro să o apuc, concentrându-mă să mă îndrept către sectorul Lake. Tess o să fie acolo. O să mă găsească și o să mă ajute să scap. Cred că aud de deasupra zgomot de pași și strigătele soldaților. Fără îndoială că, de acum, cineva l-a descoperit pe Metias, ba chiar se poate ca ei să se fi pornit deja prin canale. Ar putea să fie pe urmele mele împreună cu o haită de câini. Mă decid să fac mai multe ocoluri și să merg prin apa mizerabilă din canalizare. În

spatele meu aud plescăituri și ecoul unor voci. Fac și mai multe ocoluri. Vocile se apropie puțin, după care se îndepărtează. Dar îmi mențin hotărât direcția plănuită inițial.

Ar fi ceva – nu-i așa? – să scap din spital doar ca să mor aici, pierdut în labirintul ăsta nenorocit de canale.

Număr minutele ca nu cumva să leșin. Cinci minute, zece minute, treizeci de minute, o oră. Pașii din spatele meu sună foarte înfundat acum, ca și cum ar străbate o altă cale decât cea pe care merg eu. Uneori percep zgomote stranii, ceva ca o eprubetă bolborosind, sunete care seamănă cu un oftat, venind de la țevile cu abur, o pală de vânt. Toate astea vin și trec. Preț de două ore. Două ore și jumătate. Când văd următoarea scară spre suprafață, risc și urc. De acum leșinul a devenit un pericol iminent. Trebuie să îmi adun toate forțele ca să mă târăsc afară, în stradă. Sunt pe o alee întunecată. După ce îmi trag sufletul, clipesc de câteva ori, ca să mi se limpezească vederea, și apoi cercetez împrejurimile.

Văd Gara Union la câteva străzi distanță. Nu sunt departe. Tess o să fie acolo, așteptându-mă.

Încă trei străzi. Încă două străzi.

Mai am încă o stradă. Dar nu mai rezist. Găsesc un loc întunecat pe alee și mă prăbușesc. Ultimul lucru pe care îl mai văd este silueta unei fete în depărtare. Poate că se îndreaptă spre mine. Mă fac covrig în vreme ce încep să pierd contactul cu realitatea.

Înainte să leșin, realizez că nu mai am pandantivul la gât.

4. JUNE

Încă îmi amintesc ziua când fratele meu a ratat ceremonia de încorporare în armata Republicii.

După-amiază de duminică. Zăpușeală și mizerie. Cerul era acoperit cu nori maronii. Eu aveam șapte ani, iar Metias nouăsprezece. Cățelușul meu, Ollie, pe atunci un pui alb de ciobănesc, dormea pe podeaua răcoroasă de marmură din apartament. Eu zăceam în pat, cu febră, iar Metias stătea lângă mine, încruntat din cauza îngrijorării. Auzeam megafoanele de afară, care difuzau jurământul național față de Republică. Când

s-a ajuns la partea în care era pomenit președintele, Metias s-a ridicat și a salutat în direcția capitalei. Ilustrul nostru Elector Primo tocmai acceptase un nou mandat prezidențial de patru ani. Cel de-al unsprezecelea.

— Să știi că nu trebuie să stai aici, cu mine, i-am spus lui Metias, după ce jurământul s-a încheiat. Du-te la ceremonie! Eu tot așa o să mă simt.

Fratele meu mi-a pus un alt prosop rece pe frunte.

— Iar eu o să fiu încorporat *oricum,* mi-a replicat el.

Apoi mi-a dat să mănânc o felie mov de portocală. Țin minte că l-am urmărit în timp ce descojea portocala. A tăiat cu îndemânare o linie lungă în învelișul fructului, pe care l-a îndepărtat de pe pulpă într-o singură bucată.

— Dar mă gândesc la doamna comandant Jameson, am insistat, clipind din pleoapele umflate. Ți-a făcut o favoare prin faptul că nu te-a trimis pe front… O să se supere dacă lipsești. N-o să-ți treacă chestia asta la dosar? Nu vreau să fii dat afară ca un nimeni de pe stradă.

Metias mi-a atins vârful nasului cu degetul, într-un gest dezaprobator.

— Să nu mai spui asta despre cineva, oricine ar fi acela, Buburuză. E nepoliticos. Iar doamna comandant nu poate să mă dea afară din patrulă pentru că nu m-am dus la ceremonie. În plus, a adăugat el făcându-mi cu ochiul, pot oricând să intru în baza de date și să-mi „albesc” dosarul.

Am râs. Și eu voiam să fiu primită într-o zi în armată, să fiu îmbrăcată în uniforma aceea republicană închisă la culoare. Poate voi avea destul noroc să fiu repartizată unui comandant renumit, așa cum i s-a întâmplat lui Metias. Am deschis gura pentru ca fratele meu să îmi mai dea o bucățică de portocală.

— N-ar trebui să te mai duci așa de des în Batalla. Poate ți-ar rămâne timp să-ți faci și tu o prietenă.

Metias a izbucnit în râs.

— N-am nevoie de prietene. Am o surioară de care trebuie să am grijă.

— Ei, hai! *Într-o zi,* o să-ți faci și tu o prietenă.

— Mai vedem. Cred că sunt cam mofturos la capitolul ăsta.

M-am oprit și l-am privit pe fratele meu direct în ochi:

— Metias, mama avea grijă de mine când eram bolnavă? Făcea lucruri din astea, cum faci tu?

Metias a întins mâna ca să îmi dea la o parte de pe față niște șuvițe asudate.

— Nu fi prostuță, Buburuză! Sigur că mama avea grijă de tine. Și se pricepea la asta mai bine ca mine.

— Nu. *Tu* mă îngrijești cel mai bine, am murmurat.

Îmi simțeam pleoapele din ce în ce mai grele.

Fratele meu a zâmbit:

— E frumos din partea ta că ai spus asta.

— N-o să mă părăsești și tu, nu-i așa? Tu o să rămâi cu mine mai mult decât au stat mama și tata?

Metias m-a pupat pe frunte.

— Eu o să stau cu tine pentru totdeauna, puștoaico, până când o să te saturi să mă tot vezi.

ORA 00:01.

SECTORUL RUBY.
22°C LA INTERIOR.

Îmi dau seama că s-a întâmplat ceva rău din secunda în care Thomas își face apariția la ușa noastră. În toate clădirile rezidențiale curentul electric e luat, exact așa cum mi-a spus Metias că se va întâmpla, deci în apartament nu e lumină decât de la niște lămpi cu gaz. Ollie latră de mama focului. Sunt îmbrăcată în uniforma de antrenament, cu o vestă neagră cu roșu, iar șireturile îmi strâng tare bocancii pe picior. Părul îl am bine prins într-o coadă. Preț de câteva secunde, sunt chiar bucuroasă că nu Metias este cel care așteaptă la ușă. Mi-ar vedea îmbrăcămintea și și-ar da seama că am de gând să merg pe pista de alergare, sfidându-l din nou.

Când deschid, Thomas tușește nervos la vederea expresiei surprinse de pe chipul meu, apoi încearcă să zâmbească. (Pe frunte are o dungă de unsoare neagră. Probabil că s-a atins acolo cu degetul arătător. Ceea ce înseamnă că, mai devreme, în cursul serii, și-a lustruit pușca, iar mâine are inspecție.) Îmi încrucișez brațele la piept. Thomas își duce mâna politicos la marginea pălăriei.

— Bună seara, domnișoară Iparis, îmi spune.

Trag adânc aer în piept.

— Mă duc pe pista de alergare. Unde e Metias?

— Doamna comandant Jameson vă roagă să veniți cu mine la spital cât mai repede cu putință.

Thomas ezită o clipă.

— E, mai curând, un ordin decât o rugăminte.

Mi se face un gol în stomac.

— De ce nu m-a sunat ea? îl întreb.

— Preferă ca eu să te însoțesc.

— De ce?

Încep să ridic tonul:

— Unde e fratele meu?

Acum Thomas e cel care trage adânc aer în piept. Deja știu ce o să îmi spună.

— Îmi pare rău. Metias a fost ucis.

E momentul când lumea din jurul meu se cufundă în tăcere.

De parcă aș fi undeva departe, îl văd pe Thomas cum continuă să îmi vorbească, gesticulând, trăgându-mă spre el ca să mă îmbrățișeze. Îl îmbrățișez și eu, fără să realizez ce fac. Nu simt nimic. Aprob din cap când pune mâna pe mine ca să mă sprijine și mă roagă să fac ceva. Adică să îl urmez. Thomas mă ia pe după umeri. Un nas umed de câine îmi împunge degetele. Ollie iese după noi din apartament, iar eu îi spun să stea lângă mine. Încui ușa, bag cheia într-un buzunar și îl las pe Thomas să mă călăuzească prin bezna de pe scări. Vorbește tot timpul, dar eu nu îl aud. Privesc drept înainte, la decorațiunile metalice care lucesc pe pereți, la oglindirile distorsionate ale mele și ale lui Ollie.

Nu îmi pot distinge expresia chipului. Nici nu știu dacă am vreuna.

Metias ar fi trebuit să mă fi luat cu el. Ăsta e primul gând coerent care îmi răsare în minte când ajungem la parterul blocului și mă urc în jeepul care ne așteaptă. Ollie sare pe bancheta din spate și scoate capul pe fereastră. În mașină miroase a umezeală (a cauciuc, a metal și a transpirație proaspătă – probabil că un grup de oameni tocmai a fost transportat cu automobilul ăsta). Thomas se așază pe locul șoferului și se asigură că am centura de siguranță pusă. Ce lucru nesemnificativ, prostesc…

Metias ar fi trebuit să mă fi luat cu el.

Învârt în minte gândul ăsta la infinit. Thomas nu mai spune nimic. Mă lasă în pace, cum stau cu privirea holbată la orașul

întunecat pe care îl străbatem. Din când în când, ezitant, își întoarce ochii spre mine. O frântură de gând îmi spune că, mai târziu, va trebui să îi cer scuze.

Ochii îmi fug peste clădirile familiare pe lângă care trecem. Oamenii (în majoritatea lor, muncitori din mahalale) se bulucesc la standurile de la parter chiar și acum, când curentul e luat. Stau în bistrouri, aplecați asupra castroanelor cu mâncare proastă. Undeva în depărtare, aburii se adună în nori. JumboTron-urile, întotdeauna în funcțiune, în ciuda întreruperilor de curent, proiectează cele mai noi atenționări privitoare la inundații și carantine. Câteva dintre anunțuri se referă la Patrioți; de data asta, e vorba de explozia încă unei bombe, în Sacramento. A ucis șase soldați. Câțiva cadeți, puști de unsprezece ani cu dungi galbene pe mâneci, stau pe treptele din fața unei academii – literele vechi care compun numele Sala de Concert Walt Disney aproape că nu se mai văd. Alte câteva jeepuri militare trec prin intersecție, iar eu zăresc chipurile lipsite de expresie ale soldaților care se află în ele. Unii dintre ei au ochelari negri de protecție, așa că nu le pot vedea ochii.

Cerul e mai înnorat decât de obicei, semn că urmează o furtună. Îmi trag gluga pe cap, ca nu cumva să uit să fac asta atunci când mă voi da jos din mașină.

Când îmi reîndrept atenția asupra ferestrei, văd partea centrală a orașului care aparține sectorului Batalla. Toate luminile din acest sector militar sunt aprinse. Turnul spitalului se profilează amenințător la doar câteva străzi distanță.

Thomas observă că îmi lungesc gâtul ca să văd clădirea mai bine.

— Mai avem puțin, îmi spune el.

Când ne apropiem, remarc benzile galbene care înconjoară, încrucișându-se, parterul blocului-turn, grupurile de soldați din patrulele orășenești (au dungi roșii pe mâneci, la fel ca Metias), fotografii, polițiștii, dubele negre și camioanele medicale. Ollie scheaună.

— Bănuiesc că nu l-au prins pe cel care l-a omorât, îi zic lui Thomas.

— De unde știi?

Îi fac semn din cap către clădire.

— Asta e ceva! continui. Oricine ar fi individul, a supraviețuit unei căzături de la o înălțime echivalentă cu două etaje și jumătate și a avut apoi destulă putere să fugă.

Thomas își îndreaptă privirea spre blocul-turn și încearcă să își dea seama la ce mă uit eu: geamul spart al casei scării, de la etajul al treilea, perimetrul restricționat de dedesubt, soldații care cercetează aleile, absența ambulanțelor.

— Nu l-am prins pe tip, recunoaște el după o secundă.

Unsoarea de pe frunte îi conturează o expresie uimită.

— Dar asta nu înseamnă că n-o să-i găsim cadavrul mai târziu.

— Dacă nu l-ați găsit până acum, n-o să-l mai găsiți.

Thomas deschide gura să spună ceva, apoi se răzgândește și se concentrează asupra drumului. Când jeepul se oprește în sfârșit, doamna comandant Jameson se îndepărtează de grupul de gardieni cu care stătea și vine cu pas hotărât spre portiera mea.

— Îmi pare rău, îmi comunică Thomas abrupt.

Am un scurt sentiment de vină, legat de răceala cu care l-am tratat, așa că decid să îi răspund înclinând capul. Tatăl lui a fost om de serviciu în blocul nostru (între timp a murit), iar mama lui a fost bucătăreasă la școala generală unde am învățat. Metias a fost cel care l-a recomandat pe Thomas (care a obținut un punctaj mare la Examen) pentru a fi repartizat în prestigioasele patrule orășenești, în ciuda mediului modest din care provine. Așa că probabil și el este la fel de afectat ca și mine.

Doamna comandant Jameson vine în dreptul portierei mele și bate de două ori în geam ca să îmi atragă atenția. Și-a colorat buzele subțiri într-un sângeriu turbat și, în noapte, părul ei roșcat pare să fie de un șaten închis, aproape negru.

— Mișcă-te, Iparis. Timpul e prețios.

Privirea îi cade pe Ollie, aflat pe bancheta din spate.

— Puștoaico, ăsta nu-i câine polițist.

Chiar și în circumstanțele astea, comportamentul ei rămâne neschimbat.

Cobor din jeep și o salut scurt. Ollie sare și el lângă mine.

— M-ați chemat, doamnă comandant, spun.

Jameson nu se obosește să răspundă gestului meu. Începe să se îndepărteze, iar eu sunt obligată să alerg, străduindu-mă să intru în ritmul pașilor ei.

— Fratele tău, Metias, e mort.

Tonul nu i se schimbă.

— Înțeleg că aproape ți-ai terminat pregătirea pentru a deveni agent, corect? Că ți-ai încheiat deja cursurile de căutare?

Fac eforturi să trag aer în piept. E a doua confirmare a morții lui Metias.

— Da, doamnă comandat, reușesc să spun.

Intrăm în spital. (Sala de așteptare e pustie; au îndepărtat toți pacienții; gardienii sunt strânși lângă intrarea dinspre scări; probabil că acolo începe delimitarea locului crimei.) Doamna comandant Jameson își menține privirea înainte; stă cu mâinile la spate.

— Ce punctaj ai avut la Examen?

— O mie cinci sute, doamnă comandant.

Toată lumea din armată îmi știe punctajul. Dar doamnei comandant Jameson îi place să pretindă că nu îl cunoaște sau că nu îi dă așa o mare importanță.

Și nici nu se oprește din mers.

— Ah, da, așa e, zice ea, ca și când asta ar fi cumva o noutate.

— Poate că totuși ne vei fi de folos. Am telefonat deja la Drake și le-am spus că ești scutită de orice alte antrenamente. Oricum, aproape că-ți încheiaseși cursul.

Mă încrunt.

— Doamnă comandant?

— Am primit foaia ta matricolă de acolo. Note maxime. Deja ți-ai terminat majoritatea cursurilor în jumătate din numărul de ani alocat în mod normal, nu? Mi s-a comunicat, de asemenea, că faci și mari probleme. E adevărat?

Nu pricep ce vrea de la mine.

— Uneori, doamnă comandant. E ceva grav? M-au exmatriculat?

Jameson zâmbește.

— Nici pe departe. Te-au trecut în rândul absolvenților mai devreme. Hai cu mine, vreau să vezi ceva!

Vreau să o întreb de Metias, să aflu ce s-a întâmplat aici. Dar atitudinea ei glacială nu îmi permite.

Parcurgem un coridor de la parter până când ajungem la o ieșire de urgență, chiar în capătul lui. Acolo, doamna comandant le face semn soldaților care păzesc ușa să plece și amândouă

pășim peste prag. Dinspre Ollie se aude un mârâit înfundat. Ieșim afară; de data asta, suntem în partea din spate a clădirii. Îmi dau seama că acum ne aflăm în interiorul perimetrului delimitat cu bandă galbenă. Zeci de soldați stau strânși în grupuri în jurul nostru.

— Grăbește-te! se răstește Jameson la mine.

Măresc pasul.

O clipă mai târziu, realizez ce vrea să îmi arate și unde mergem. Nu departe, în față, se află ceva acoperit cu un cearșaf alb. (Un metru optzeci și doi, siluetă umană; picioarele și brațele par intacte sub cearșaf; în mod clar, trupul nu se află în poziția în care s-a prăbușit; înseamnă deci că a fost așezat așa.) Încep să tremur. Când mă uit la Ollie, văd că i s-a zbârlit blana pe spate. Îl chem de mai multe ori, dar câinele refuză să înainteze, așa că sunt obligată să o urmez pe doamna comandant Jameson și să îl las în urmă.

Metias m-a pupat pe frunte și mi-a zis: „*Eu o să stau cu tine pentru totdeauna, puștoaico, până când o să te saturi să mă tot vezi*”.

Jameson se oprește în fața cearșafului alb, apoi se apleacă și îl dă la o parte. Rămân cu ochii pironiți asupra trupului unui soldat îmbrăcat în uniformă militară neagră. Are încă înfipt un cuțit în piept. Sânge închis la culoare îi pătează cămașa, umărul, mâinile și șanțurile din mânerul cuțitului. Are ochii închiși acum. Îngenunchez în fața lui și îi dau la o parte șuvițele de păr negru de pe chip. E ciudat. Nu înregistrez niciunul dintre detaliile scenei. Încă nu simt nimic în afara amorțelii profunde.

— Cadet, spune-mi: ce crezi că s-a întâmplat aici? îmi cere doamna comandant Jameson. Consideră că e un test. Identitatea soldatului ar trebui să te motiveze să nu greșești.

Nici măcar nu tresar la înțepătura din cuvintele ei. Detaliile mi se aglomerează în minte și încep să vorbesc:

— Cine l-a ucis fie l-a înjunghiat de aproape, fie are o aruncare incredibil de puternică. E dreptaci.

Îmi trec degetele peste mânerul năclăit de sânge al cuțitului.

— Țintește excelent. Cuțitul face parte dintr-o pereche, nu? Vedeți modelul acesta pictat în partea inferioară a lamei? Se termină brusc.

Doamna comandant încuviințează din cap:

— Al doilea cuțit e înfipt în peretele casei scării.

Mă uit spre aleea întunecată către care sunt îndreptate picioarele fratelui meu și observ capacul de canal aflat la câțiva metri distanță.

— Pe acolo a scăpat, spun.

Analizez felul în care e răsucit capacul.

— E și stângaci. Interesant. Deci e ambidextru.

— Continuă, te rog.

— De aici, canalele îl duc direct fie spre centrul orașului, fie spre vest, către ocean. El a ales orașul – probabil că e mult prea rănit ca să fi procedat altfel. Dar acum e imposibil să-i mai luăm urma. Dacă îl duce cât de cât mintea, a făcut cel puțin șase ocolișuri prin canale și a mers prin apă. Și n-a atins pereții. Nu ne-a lăsat nicio urmă de care să ne folosim.

— Rămâi puțin aici, ca să-ți limpezești gândurile. Vino peste două minute la etajul al treilea, în casa scării, ca să-i lași pe fotografi să lucreze.

Jameson aruncă o privire spre trupul lui Metias înainte să se întoarcă. Preț de o fracțiune de secundă, expresia de pe față i se îmblânzește.

— Ce păcat! S-a irosit un soldat bun.

Apoi clatină din cap și pleacă.

O urmăresc cu privirea. Cei rămași în jur stau la o distanță apreciabilă de mine, dornici să evite cine știe ce discuții stânjenitoare. Cobor din nou ochii spre chipul fratelui meu. Spre surprinderea mea, pare aproape liniștit. Zici că e bronzat. În niciun caz nu e palid, așa cum m-aș fi așteptat. Nu m-aș mira să îl văd fluturând din pleoape și zâmbind. Fulgi de sânge uscat mi se cojesc pe palme. Când încerc să îi îndepărtez, mi se lipesc de piele. Nu știu dacă e lucrul care îmi declanșează furia. Mâinile încep să îmi tremure așa de tare, că le lipesc de hainele lui Metias ca să le potolesc. Ar trebui să analizez locul crimei… dar nu izbutesc să mă concentrez.

— Trebuia să mă fi luat cu tine, îi șoptesc.

Apoi îmi lipesc capul de al lui și încep să plâng. Îmi promit în gând să îl găsesc pe ucigașul fratelui meu.

O să te vânez. O să bat fiecare stradă a Los Angeles-ului în căutarea ta. Dacă trebuie, o să răscolesc fiecare stradă din Republică. O să te păcălesc și o să te atrag în cursă, o să mint, o să înșel și o să fur ca să te găsesc, ca să te fac să ieși din

ascunzătoare. O să te urmăresc până când nu o să mai ai unde să fugi. Îți promit: viața ta e a mea.

Mult prea curând, soldații vin să îl ia pe Metias și să îl ducă la morgă.

ORA 03:17.

APARTAMENTUL MEU.
ÎN ACEEAȘI NOAPTE.
A ÎNCEPUT SĂ PLOUĂ.

Stau întinsă pe canapea, cu mâna pe Ollie. Locul unde se așeza de obicei Metias e gol. Mai multe teancuri cu albume vechi de fotografii și jurnalele lui Metias acoperă măsuța de cafea. El a iubit dintotdeauna lucrurile de modă veche tipice părinților noștri, așa că a ținut jurnale scrise de mână, așa cum ei au păstrat fotografiile acestea. „Ăstora nu poți să le determini sursa și nu poți nici să le depistezi online”, obișnuia să îmi spună el. Ironic – nu? – de vreme ce fratele meu a fost un hacker de excepție.

Oare nu chiar în după-amiaza asta a venit și m-a luat de la Drake? A vrut să discute cu mine ceva important. Chiar înainte să plece. Nu voi mai afla niciodată ce a vrut să îmi spună. Pe burtă am tot felul de hârtii și de rapoarte. Strâng în mână un lanț cu pandantiv, probă pe care o studiez deja de ceva vreme. Mijesc ochii și mă uit cu atenție la suprafața netedă a pandantivului, de pe care lipsește orice model. Apoi, cu un oftat, las mâna să îmi cadă. Mă doare capul.

Mai devreme, am aflat de ce m-a luat doamna comandant Jameson de la Drake. Pusese ochii pe mine de mult timp. Acum, că are un om lipsă în patrula lui Metias, vrea să își aducă un alt agent. E momentul perfect ca să mă fure înaintea celorlalți recrutori. Începând de mâine, Thomas preia temporar postul lui Metias, iar eu intru în patrulă ca agent detectiv aflat în perioada de pregătire.

Prima mea misiune: Day.

— Am încercat în trecut o mulțime de strategii ca să-l prindem pe Day, dar niciuna n-a funcționat, mi-a comunicat Jameson, chiar înainte să mă trimită acasă. Deci… Uite cum o să facem. Eu o să-mi continui proiectele cu patrula. În ceea ce te privește,

hai să-ți testăm abilitățile printr-o probă practică. Arată-mi cum l-ai căuta tu pe Day. Poate că o să ajungi la un rezultat. Sau poate că nu. Dar tu vii cu o abordare proaspătă și, dacă mă impresionezi, o să te promovez ca agent plin în cadrul acestei patrule. O să te fac celebră: vei fi cel mai tânăr agent din Republică.

Închid ochii și încerc să mă concentrez.

Day l-a ucis pe fratele meu. Știu asta pentru că am găsit un ecuson furat zăcând pe jos, la jumătatea scării de la etajul al treilea. Fapt care ne-a condus la soldatul căruia îi aparține fotografia de pe ecuson. Acesta a bâiguit ceva ce ar fi trebuit să fie o descriere a băiatului. Portretul acesta nu se potrivește cu nimic din ce avem la dosar, dar adevărul e că nu știm aproape nimic despre cum arată Day, cu excepția faptului că e tânăr, la fel ca puștiul care a fost la spital în seara asta. Amprentele de pe ecuson sunt identice cu acelea pe care le-am găsit chiar luna trecută la locul unei infracțiuni legate de numele lui Day. Iar ele nu corespund cu nimic din evidența civililor înregistrați din Republică.

Day a fost acolo, la spital. De asemenea, a fost destul de neglijent încât să lase în urma lui ecusonul.

Ceea ce îmi ridică niște întrebări. Day a intrat în laborator, căutând medicamente. A fost un plan disperat, hazardat, nechibzuit. Probabil că a furat inhibitori antiepidemici și analgezice, fiindcă nu a găsit ceva mai puternic. Judecând după felul în care a fugit, sigur nu el e cel bolnav. Însă cineva cunoscut lui e, cu certitudine, infectat. O persoană la care ține suficient încât să își riște viața pentru ea. Cineva care locuiește în Blueridge, Lake, Winter sau Alta, sectoarele care au fost recent afectate de epidemie. Dacă asta e adevărat, Day nu va părăsi orașul prea curând. E nevoit să stea aici din cauza acestei persoane; e motivat din punct de vedere afectiv să procedeze așa.

Day ar putea să aibă pe cineva care îl plătește, cineva care l-a angajat pentru a face cascadoria asta. Dar spitalul e un loc periculos, așa că angajatorul ar fi trebuit să îl plătească cu foarte mulți bani. Și, dacă la mijloc ar fi fost o sumă atât de mare, atunci Day și-ar fi pus la cale acțiunea mult mai atent și ar fi știut când avea să primească laboratorul următorul lot de antidoturi. În plus, în cazul niciuneia dintre infracțiunile

precedente, Day nu a acționat ca un mercenar. A atacat singur bunurile armatei Republicii, a întârziat livrări destinate frontului și a distrus dirijabile și avioane care urmau să plece pe front. Are un soi de plan al cărui scop este să ne împiedice să câștigăm războiul împotriva Coloniilor. O vreme, noi am crezut că e posibil ca el să lucreze pentru Colonii, dar atacurile lui sunt prea puțin ticluite, nu are echipamente de înaltă tehnologie și, din câte ne-am dat noi seama, nici de fonduri nu dispune. Nu e tocmai lucrul la care te-ai aștepta din partea inamicului. Din informațiile mele, nu a acceptat *niciodată* să fie în solda cuiva și e puțin probabil să fi început acum. Și cine ar angaja un mercenar neverificat? Alți susținători ar putea fi Patrioții, dar dacă Day ar fi dat lovitura asta lucrând pentru ei, până acum unul dintre Patrioți ar fi arborat steagul caracteristic (treisprezece dungi albe și roșii și cincizeci de puncte albe pe un dreptunghi albastru) pe vreun zid, undeva în apropierea locului crimei. Patrioții nu ar rata ocazia de a revendica victoria.

Însă cel mai important lucru care nu se leagă e următorul: Day nu a mai ucis înainte. Ăsta e un alt motiv pentru care nu cred că lucrează cu Patrioții. În timpul unui atac anterior, s-a strecurat într-o zonă în carantină legând fedeleș un polițist. Acesta nu a rămas cu nicio zgârietură (cu excepția ochiului învinețit). Cu altă ocazie, a spart seiful unei bănci, dar i-a lăsat neatinși pe cei patru gardieni de la intrarea din spate. Neatinși, însă cam năuciți. Odată, a incendiat în plină noapte o întreagă escadrilă de avioane, pe un aerodrom pustiu. În alte două situații, a forțat rămânerea la sol a unor dirijabile, stricându-le motoarele. Altă dată, a vandalizat aripa laterală a unei clădiri ce aparține armatei. A furat bani, hrană și bunuri. Dar nu plasează bombe pe marginea drumurilor. Nu împușcă soldați. Nu încearcă să asasineze pe nimeni. Day *nu ucide.*

Și atunci de ce Metias? Ar fi putut să scape și fără să îl omoare. Oare îi purta pică din vreun anume motiv? Oare fratele meu i-a făcut ceva la un moment dat, în trecut? Uciderea lui Metias nu poate să fi fost un accident – cuțitul i s-a înfipt direct în inimă.

Direct în inima lui de om inteligent, prost, încăpățânat, excesiv de protector...

Deschid ochii, ridic mâna și studiez din nou lănțișorul cu pandantiv. Îi aparține lui Day. Măcar atât am putut să aflăm

datorită amprentelor. Pandantivul e un disc circular pe care nu e gravat nimic. L-am găsit zăcând pe jos, pe treptele spitalului, împreună cu ecusonul furat. Nu aparține niciunei religii de care să știu. Nu valorează nimic din punct de vedere financiar: e o chestie ieftină din nichel și cupru, iar lănțișorul e din plastic. Ceea ce înseamnă că probabil nu l-a furat, că are o semnificație pentru el și din cauza asta îl poartă tot timpul, chiar cu riscul de a-l pierde sau de a-l scăpa pe undeva. Poate că e un talisman norocos. Poate că i-a fost dăruit de cineva de care se simte legat. Poate chiar de aceeași persoană pentru care a încercat să fure antidotul. Pandantivul ăsta are un secret; iar eu nu știu care e acela.

Cândva, aventurile lui Day mă fascinau. Acum însă acest băiat s-a transformat în inamicul meu, în ținta mea. În prima mea misiune.

Timp de două zile îmi adun gândurile. În a treia, o sun pe doamna comandant Jameson. Am un plan.

5. DAY

Visez că sunt din nou acasă. Eden stă pe jos și desenează o formă curbă pe lemnul podelei. Are cam patru-cinci ani și obrajii încă rotunjori, grăsuni. La fiecare câteva minute, se ridică și îmi cere să îmi spun părerea despre capodopera lui. Eu și John stăm ghemuiți pe canapea și ne chinuim în van să reparăm aparatul de radio pe care îl avem deja de ani de zile. Încă îmi aduc aminte ziua când tata l-a adus acasă.

— Așa o să aflăm în care dintre sectoare apare epidemia, ne-a explicat el.

Dar acum stăm cu șuruburile și scalele aparatului în poală, uzate și lipsite de viață. Îl rog pe Eden să ne ajute, dar el chicotește și ne zice să ne descurcăm singuri.

Mama stă în bucătăria minusculă și încearcă să pregătească masa. Îmi e atât de cunoscută scena asta... Ambele mâini ale mamei sunt bandajate. Probabil că azi s-a tăiat în sticle sparte sau în cutii de tablă când a golit coșurile de gunoi din jurul Gării Union. Se strâmbă de durere când, cu mânerul cuțitului, pisează boabe de porumb înghețate. Mâinile rănite îi tremură.

— Stai, mamă. Te ajut eu.

Încerc să mă salt, dar îmi simt picioarele ca lipite de podea.

După o vreme, ridic privirea să văd ce mai desenează Eden. La început, nu îmi dau seama ce reprezintă formele respective. Par niște chestii amestecate, niște modele trasate la întâmplare de mâinile lui harnice.

Când mă uit mai bine, realizez că fratele meu face niște soldați care dau buzna în casa noastră. Îi desenează cu un creion de un roșu sângeriu.

Mă trezesc din somn brusc. Prin fereastra din apropiere se filtrează raze difuze de lumină, de un cenușiu palid. Aud și sunetul înfundat al ploii. Sunt într-o încăpere ce pare a fi dormitorul abandonat al unui copil. Tapetul de pe pereți e albastru cu galben și a început să se cojească prin colțuri. Încăperea e luminată de două lumânări. Simt că picioarele îmi atârnă peste marginea patului. Sub cap am o pernă. Când mă mișc, scap un geamăt și închid ochii.

Vocea lui Tess plutește spre mine.

— Mă auzi? întreabă ea.

— Nu mai vorbi așa tare, sora mea.

Vocea îmi sună ca o șoaptă pe buzele uscate. Capul îmi bubuie din cauza unei dureri atât de intense, încât îmi ia vederea. Tess citește suferința de pe chipul meu și tace, în vreme ce eu îmi țin ochii închiși și aștept ca durerea să dispară. Însă ea continuă la fel, ca un târnăcop care mă izbește repetat în ceafă.

După o eternitate, durerea începe, în sfârșit, să se înmoaie. Deschid ochii.

— Unde sunt? Tu ești bine?

Încep să disting mai clar trăsăturile feței lui Tess. Are părul strâns la spate, într-o coadă împletită scurt, iar buzele îi sunt roz și zâmbitoare.

— Dacă eu sunt bine? Ai fost scos din circuit mai bine de două zile. Cum te simți tu?

Durerea mă lovește în valuri, dinspre rănile care probabil că îmi acoperă tot trupul.

— Excelent.

Zâmbetul lui Tess dispare.

— Ai scăpat ca prin urechile acului. Niciodată n-ai fost mai aproape de moarte. Dacă n-aș fi găsit pe cineva care să ne adăpostească, cred că nu supraviețuiai.

Dintr-odată, îmi amintesc totul. Intrarea în spital, ecusonul furat, scara și laboratorul, căderea de la mare înălțime, cuțitul aruncat spre căpitan, canalele. Medicamentul.

Medicamentul. Încerc să mă ridic, dar mă mișc prea repede și îmi mușc buzele din cauza durerii. Mâna mi se ridică spre gât: pandantivul nu mai e acolo. Simt și în piept o durere. *L-am pierdut.* Tata mi-a dat pandantivul, iar eu am fost atât de neglijent încât l-am pierdut.

Tess încearcă să mă liniștească.

— Ușurel!

— Familia mea e bine? A mai rămas ceva din medicamente, după căzătura mea?

— O parte.

Tess mă ajută să mă întind la loc, după care se sprijină cu coatele pe pat.

— Presupun că inhibitorii tot sunt mai buni decât nimic. I-am dus deja acasă la mama ta, împreună cu pachetul. Am intrat prin spate și i i-am dat lui John. A spus să-ți transmit mulțumiri.

— Nu i-ai zis lui John ce s-a întâmplat, nu?

Tess își dă ochii peste cap.

— Crezi că puteam să-i ascund așa ceva? Deja toată lumea a aflat de spargerea de la spital, iar John știe că ești rănit. E destul de supărat din cauza asta.

— Ți-a spus cine e bolnav? Eden? Mama?

Tess își mușcă buzele.

— Eden e. John spune că el și mama ta sunt bine deocamdată. Iar Eden vorbește cu ei și pare destul de vioi. A încercat să se dea jos din pat și s-o ajute pe mama ta să repare țeava de sub chiuvetă. Asta ca să le demonstreze că are destulă putere. Firește că ea l-a trimis la loc în pat. Și-a rupt în fâșii două cămăși ca să le folosească pe post de comprese cu apă rece și să-i mai domolească febra. Așa că John mi-a zis că ar fi bine dacă ai mai găsi niște haine care să-i vină mamei tale.

Răsuflu din rărunchi. Eden. Firește că Eden e cel bolnav. Dar chiar și afectat de boală, tot face pe micul inginer. Bine măcar că i-am făcut rost de ceva medicamente. *Totul o să se aranjeze.* Eden o să fie în regulă o vreme, iar cu muștruluielile lui John mă

descurc eu. În ceea ce privește pandantivul pierdut… Ei bine, preț de o clipă, mă bucur că mama nu poate să afle ce s-a întâmplat, pentru că i s-ar frânge sufletul.

— N-am reușit să găsesc niciun flacon de antidot. N-am avut timp să caut ca lumea.

— E-n regulă, îmi răspunde Tess.

Îmi pregătește o fașă proaspătă pentru braț. Îmi văd șapca cea veche și uzată atârnată de spătarul scaunului ei.

— Familia ta a câștigat acum ceva timp. O să mai avem și altă ocazie.

— A cui e casa asta?

Imediat ce rostesc întrebarea, aud o ușă închizându-se, apoi pași în camera alăturată. Mă uit alarmat la Tess. Ea dă din cap liniștită și îmi spune să mă calmez.

În cameră intră un bărbat, scuturând stropii de apă murdară de pe o umbrelă. În mână are o pungă din hârtie maro.

— Te-ai trezit, îmi spune. Asta-i bine.

Îi studiez figura. Tipul e foarte palid și ușor grăsuț. Are sprâncene stufoase și ochi blânzi.

— Auzi, zice el, uitându-se la Tess, crezi că până mâine-seară poate să plece?

— O să dispărem până atunci.

Tess ia o sticlă cu un lichid incolor – alcool, presupun – și îmi umezește marginea bandajului. Tresar de durere atunci când atinge locul unde m-a ras glonțul. Am simțit de parcă mi-ar fi aprins cineva un chibrit pe piele.

— Vă mulțumesc încă o dată, domnule, că ne-ați lăsat să stăm aici.

Bărbatul mormăie ceva; are o expresie nedefinită și încuviințează din cap într-un fel straniu. Se uită prin cameră de parcă ar fi pierdut ceva.

— Mă tem că atât pot să vă mai țin. Patrula antiepidemică o să facă o nouă razie în curând.

Apoi, după o scurtă ezitare, omul scoate din pungă două conserve și le pune pe dulap.

— Niște chili[1], pentru voi. Nu e cea mai grozavă mâncare, dar o să vă umple burțile. Vă aduc și niște pâine.

---

[1] Fel de mâncare tipic mexican din fasole sau carne, cu roșii, ceapă și ardei iute. (n.tr.).

Înainte ca eu sau Tess să apucăm să spunem ceva, gazda noastră iese din cameră cu restul cumpărăturilor.

Pentru prima dată, îmi privesc corpul. Sunt îmbrăcat cu o pereche de pantaloni militari, iar pieptul dezgolit și brațele îmi sunt bandajate. La fel și unul dintre picioare.

— De ce ne ajută? o întreb pe Tess pe o voce joasă.

Ea își ridică ochii de la fesele cu care îmi oblojește brațul.

— Nu mai fi așa de suspicios. A avut un băiat care a lucrat pe front și care a murit acum câțiva ani din cauza epidemiei.

Urlu de durere când Tess înnoadă capetele bandajului.

— Trage aer în piept.

Fac așa cum îmi cere. Simt mai multe puseuri de durere, ca niște cuțite, atunci când Tess mă apasă ușor cu degetele în diferite zone ale pieptului. În timp ce își vede de treabă, se îmbujorează.

— S-ar putea să ai o coastă fisurată, dar sigur nu e ruptă. Ar trebui să te vindeci destul de repede. Oricum, omul nu a vrut să afle cum ne cheamă, așa că nici eu nu l-am întrebat pe el. Mai bine să nu știm. I-am spus cum te-ai rănit în halul ăsta. Cred că asta i-a amintit de fiul lui.

Îmi las la loc capul pe pernă. Tot corpul mă doare.

— Mi-am pierdut amândouă cuțitele, murmur, așa încât bărbatul să nu mă audă. Erau cuțite bune.

— Îmi pare rău, Day, îmi răspunde Tess.

Își dă la o parte de pe față o șuviță rebelă și se apleacă peste mine. Îmi arată o punguță de plastic transparentă cu trei gloanțe argintii înăuntru.

— Le-am descoperit prinse în cutele hainelor de pe tine și m-am gândit că s-ar putea să le vrei pentru praștie. Mă rog, tu știi.

Și Tess îmi îndeasă punguța într-unul dintre buzunare.

Zâmbesc. Acum trei ani, când am întâlnit-o prima dată, Tess era o fetiță orfană și slăbănoagă, de numai zece ani, care răscolea prin tomberoanele din sectorul Nima. Atunci, în anii aceia de început, a avut atâta nevoie de ajutorul meu, încât uit uneori cât de mult am ajuns eu să mă bazez pe ea.

— Mulțam, soro, îi spun.

Ea murmură ceva ce nu reușesc să înțeleg și își întoarce privirea.

După o vreme, mă cufund din nou într-un somn profund. Când mă trezesc iar, nu știu cât timp a trecut. Durerea de cap mi-a

dispărut. Afară e întuneric. Ar putea să fie aceeași zi, deși mi se pare că am dormit mult mai mult de atât. Nici urmă de soldați, nici urmă de poliție. Suntem încă în viață. Rămân nemișcat pentru o clipă, în beznă, dar treaz de-a binelea. Se pare că salvatorul nostru nu ne-a raportat autorităților. Nu încă.

Tess dormitează pe marginea patului, cu capul pe brațe. Uneori aș vrea să îi găsesc un cămin bun, o familie cumsecade care să vrea să o ia. Dar, de fiecare dată când gândul ăsta îmi răsare în minte, îl alung, fiindcă, dacă s-ar alătura unei familii adevărate, Tess ar reapărea în evidențele autorităților Republicii. Și ar fi obligată să susțină Examenul, pentru că nu l-a dat. Sau, mai rău, autoritățile ar afla de legătura ei cu mine și ar supune-o interogatoriilor. Clatin din cap. E prea naivă, prea ușor de manipulat. Nu aș avea încredere să o las cu nimeni altcineva. În plus... mi-ar fi dor de ea. Primii doi ani pe care i-am petrecut bătând străzile au fost marcați de singurătate.

Îmi rotesc glezna cu grijă. E puțin înțepenită, dar altfel nu prea mă mai doare. Nu am nicio ruptură musculară și nici nu mi s-a umflat excesiv. Rana provocată de glonț încă mă mai arde, iar coastele mă dor îngrozitor, dar acum am destulă putere ca să mă ridic în capul oaselor fără prea mari probleme. Mâinile mi se îndreaptă automat spre păr, care e liber și îmi atârnă până dincolo de umeri. Îl prind cu o singură mână într-o coadă neglijentă și îl răsucesc într-un nod strâns. Apoi mă aplec peste Tess, îmi iau șapca uzată de pe scaun și mi-o pun pe cap. Din cauza efortului, încep să simt arsuri în brațe.

Simt miros de chili și pâine. Pe dulapul de lângă pat e un castron din care se ridică aburi și o chiflă așezată în echilibru pe marginea lui. Îmi aduc aminte de cele două cutii de conserve pe care binefăcătorul nostru le-a pus pe dulap.

Stomacul îmi chiorăie. Devorez toată mâncarea.

În timp ce ling ultimele urme de chili pe de degete, aud o ușă care se închide undeva în casă și, după câteva secunde, pași care se apropie în goană de camera noastră. Mă încordez. Lângă mine, Tess se trezește brusc și mă apucă de braț.

— Ce-i asta? mă întreabă pe nerăsuflate.

Duc un deget la buze.

Binefăcătorul nostru intră glonț în cameră. E îmbrăcat cu un halat zdrențăros tras peste pijama.

— Ar trebui să plecați acum, ne șoptește el.

Pe frunte are broboane de sudoare.

— Tocmai am auzit de un tip care te caută.

Mă uit în ochii lui. Tess mă privește panicată.

— De unde știi? îl întreb.

Omul începe să facă ordine prin cameră. Ia castronul gol și șterge dulapul.

— Le spune tuturor că are antidotul pentru boală și îl ține pentru cineva care are nevoie de el. Zice că știe că ești rănit. Nu a pomenit niciun nume, dar sigur la tine se referă.

Mă îndrept de spate și îmi cobor picioarele peste marginea patului. Nu mai am de ales.

— Da, la mine se referă.

Tess ia câteva feșe curate pe care și le îndeasă sub cămașă.

— E o capcană. Plecăm imediat.

Bărbatul aprobă din cap:

— Puteți să ieșiți pe ușa din spate. Pe hol, drept înainte, apoi la stânga.

Întârzii o clipă ca să îi întâlnesc privirea. În secunda asta, realizez că știe exact cine sunt. Dar nu o să o spună răspicat. Asemenea altor oameni din sectorul nostru, care și-au dat seama cine sunt și care m-au ajutat în trecut, nici el nu *mă condamnă* pentru problemele pe care le creez autorităților Republicii.

— Îți suntem foarte recunoscători, îi zic.

El nu îmi răspunde. O iau de mână pe Tess și amândoi părăsim dormitorul. Străbatem holul și ieșim pe ușa din spate. Aerul umed al nopții e dens. Ochii îmi lăcrimează din cauza durerilor.

Ne urmăm drumul pe alei lăturalnice, cufundate în tăcere. De abia după șase străzi încetinim ritmul. Rănile mă dor de îmi vine să urlu. Ridic mâna să îmi ating pandantivul ca să mă liniștesc, dar îmi aduc aminte că nu îl mai am la gât. O stare de greață îmi inundă stomacul. Dacă forțele Republicii își dau seama ce reprezintă el? Îl vor distruge? Dacă vor face legătura între el și familia mea?

Tess se lasă în jos, alunecând; își reazemă capul de zid.

— Trebuie să plecăm din oraș, îmi spune. Day, e prea periculos aici. Știi asta. În Arizona sau în Colorado am fi mai în siguranță. Sau măcar în Barstow[2]. Nu mă deranjează periferiile.

---

[2] Oraș din ținutul San Bernardino, California. (n.tr.).

Da, da. Știu. Cobor ochii spre ea.

— Și eu vreau să plec.

— Dar n-o s-o faci. Ți se citește pe față.

O vreme, amândoi tăcem. Dacă ar fi după mine, aș traversa toată țara singur și aș evada în Colonii cu prima ocazie. Nu am nicio problemă *să îmi risc viața.* Dar există zeci de motive pentru care nu pot să plec, iar Tess știe asta. John și mama nu ar putea să plece, pur și simplu, să își abandoneze slujbele care le-au fost repartizate și să fugă cu mine. Nu fără să se dea astfel alarma. Și nici Eden nu ar putea să fie retras de la școala unde a fost repartizat. Asta doar dacă nu vor să devină niște fugari, ca mine.

— Mai vedem, îi zic finalmente lui Tess.

Mă privește, iar zâmbetul ei are ceva tragic.

— Cine crezi că te caută? mă întreabă după câtva timp. De unde știe că suntem în sectorul Lake?

— N-am idee. Ar putea să fie un dealer care a auzit de spargerea de la spital. Poate unii cred că avem mulți bani sau cine mai știe ce. Ar putea să fie cineva din forțele armate. Ba chiar un spion. Mi-am pierdut pandantivul la spital. Nu înțeleg cum l-ar putea folosi ca să afle informații despre mine, dar nu se știe niciodată.

— Și ce-o să faci?

Ridic din umeri. Rana produsă de glonț a început să îmi pulseze și mă lipesc de zid că să mă țin pe picioare.

— În niciun caz n-o să mă duc să mă întâlnesc cu el, oricine ar fi omul ăsta. Dar trebuie să recunosc că sunt curios să aflu ce are de zis. Dacă *într-adevăr* are antidotul pentru boală?

Tess mă țintuiește cu privirea. Are aceeași expresie ca în seara când am întâlnit-o prima dată – plină de speranță, curioasă și, în același timp, temătoare.

— Păi… Treaba asta nu poate să fie mai periculoasă decât spargerea nebunească pe care ai dat-o la spital, nu?

6. JUNE

Nu știu dacă doamnei comandant Jameson i s-a făcut milă de mine sau dacă într-adevăr resimte pierderea lui Metias, unul

dintre cei mai valoroși soldați ai ei, dar mă ajută să organizez înmormântarea, deși nu a mai făcut asta pentru niciun alt soldat. A refuzat să îmi spună motivul pentru care a ales să procedeze așa.

Familiile bogate, ca a noastră, organizează întotdeauna funeralii elaborate. Cele ale lui Metias se desfășoară în interiorul unei clădiri cu arce înalte, în stil baroc, și ferestre cu vitralii. Podelele au fost acoperite cu covoare albe; încăperea este plină cu mese de banchet, rotunde și albe, de pe care se revarsă liliac alb. Singurele culori sunt cele ale steagurilor Republicii și ale stemei ei aurii și rotunde, care a fost atârnată în spatele altarului central. Deasupra lor tronează portretul gloriosului nostru Elector.

Toți participanții la ceremonie sunt îmbrăcați în cele mai bune haine albe ale lor. Eu port o rochie albă cu multe detalii: are corset, dantelă și un rând dublu de mătase de la talie în jos, cu falduri la spate. În piept am o broșă micuță, din aur alb, reprezentând stema Republicii. Coafeza mi-a strâns părul într-un coc înalt din care coboară bucle lejere pe un umăr. La ureche am un trandafir alb. Un colier din perle îmi învăluie gâtul. Pleoapele îmi sunt îmbrăcate într-un fard alb-sclipitor, genele îmi sunt parcă acoperite cu zăpadă, iar roșeața pielii puțin umflate de sub ochi a fost corectată cu o pudră albă, strălucitoare. Orice urmă de culoare a fost ștearsă de pe mine, așa cum Metias a fost îndepărtat din viața mea.

Fratele meu mi-a povestit odată că lucrurile nu au stat întotdeauna așa, că oamenii au început să marcheze doliul purtând haine albe abia după primele inundații și erupții vulcanice, după ce Republica a construit o barieră în lungul liniei frontului ca să îi împiedice pe dezertorii din Colonii să mai pătrundă ilegal pe teritoriul nostru. „După primele erupții”, mi-a spus el, „vreme de mai multe luni, din cer a plouat cu cenușă vulcanică albă. Morții și muribunzii au fost acoperiți de ea. Așa că acum a purta haine albe înseamnă că-ți amintești de cei duși”.

Metias mi-a dat explicația asta fiindcă îl întrebasem cum a fost înmormântarea părinților noștri.

Acum mă plimb printre invitați, pierdută, fără țintă, răspunzând cuvintelor pline de compasiune ale celor din jur cu replici potrivite, exersate. „Îmi pare rău pentru pierderea ta”, mi

se spune. Îi recunosc pe unii dintre profesorii lui Metias, pe câțiva soldați și pe superiori. Sunt chiar și câțiva colegi de-ai mei de la Drake. Sunt surprinsă să îi văd aici. Nu prea m-am priceput să îmi fac prieteni în cei trei ani de facultate, din cauza vârstei mele și a orarului încărcat pe care l-am avut. Dar ei sunt aici. Unii mi-au fost colegi la antrenamentele de după-amiază, iar alții la cursul de Istoria Republicii, grupa 421. Cu toții mă iau de mână și clatină din cap. „Întâi părinții și acum fratele tău… Nici nu pot să-mi închipui cât de greu trebuie să-ți fie”.

Nu, nu puteți. Dar zâmbesc politicoasă și îmi înclin capul, fiindcă știu că intențiile lor sunt bune. „Vă mulțumesc că ați venit”, le spun. „Asta înseamnă mult pentru mine. Metias ar fi fost mândru să-și dea viața pentru patrie”.

Uneori surprind priviri admirative, din celălalt capăt al sălii, ale unor persoane care mi-au prezentat condoleanțele lor. Le ignor. Nu am nevoie de astfel de complimente. Nu pentru ei m-am îmbrăcat așa. Port această rochie inutil de frumoasă doar pentru Metias, ca să arăt, fără cuvinte, cât de mult îl iubesc. După o vreme, mă așez la o masă, aproape de partea din față a încăperii. Masa e orientată către altarul decorat cu flori, care, în curând, va fi ocupat pe rând de cei care își vor citi discursurile prin care vor omagia amintirea fratelui meu. Îmi plec capul, respectuoasă, către steagurile Republicii. Apoi ochii mi se îndreaptă către sicriul alb de lângă ele. De unde mă aflu, văd doar un pic din trupul întins înăuntru.

— Arăți minunat, June.

Ridic privirea către Thomas, care se înclină în fața mea, după care se așază pe scaunul de lângă mine. Și-a schimbat hainele militare cu un costum alb, elegant, cu vestă. E proaspăt tuns. Costumul e nou-nouț, din câte îmi dau seama. Cred că l-a costat o avere.

— Mulțumesc. Și tu la fel.

— Adică… Vreau să spun că arăți bine date fiind circumstanțele, ținând cont de tot ce s-a întâmplat.

— Știu ce vrei să spui.

Îl bat ușor cu palma pe braț ca să îl asigur că am înțeles. Thomas îmi zâmbește. Mi se pare că ar mai vrea să îmi spună ceva, dar se răzgândește și își mută privirea în altă parte.

Durează o jumătate de oră până când toată lumea își găsește locul și încă o jumătate de oră până când chelnerii încep să

aducă farfuriile cu mâncare. Eu nu mă ating de nimic. Doamna comandant Jameson stă în fața mea, în celălalt capăt al mesei. Între ea și Thomas se află trei dintre colegii mei de la Drake. Le zâmbesc chinuit. În stânga mea stă un tip pe nume Chian, care organizează și supraveghează toate Examenele din Los Angeles. El l-a supervizat și pe al meu. Ce nu înțeleg eu e de ce se află aici, ce importanță are pentru el faptul că Metias a murit. Chian e o fostă cunoștință de-a părinților noștri, deci prezența lui nu e totuși chiar neașteptată. Dar de ce stă chiar lângă mine?

Apoi îmi amintesc că Chian a fost îndrumătorul lui Metias înainte ca fratele meu să se alăture detașamentului condus de doamna comandant Jameson. Metias îl ura.

Acum Chian își încruntă sprâncenele stufoase spre mine și îmi pune o mână pe umărul gol. Mâna îi întârzie acolo o vreme.

— Cum te simți, draga mea? mă întreabă.

Cuvintele îi deformează cicatricele de pe față – o tăietură peste șaua nasului și o alta, cu margini neregulate, care îi pornește de la ureche și se prelungește până pe bărbie.

Izbutesc să îi zâmbesc.

— Mai bine decât m-aș fi așteptat.

— Ei, bravo! exclamă bărbatul și izbucnește într-un hohot de râs, care mă face să mă cutremur.

Mă măsoară din cap până în picioare.

— Rochia asta te face să arăți ca o floare îmbobocită, albă și proaspătă.

Îmi trebuie toată voința ca să îmi adun puterile pentru a-mi păstra zâmbetul. „Rămâi calmă”, îmi spun. „Chian nu e omul pe care să ți-l faci dușman”.

— Să știi că l-am iubit pe fratele tău foarte mult, continuă el, cu exagerată compasiune. Mi-l amintesc când era un puști… Să-l fi văzut: alerga prin sufrageria părinților voștri, ținându-și palma în chip de armă. A fost destinul lui să intre în detașamentele noastre.

— Vă mulțumesc, domnule, îi spun.

Chian taie o bucată uriașă de friptură și și-o îndeasă în gură.

— Metias a fost foarte silitor în perioada în care i-am fost îndrumător. Era un lider înnăscut. Ți-a povestit vreodată?

O amintire îmi răsare în minte. Seara ploioasă când Metias a început să lucreze pentru Chian. Ne-a luat pe mine și pe Thomas, care era încă la școală, și ne-a dus în sectorul

Tanagashi. Acolo am mâncat primul meu castron de pork edame, cu spaghete și chifle cu ceapă roșie. Îmi amintesc că amândoi erau în uniformă: Metias avea haina desfăcută și cămașa scoasă din pantaloni, iar Thomas era cu jacheta închisă până sus și părul pieptănat cu grijă peste cap. Thomas m-a tachinat pe tema codițelor mele dezordonate, dar Metias nu a scos niciun cuvânt. Apoi, o săptămână mai târziu, noviciatul fratelui meu pe lângă Chian s-a încheiat brusc. Metias a depus o contestație și a fost repartizat în patrula doamnei comandat Jameson.

— Mi-a spus că toate informațiile sunt clasificate, am răspuns mințind.

Chian râde.

— Ce băiat bun a fost el! Un extraordinar discipol. Închipuie-ți cât de dezamăgit am fost când l-au repartizat la patrulele orășenești. Mi-a spus că, pur și simplu, nu era destul de inteligent ca să facă evaluări în cadrul Examenelor sau să se ocupe de organizarea copiilor care l-au luat. Ce modest era! Și, evident, era mai inteligent decât credea. Exact ca tine, adaugă Chian rânjind.

Aprob din cap. Omul ăsta m-a obligat să dau Examenul de două ori pentru că am obținut punctajul perfect stabilind și un record de timp (o oră și zece minute). A crezut că am trișat. Nu doar că sunt singura persoană care a obținut punctajul maxim, dar probabil că sunt singurul om care a dat Examenul *de două ori.*

— Sunteți foarte amabil, îi spun lui Chian. Fratele meu a fost un lider mult mai bun decât voi fi eu vreodată.

Cu o fluturare a mâinii, Chian mă reduce la tăcere.

— Nu-i adevărat, draga mea.

Apoi se trage neplăcut de aproape de mine. E ceva alunecos și dezagreabil în omul ăsta.

— Eu, unul, sunt devastat din cauza felului în care a murit. Din cauza nenorocitului ăluia de băiat. Ce păcat!

Chian mijește ochii, iar asta face ca sprâncenele să îi pară și mai stufoase.

— M-am simțit împăcat când doamna comandant Jameson mi-a comunicat că tu vei fi cea care îl va căuta. În cazul ăsta e nevoie de o abordare proaspătă, iar tu, dragă, ești cea mai potrivită pentru asta. Asta da misiune de probă, nu-i așa?

Îl urăsc cu toată ființa mea. Thomas mi-a sesizat probabil încordarea, fiindcă simt mâna lui acoperindu-mi-o pe a mea, pe sub masă. „Lasă-l în pace”, încearcă el să îmi spună. Când, în sfârșit, Chian se întoarce cu spatele spre mine, ca să răspundă la întrebarea pe care i-a adresat-o bărbatul aflat în cealaltă parte a lui, Thomas se apleacă spre mine:

— Chian avea ceva personal cu Day, îmi șoptește el.

— Nu mai spune, îi răspund eu tot cu voce scăzută.

Thomas încuviințează din cap.

— De la cine crezi că are cicatricea aia?

De la Day? Nu îmi pot ascunde expresia de surpriză. Chian e un bărbat destul de masiv și lucrează pentru administrația Examenelor de când îl știu. E un funcționar abil. Cum să poată un adolescent să îl rănească în halul ăsta? Și să și scape? Arunc o privire spre Chian și îi studiez cicatricea. E o tăietură fermă, făcută cu o lamă foarte ascuțită. Probabil că mișcarea a fost foarte rapidă, de vreme ce linia tăieturii e atât de dreaptă. Nu mi-l închipui pe Chian stând cuminței în vreme ce este rănit în felul ăsta. Preț de o clipă, doar o fracțiune de secundă, mă simt de partea lui Day. Ridic apoi ochii spre doamna comandant Jameson, care mă țintuiește de parcă mi-ar citi gândurile. Îmi induce un sentiment de nervozitate.

Thomas mă atinge din nou cu mâna.

— Hei, îmi spune el. Day nu poate să se ascundă de autorități la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, o să o scoatem pe haimanaua asta din ascunzătoare. O să facem din Day un exemplu. Nu are șanse în fața ta, mai ales că ți-ai pus în minte asta.

Zâmbetul plin de bunătate al lui Thomas mă face să mă simt slabă. Dintr-odată, am senzația că Metias stă lângă mine, îmi spune că totul o să fie în regulă și mă asigură că Republica nu o să mă dezamăgească. Cândva, fratele meu mi-a promis că îmi va fi alături pentru totdeauna. Îmi iau privirea de la Thomas și mă uit spre altar. Nu vreau să îmi vadă lacrimile. Nu pot să îi răspund tot cu un zâmbet. Nu cred că o să mai zâmbesc vreodată.

— Hai să terminăm cu chestia asta, îi șoptesc.

7. DAY

E al naibii de cald chiar și acum, în după-amiaza asta târzie. Merg șchiopătând pe străzile de la granița dintre sectoarele Alta și Winter, pe malul lacului, prin spațiu deschis, așadar, pierzându-mă în mulțimea de oameni care se târăsc de colo colo. Rănile încă nu mi s-au vindecat. Sunt îmbrăcat cu pantalonii de armată pe care mi i-a dat binefăcătorul nostru și cu o cămașă cu guler îngust, pe care Tess a găsit-o într-un tomberon. Mi-am tras șapca pe ochi și am mai adăugat ca element de deghizare o bucată de bandaj peste ochiul stâng. Nimic ieșit din comun, de fapt. Nu în marea asta de muncitori, cu răni dobândite în uzine. Azi am ieșit singur. Tess a rămas ascunsă, câteva străzi mai departe, pe brâul de piatră de la etajul al doilea al unei clădiri. Nu are sens să ne riscăm amândoi libertatea.

Sunt înconjurat de sunete familiare, strigătele cu care tarabagiii încearcă să le vândă trecătorilor ouă de gâscă fierte, gogoși prăjite și hotdogi. La intrările băcăniilor și cafenelelor stau ucenici care îi cheamă pe clienți înăuntru. O mașină veche de zeci de ani huruie pe lângă mine. Muncitorii din schimbul al doilea se îndreaptă încet către casele lor. Câteva fete mă studiază și se îmbujorează când mă uit spre ele. Ambarcațiunile pufăie pe lac, navigând cu grijă pentru a evita turbinele uriașe care învârt apa cu putere în lungul țărmului. Sirenele de inundații de pe mal sunt oprite, mute.

Unele perimetre sunt blocate. Mă țin departe de ele: soldații le-au marcat ca zone de carantină.

Megafoanele aliniate pe acoperișurile clădirilor pârâie și fâșâie, iar JumboTron-urile și-au luat o pauză de la reclame sau de la avertismentele legate de atacurile rebelilor Patrioți. Pe ecranele lor se derulează un videoclip cu drapelul Republicii. Toți oamenii de pe stradă se opresc și încremenesc când începe jurământul.

„Jur credință steagului măreței Republici a Americii, Electorului Primo, glorioaselor noastre state, unității împotriva Coloniilor, iminentei noastre victorii!”

Când se pomenește numele Electorului Primo, salutăm cu toții în direcția capitalei. Eu murmur jurământul, dar tac la ultimele

două pasaje, când polițiștii nu se mai uită spre mine. Mă întreb cum suna acest legământ înainte să pornim războiul împotriva Coloniilor.

Când jurământul se încheie, viața își reia cursul. Mă îndrept spre un bar chinezesc, plin de graffiti pe ziduri. Un picolo aflat în ușă îmi oferă zâmbetul lui cu dinți lipsă și mă vâră repede înăuntru.

— Azi avem bere Tsingtao originală, îmi șoptește el. Câteva lăzi rămase dintr-un cadou din străinătate, trimis special gloriosului nostru Elector. Se vinde până la ora șase.

În timp ce îmi spune lucrurile astea, ochii omului fug în toate părțile. Eu mă uit la el țintă. Bere Tsingtao? Da, sigur. Tata ar fi izbucnit în râs. Republica nu a semnat un acord de import cu China (oficialilor Republicii le place să spună: „Cuceriți China și preluați-i afacerile!”) ca să trimită mărfuri de calitate în sectoarele mahalalelor. Mai degrabă, tipul ăsta a întârziat cu plata taxelor bilunare către stat. Nu există niciun alt motiv pentru care să riște lipind etichete false de bere Tsingtao pe sticle conținând licoarea produsă de el.

Îi mulțumesc însă și pășesc în bar. E un loc la fel de bun ca oricare altul ca să încerc să aflu ceva informații.

Înăuntru e întuneric. Aerul miroase a fum de pipă, a carne friptă și a petrol lampant. Lovindu-mă tot timpul de câte ceva, îmi croiesc drum prin harababura de mese și scaune – furând din mers niște mâncare de pe două farfurii nesupravegheate pe care mi-o îndes sub cămașă – până ajung la bar. În spatele meu, un grup de clienți dispuși în cerc își strigă încurajările pentru luptele Schiz. Presupun că în barul ăsta pariurile ilegale sunt tolerate. Dacă sunt isteți, sunt pregătiți ca, în orice secundă, să renunțe la câștiguri ca să îi mituiască pe polițiști, asta dacă nu cumva sunt dispuși să recunoască pe față faptul că fac bani neimpozitați.

Barmanița nu se obosește să verifice câți ani am. Nici măcar nu se uită la mine.

— Ce vrei? mă întreabă.

Clatin din cap.

— Doar niște apă, te rog, îi răspund.

În spatele nostru, un val zgomotos de ovații izbucnește în secunda în care unul dintre luptători cade la pământ.

Tipa îmi aruncă o privire neîncrezătoare. Privirea i se mută imediat la bandajul de pe față.

— Ce-ai pățit la ochi, puștiule?

— Un accident de muncă pe terasă. Pasc vaci.

Barmanița adoptă o expresie dezgustată, dar acum pare interesată de mine.

— Ce păcat. Ești sigur că nu vrei o bere? Cred că te doare.

Clatin iar din cap.

— Mulțam, sora mea, dar nu beau alcool. Îmi place să rămân lucid.

Fata îmi zâmbește. Pare destul de drăguță în lumina pâlpâitoare a lămpilor. Deasupra ochilor pe care și-i ține mijiți și-a dat cu fard verde, sclipitor. Părul ei negru este tuns bob, scurt. Un tatuaj reprezentând o coardă de viță-de-vie îi coboară pe gât și dispare sub partea de sus a cămășii. O pereche de ochelari de protecție murdari – purtați probabil ca măsură de prevedere în cazul bătăilor din bar – îi atârnă la gât. Ce păcat! Dacă nu aș fi fost prins cu obținerea de informații, i-aș fi dat o șansă fetei. Dacă aș mai ține-o de vorbă, poate că m-aș alege și cu o sărutare. Sau poate cu trei.

— Ești din sectorul Lake, așa-i? mă întreabă ea. Și te-ai gândit tu să apari pe-aici, așa, ca să frângi niște inimi? Sau vrei să te bați? adaugă ea, făcându-mi semn din cap către ringul de lupte Schiz.

Zâmbesc larg.

— Bătăile le las în seama ta.

— Ce te face să crezi că eu lupt?

Dau din cap către cicatricele de pe brațele ei și vânătăile de pe mâini. Barmanița începe să zâmbească.

După câteva clipe, ridic din umeri:

— Pe mine n-ai să mă prinzi într-o luptă din asta. Am vrut doar să mă adăpostesc puțin de căldură. Să știi că pari o companie plăcută. Mă rog, atât timp cât nu ești bolnavă.

E o glumă tocită, dar fata totuși râde. Apoi se reazemă de tejghea.

— Locuiesc la marginea sectorului. Deocamdată e o zonă destul de sigură.

Mă aplec spre ea.

— Atunci ai noroc.

Devin serios.

— Unei familii pe care o cunosc tocmai i-a fost marcată ușa.
— Îmi pare rău să aud asta.
— Vreau să te întreb ceva. Doar de curiozitate. Știi ceva despre un tip care să fi apărut pe aici în ultimele zile? Unul care zice că are antidoturi pentru boală?
Tipa ridică din sprânceană.
— Da, am auzit. Sunt mai mulți care încearcă să dea de el.
— Știi ce le zice oamenilor?
Fata ezită o clipă. Observ că are câțiva pistrui micuți pe nas.
— Am auzit c-a zis că vrea să-i dea antidotul cuiva. Unei anumite persoane. Că respectivul o să știe că la el se referă.
Încerc să par amuzat.
— Ce norocos! Nu?
Barmanița surâde.
— Pe bune. Zice că vrea ca persoana asta să se vadă cu el la miezul nopții, în noaptea asta, la locul cu zece secunde.
— La locul cu zece secunde?
Tipa ridică din umeri.
— A naibii să fiu dacă știu ce înseamnă asta. De fapt, nimeni nu știe.
Apoi se apleacă peste tejghea, spre mine și, coborându-și vocea, îmi spune:
— Știi ce cred eu? Cred că tipu' ăsta e, pur și simplu, diliu.
Râd și eu, dar mintea a început să îmi lucreze. Acum nu mai am nicio îndoială că persoana în cauză mă caută pe mine. Cu aproximativ un an în urmă, am dat o spargere la banca Arcadia, intrând în ea prin aleea care trece prin spatele clădirii. Unul dintre gardieni a încercat să mă omoare. Când m-a scuipat și mi-a zis că o să fiu tăiat în bucățele de laserele din seiful băncii, l-am luat peste picior. I-am spus că o să îmi ia zece secunde să pătrund în sala seifului. Nu m-a crezut… Dar treaba e că nimeni nu mă crede până nu vede că am făcut exact ce am zis. Cu banii ăia mi-am cumpărat o pereche bună de bocanci și am mai luat și o electrobombă de pe piața neagră, un dispozitiv care dezactivează armele din apropierea lui. Mi-a fost de folos când am atacat o bază aeriană. Iar Tess s-a ales cu o garderobă completă: cămăși nou-nouțe, încălțări, pantaloni, dar și cu bandaje, alcool sanitar și chiar și un flacon de aspirină. Și am cumpărat împreună o cantitate mare de alimente. Restul banilor l-am dat familiei mele și altor oameni din sectorul Lake.

După alte câteva minute de flirt cu barmanița, îmi iau la revedere de la ea și plec. Soarele e încă pe cer și simt că pe față mi se adună broboane de sudoare. Știu destule acum. Probabil că autoritățile au descoperit ceva la spital și vor să mă atragă într-o capcană. O să trimită pe cineva la locul cu zece secunde, la miezul nopții. Și o să plaseze soldați pe toată lungimea aleii din spate. Pariez că mă cred *de-a dreptul disperat.*

Pe de altă parte, probabil că vor aduce cu ei și ceva antidoturi, așa, ca să mă tenteze să ies în spațiu deschis. Strâng din buze în timp ce mă gândesc. Apoi schimb direcția de mers. O iau către districtul financiar.

Am o întâlnire la care trebuie să ajung.

8. JUNE

ORA 23:29.

SECTORUL BATALLA.
22°C LA INTERIOR.

Luminile din Batalla Hall sunt reci, fluorescente. Mă schimb în toaleta de la etajul Departamentului de Observație și Analiză. Port o bluză neagră, cu mâneci lungi, o vestă cu dungi negre, pantaloni negri strâmți, băgați în bocanci, și o pelerină lungă și neagră, care îmi cuprinde umerii și mă acoperă ca o pătură. O dungă albă o traversează pe mijloc, coborând până jos, la podea. O mască neagră, enormă, îmi acoperă fața, iar ochii îmi sunt ascunși de o pereche de ochelari cu infraroșii. Pe lângă toate acestea, asupra mea mai am doar un microfon micuț și o cască încă și mai mică în ureche. Și un pistol. Pentru orice eventualitate.

Trebuie să arăt astfel încât să nu pot fi identificată nici ca fată, nici ca băiat, să nu mă trădeze nimic. Trebuie să par un dealer de pe piața neagră, unul suficient de bogat ca să își permită antidoturile.

Metias ar fi clătinat din cap văzându-mă. „June, nu poți să te duci singură într-o misiune secretă”, mi-ar fi spus. „Ai putea să fii rănită”. Asta da ironie a sorții!

Îmi strâng clema care îmi ține pelerina închisă (oțel vopsit cu bronz, probabil importată din Texasul de Vest) și mă îndrept spre scara care mă va scoate din Batalla Hall. Apoi o iau spre banca Arcadia, acolo unde ar trebui să mă întâlnesc cu Day.

Fratele meu e mort de o sută douăzeci de ore. Deja mi se pare că a trecut o veșnicie. Cu șaptezeci de ore în urmă, am obținut aprobarea să fac cercetări pe Internet și am analizat cât de multe informații am putut despre Day. Cu patruzeci de ore în urmă, i-am expus doamnei comandant Jameson planul meu de a-l localiza pe Day. Cu treizeci și două de ore în urmă, l-a aprobat. Mă îndoiesc că a reținut în ce constă. Cu treizeci de ore în urmă, am trimis câte o iscoadă în fiecare sector atins de epidemie din Los Angeles – Winter, Blueridge, Lake și Alta. Și au răspândit zvonul: „Am antidotul, vino la locul cu zece secunde". Cu douăzeci și nouă de ore în urmă, am participat la înmormântarea fratelui meu.

Nu am de gând să îl prind pe Day în noaptea asta. Nici măcar nu am de gând să mă întâlnesc cu el. El va ști exact unde se află locul cu zece secunde și că eu sunt fie un agent guvernamental, fie unul trimis de dealerii de pe piața neagră (care însă plătesc taxe guvernului). Nu o să își arate fața. Până și doamna comandant Jameson, care mă testează cu misiunea asta, e conștientă că nici măcar nu o să îl vedem pe Day.

Dar știu că el o să fie acolo. Are nevoie disperată de antidoturi. Și tot ceea ce sper, pentru noaptea asta, este să vină, iar asta îmi va oferi un indiciu, un punct de plecare, o restrângere a variantelor de căutare, ceva personal legat de puștiul-criminal.

Am grijă să nu merg pe sub felinarele de pe stradă. De fapt, dacă nu mă îndreptam spre sectorul financiar, m-aș fi deplasat pe acoperișuri, dar în zona asta acestea sunt pline de gardieni. De jur-împrejurul meu, JumboTron-urile își trâmbițează reclamele colorate. Sunetul difuzat de megafoane este distorsionat și plin de întreruperi. Unul dintre anunțuri prezintă o descriere actualizată a lui Day. De data asta, poza e aceea a unui băiat cu părul lung și negru. Lângă JumboTron-uri sunt felinare stradale pâlpâitoare, pe sub care se deplasează mulțimi de muncitori din schimbul de noapte, polițiști și comercianți. Din când în când, trece și câte un tanc, urmat de mai multe plutoane militare. (Soldații au dungi albastre pe mâneci. Ei sunt

cei întorși de pe front sau cei care pleacă într-acolo. Își țin puștile în lateral, cu ambele mâini pe pat.) Mie mi se pare că toți seamănă cu Metias, așa încât trebuie să respir ceva mai adânc și să iuțesc pasul, să fac orice ca să îmi păstrez concentrarea.

Apuc calea mai lungă prin Batalla, străbat străzile laterale din sector, pe lângă clădiri abandonate, și nu mă opresc până când nu ajung la o distanță semnificativă de perimetrele militare.

Poliția nu știe că sunt în misiune. Dacă m-ar vedea îmbrăcată așa, echipată cu ochelari cu infraroșii, sigur m-ar lua la întrebări.

Banca Arcadia se află pe o stradă liniștită. O iau prin spatele clădirii, până când ajung în fața unei parcări, aflată în capătul unei alei. Acolo, aștept învăluită în umbră. Ochelarii alungă aproape orice urmă de culoare din întreaga panoramă. Privesc împrejur și văd șiruri de megafoane pe acoperișuri, o pisică vagabondă a cărei coadă se unduiește deasupra unui capac de tomberon, un chioșc abandonat cu afișe vechi, anti-Colonii, lipite pe toată suprafața lui.

Ceasul de pe vizor îmi indică ora 23:53. Aștept să treacă timpul, forțându-mă să mă gândesc la istoricul acțiunilor lui Day. Înainte de spargerea de la banca asta, tipul apăruse deja de trei ori în evidențele noastre. Acelea erau doar incidentele în cazul cărora am găsit amprente. Numărul celorlalte infracțiuni pe care le-a comis pot doar să îl bănuiesc. Cercetez cu mai multă atenție aleea de lângă bancă. Cum a reușit să pătrundă în clădire, în numai zece secunde, mai ales că, la intrarea din spate, erau patru gardieni înarmați? (Aleea e îngustă. Se poate să fi găsit suficiente puncte de sprijin astfel încât să escaladeze zidurile până la etajul al doilea sau al treilea. În tot acest timp a folosit armele gardienilor împotriva lor. Probabil că i-a făcut să tragă unul spre celălalt. Probabil că a intrat spărgând o fereastră. Asta i-ar fi luat nu mai mult de câteva secunde. Dar ce a făcut odată ajuns înăuntru, asta nu mai știu.)

Știu deja cât de agil e Day. O demonstrează faptul că a supraviețuit unui salt de la o înălțime echivalentă cu două etaje și jumătate. Dar, în noaptea asta, nu va avea șansa să o facă din nou. Nu contează cât de sprinten e. Nu se poate să sari dintr-o clădire, iar apoi să fii în stare să te deplasezi așa, fără nicio problemă. Day nu se va mai cățăra pe ziduri și scări cel puțin o săptămână de acum încolo.

Brusc, mă încordez. Au trecut două minute peste miezul nopții. De undeva, din depărtare, se aude o serie de clicuri și pisica de pe tomberon o ia la fugă. Ar putea să fie zgomote provenind de la o brichetă, de la armarea unei puști, de la megafoane sau de la vreun felinar. Ar putea să fie orice. Mă uit cu atenție spre acoperișuri. Deocamdată nimic.

Dar mi se zbârlește părul de pe ceafă. Știu că Day e aici. Știu că mă privește.

— Arată-te! spun eu.

Microfonul micuț din dreptul gurii îmi face vocea să sune ca a unui bărbat.

Tăcere. Nici măcar straturile de afișe de pe chioșc nu se mișcă. Noaptea asta nu aduce nicio adiere.

Scot o fiolă din tocul de la brâu. Cealaltă mână nu mi se dezlipește de pe patul pistolului.

— Am ce-ți trebuie, spun și agit flaconul ca argument.

Tot nimic. De data asta însă, aud ceva ce îmi pare a fi un ușor oftat, ceva ca sunetul unei respirații. Privirea îmi fuge la megafoanele plasate de-a lungul acoperișurilor. (De acolo a venit clicul pe care l-am auzit. A recablat megafoanele ca să poată să discute cu mine fără să își deconspire poziția.) Zâmbesc în spatele măștii. Asta aș fi făcut și eu.

— *Știu* că ai nevoie de asta, zic, arătând din nou fiola.

Apoi o răsucesc în mână și o ridic mai sus.

— Are toate marcajele oficiale și ștampila de aprobare. Te asigur că e autentică.

Altă respirație.

— Cineva la care ții și-ar dori să faci un pas în față.

Mă uit la ceasul afișat pe lentila ochelarilor.

— E douăsprezece și cinci. Îți mai dau două minute. După care plec.

Aleea se cufundă din nou în tăcere. Din când în când, aud din megafoane câte o respirație înăbușită. Îmi mut ochii de la ceasul de pe lentilă la umbrele de pe acoperișuri. Day e inteligent. Nu îmi dau seama unde se află. Ar putea să fie pe strada asta sau la câteva străzi distanță, undeva, la un etaj superior. Dar știu că e suficient de aproape ca să mă poată vedea.

Ceasul indică ora 00:07. Mă răsucesc pe călcâie, bag fiola la loc în toc și încep să mă îndepărtez.

— Ce vrei pentru antidot, vere?

Vocea îi e doar o șoaptă, dar, prin megafoane, se aude cu întreruperi și pare înfricoșătoare. Din cauza hârâiturilor, abia dacă îl înțeleg. Instantaneu, detaliile mi se aglomerează în minte. (Bărbat. Cu un ușor accent. Nu e din Oregon, Nevada, Arizona, New Mexico, Texasul de Vest sau din vreun alt stat al Republicii. E născut și crescut în California de Sud. Folosește un termen familiar, „vere”, pe care îl auzi adesea la civilii din sectorul Lake. E destul de aproape căci m-a văzut băgând fiola în toc. Dar nu e atât de aproape încât megafoanele să îi redea vocea clar. Probabil că e pe strada de alături, într-o poziție avantajoasă, la unul dintre etajele superioare.)

Dincolo de aceste detalii, mintea îmi este invadată de o ură oarbă, tot mai acerbă. E glasul celui care l-a ucis pe fratele meu. Probabil că a fost ultima voce pe care Metias a auzit-o.

Aștept două secunde înainte să răspund. Când încep din nou să vorbesc, tonul meu e liniștit și calm, fără urmă de furie.

— Ce vreau? Depinde. Ai bani?

— O mie două sute de bancnote.

(Bancnote, nu aur republican. Îi jefuiește pe cei înstăriți, dar nu are capacitatea de a fura de la cei extrem de bogați. Probabil că operează de unul singur.) Izbucnesc în râs.

— O mie două sute de bancnote nu-ți ajung să cumperi fiola asta. Ce altceva mai ai? Obiecte de valoare? Bijuterii?

Tăcere.

— Sau poate ai vreun talent pe care să-l pui la bătaie. Sigur ai…

— Nu lucrez pentru guvern.

Punctul lui slab. Firește.

— Nicio problemă. O întrebare nu strică. Și de unde știi că eu nu lucrez pentru altcineva? Nu crezi că-i acorzi guvernului cam prea mare importanță?

O scurtă pauză. Apoi vocea revine:

— Nodul de la pelerină. Nu știu ce tip e, dar sigur e militar.

Asta mă surprinde puțin. Într-adevăr, la pelerină am un nod Canto, adică unul ferm, preferat de oficialii din armată. Se pare deci că Day știe destul de bine cum arată uniformele militare. Are ochi buni. Îmi maschez rapid ezitarea.

— Mă bucur să mai găsesc pe cineva care știe ce e ăla un nod Canto. Eu călătoresc mult, prietene. Întâlnesc și cunosc mulți

oameni, indivizi care aparțin unor organizații la care nu neapărat sunt afiliat.

Tăcere.

Aștept ascultând, ca să mai prind o răsuflare prin megafoane. Nimic. Nici măcar un clic. Nu am reacționat destul de iute și scurta ezitare din vocea mea a fost de ajuns ca să îl convingă că nu poate să aibă încredere în mine. Îmi strâng pelerina în jurul meu și realizez că, în căldura nopții, am început să asud. Inima îmi bubuie în piept.

O altă voce îmi răsună în cap. De data asta vine de la casca micuță din ureche.

— Ești acolo, Iparis?

E doamna comandant Jameson. Aud pe fundal zgomotele produse de celelalte persoane din biroul ei.

— A plecat, îi șoptesc. Dar mi-a dat niște indicii.

— Iar tu te-ai dat de gol pentru cine lucrezi, nu-i așa? Mă rog, ești prima dată pe teren singură. În orice caz, acum am înregistrările. Ne vedem când ajungi înapoi la Batalla Hall.

Reproșul ei e usturător. Înainte să apuc să îi răspund, legătura se întrerupe.

Mai aștept un minut, doar ca să fiu sigură că nu m-am înșelat în privința plecării lui Day. Liniște. Mă răsucesc pe călcâie și o apuc înapoi pe alee. Am vrut să îi spun doamnei comandant care este cea mai simplă soluție – să-i ridicăm pe toți cei din sectorul Lake ale căror uși au fost marcate. *Asta* l-ar scoate pe Day din ascunzătoare. Dar știu deja replica ei: „În niciun caz, Iparis. E mult prea costisitor și nu ni se va da aprobarea de la centru. Trebuie să găsești altceva”. Mă uit o singură dată înapoi, aproape așteptând să văd urmărindu-mă o siluetă îmbrăcată în negru. Dar aleea e pustie.

Nu mi se va da voie să îl oblig pe Day să vină la mine, iar asta îmi lasă o singură opțiune. Va trebui să mă duc eu la el.

9. DAY

— Mănâncă totuși ceva, da?

Vocea lui Tess mă distrage de la starea de veghe. Îmi întorc privirea dinspre lac și o văd pe Tess întinzându-mi o bucată de

pâine cu brânză. Îmi face semn să o iau. Ar trebui să îmi fie foame. De la întâlnirea de aseară cu ciudatul ăla de agent guvernamental, am mâncat doar o jumătate de măr. Nu știu de ce, dar pâinea cu brânză – încă proaspătă, de la un magazin unde Tess a dat niște bancnote bune pe ea – nu mă tentează.

O iau totuși. Nu vreau să irosesc o porție de mâncare bună, mai ales acum când trebuie să economisim fiecare bănuț pe care îl avem, pentru antidoturi.

Eu și Tess suntem pe nisipul de sub un chei, în acea parte a lacului care ține de sectorul nostru. Stăm cât mai lipiți de mai, astfel încât să nu fim observați pe deasupra firelor de iarbă și a pietrelor de soldații care se plimbă alene sau de muncitorii beți. Ne ascundem în umbră. De aici, de unde stăm, simțim aerul sărat și vedem luminile din centrul Los Angeles-ului reflectate în apă. Ruine împânzesc lacul. Clădirile au fost abandonate de afaceriști sau rezidenți atunci când nivelul apei a crescut din cauza inundațiilor. Pe mal, învăluite în fum, se învârt roți gigantice de moară și turbine. Cred că asta e panorama mea preferată din ponositul, dar frumosul nostru sector Lake.

Îmi retrag cuvintele. E panorama mea preferată, dar care, în egală măsură, îmi displace cel mai mult. Căci, deși luminile din centru oferă o perspectivă plăcută, de aici, dinspre est, se vede profilându-se amenințător stadionul unde se susțin Examenele.

— Mai ai încă timp, îmi spune Tess.

Se trage lângă mine, suficient de aproape ca să îi simt brațul gol lipit de al meu. Părul îi miroase a pâine și a scorțișoară de la magazin.

— Probabil o lună sau chiar mai mult. Până atunci o să găsim antidotul. Sunt convinsă.

Pentru o copilă fără familie și fără un acoperiș deasupra capului, Tess e surprinzător de optimistă. Încerc să zâmbesc de dragul ei.

— Poate, îi răspund. Poate că, după vreo două săptămâni, vor lăsa garda jos la spital.

Dar, în inima mea, știu că nu va fi așa.

Azi, ceva mai devreme, am riscat și am aruncat o privire spre casa mamei mele. X-ul acela ciudat e în continuare pe ușă. Mama și John păreau bine, oricum suficient cât să se țină pe picioare. Dar Eden… De data asta, Eden zăcea la pat, cu o cârpă pe frunte. Chiar și așa, de la distanță, mi-am dat seama că a

pierdut în greutate. Avea tenul palid, iar vocea îi era slăbită și răgușită. Când, puțin mai târziu, m-am întâlnit cu John în spatele casei, mi-a spus că Eden nu a mai mâncat de când am trecut eu ultima dată pe acolo. I-am reamintit fratelui meu mai mare să intre cât mai puțin posibil în camera puștiului. Cine știe cum se răspândește nenorocita asta de boală?! John m-a avertizat să o las mai moale cu cascadoriile, ca nu cumva să sfârșesc mort. Când mi-a zis asta, a trebuit să râd. John nu o să mi-o spună niciodată pe șleau, dar știu că eu sunt singura speranță a lui Eden.

Boala ar putea să îi curme viața înainte să apuce să dea Examenul.

Ceea ce poate că ar fi, de fapt, o binecuvântare. Eden nu ar trebui să mai aștepte în fața casei, în ziua în care împlinește zece ani, autobuzul care să îl ducă la stadion. Nu ar trebui să mai urce, odată cu alte zeci de copii, scările spre centrul incintei, să alerge pe pistă, în vreme ce oficialii din comisia de examinare îi studiază felul în care respiră și postura. Nu ar mai trebui să răspundă la pagini întregi de întrebări stupide, dintr-acelea cu variante multiple de răspuns și nici să facă față interviului susținut înaintea comisiei alcătuite din oficiali nervoși, stând în semicerc în jurul lui. Apoi nu ar mai trebui să aștepte într-unul dintre grupurile de copii, fără să știe care dintre acele grupuri va merge acasă și care va fi trimis în așa-numitele „lagăre de muncă”.

Nu știu. Dacă ar fi să se întâmple răul cel mai mare, poate că atunci boala *ar fi* calea mai blândă de a ieși din scenă.

— Știi că Eden tot timpul se îmbolnăvește de ceva, spun după o vreme.

Iau o gură zdravănă din pâinea cu brânză.

— Odată, pe când eram mai mic, a fost cât pe-aci să moară. S-a îmbolnăvit de un soi de vărsat și o săptămână întreagă a avut febră și erupții pe piele și a plâns non-stop. Mai-mai ca soldații să ne marcheze ușa. Dar, în mod evident, nu era vorba despre epidemie și nimeni altcineva nu s-a contaminat.

Clatin din cap.

— Eu și John n-am fost bolnavi niciodată.

De data asta, Tess nu mai surâde.

— Bietul Eden.

După o pauză, continuă:

— Și eu eram destul de bolnavă când ne-am întâlnit. Ții minte ce murdară eram?

Dintr-odată, mă simt vinovat pentru că, în ultimele zile, am vorbit atât de mult despre problemele mele. Cel puțin, eu *am o familie* pentru care să îmi fac griji. O cuprind pe Tess pe după umeri.

— Da, arătai groaznic.

Prietena mea râde, dar ochii îi rămân concentrați asupra luminilor din centru. Își lasă capul pe umărul meu. Așa s-a lipit de mine din prima săptămână în care ne-am cunoscut, când am văzut-o pe o alee din sectorul Nima.

Nici acum nu știu de ce m-am oprit și am vorbit cu ea în după-amiaza aceea. Poate că mă moleșise căldura sau poate că eram, pur și simplu, bine dispus pentru că găsisem un restaurant care aruncase sandvișurile vechi de peste zi.

— Hei, am strigat la ea.

Încă alte două capete au răsărit din coșul de gunoi. Am tresărit surprins. Două dintre persoane, o femeie mai în vârstă și un adolescent, au apărut imediat dintre gunoaie și au rupt-o la fugă în josul aleii. O a treia persoană, o fetiță care nu putea să aibă mai mult de zece ani, a rămas pe loc. Când m-a văzut, a început să tremure. Era slabă ca un par. Avea pe ea o cămașă zdrențuită și o pereche de pantaloni. Părul îi era tuns scurt, imediat sub linia bărbiei. În lumina soarelui, șuvițele îi băteau în roșu.

Am așteptat o clipă, nevrând să o sperii ca pe ceilalți doi.

— Hei, am repetat. Te superi dacă vin și eu?

Fetița s-a uitat la mine, dar nu a scos un cuvânt. Abia dacă puteam să îi disting trăsăturile din cauza funinginii cu care era mânjită.

Văzând că nu îmi răspunde, am ridicat din umeri și am pornit-o spre ea. Poate reușeam să găsesc ceva util în tomberon.

În secunda în care am ajuns la trei metri de ea, copila a scos un țipăt sugrumat și a luat-o la goană. Fugea atât de repede că s-a împiedicat și a aterizat pe asfalt, în patru labe. Șchiopătând, m-am dus la ea. Pe atunci, rana cea veche de la genunchi îmi dădea mai mult de furcă. Țin minte că, din cauza grabei, și eu m-am împleticit.

— Hei! Ești bine?

Fetița a sărit și și-a ridicat palmele în dreptul feței în semn de apărare.

— Te rog, mi-a zis ea. Te rog, te rog.

— Mă rogi să ce?

Apoi am oftat, jenat de iritarea mea. Vedeam că ochii i se umpluseră deja cu lacrimi.

— Nu mai plânge. N-o să-ți fac niciun rău.

Am îngenuncheat lângă ea. La început a scâncit, apoi a început să se îndepărteze târându-se, dar, când a văzut că eu nu mă clinteam, s-a oprit să se uite la mine. Pielea de pe ambii genunchi îi era jupuită, expunând carnea vie, roșie.

— Locuiești pe-aproape? am întrebat-o.

Copila a încuviințat. Apoi, ca și când și-ar fi adus aminte de ceva, a scuturat din cap.

— Nu, mi-a răspuns.

— Pot să te ajut să ajungi acasă?

— Nu am casă.

— Nu ai casă? Dar părinții tăi unde sunt?

Fetița a clătinat iar din cap. Am oftat, mi-am lăsat geanta de pânză pe jos și i-am întins mâna.

— Haide, i-am spus. Nu vrei să te alegi cu genunchii infectați. O să te ajut să ți-i cureți și, după aceea, poți să pleci. Îți dau și ceva din mâncarea mea. E o ofertă destul de bună, nu?

I-a luat mult timp până să îmi dea mâna.

— Bine, a șoptit, atât de stins că abia am auzit-o.

În noaptea aia, ne-am făcut culcușul în spatele unui magazin de amanet care avea două scaune vechi și o canapea jerpelită scoase pe calea de acces, I-am curățat genunchii cu alcool furat dintr-un bar, dându-i să muște o cârpă, ca să nu țipe și să atragă atenția asupra noastră. În afara momentului când i-am îngrijit zgârieturile, nu m-a lăsat cu niciun chip să mă apropii de ea. De fiecare dată când, în mod accidental, îi atingeam părul sau brațul, tresărea de parcă ar fi fost picată cu ceară. Până la urmă, am renunțat să mai încerc să stau de vorbă cu ea. Am lăsat-o să se odihnească pe canapea, iar eu mi-am folosit cămașa pe post de pernă și m-am străduit să îmi găsesc o poziție confortabilă pe asfalt.

— Dacă vrei să pleci mâine-dimineață, pleacă, i-am spus. Nu-i nevoie să mă trezești să-ți iei la revedere.

Pleoapele îmi erau din ce în ce mai grele, dar copila a rămas trează, cu ochii ațintiți asupra mea, fără să clipească, chiar și când somnul a început să mă toropească.

Dimineață, era tot acolo. S-a ținut după mine cât am căutat prin gunoaie, pescuind haine vechi și resturi comestibile de mâncare. I-am spus să plece. Chiar am strigat la ea. Un copil orfan m-ar fi încurcat teribil. Dar cu toate că, de câteva ori, am făcut-o să plângă, de fiecare dată când mă uitam peste umăr, fetița era tot în spatele meu, urmându-mă îndeaproape.

Două nopți mai târziu, când stăteam împreună în fața unui foc încropit, copila mi-a vorbit pentru prima dată:

— Pe mine mă cheamă Tess.

Apoi mi-a studiat fața, ca și când ar fi vrut să îmi ghicească reacția.

Eu nu am făcut decât să ridic din umeri.

— E bine de știut, i-am răspuns.

Și asta a fost tot.

•

Tess sare din somn și mă pocnește cu mâna peste cap.

— Auuu, murmur, masându-mi fruntea.

Brațul în curs de vindecare mă doare și aud gloanțele argintii, pe care Tess le-a recuperat din hainele mele, lovindu-se unele de altele în buzunar.

— Dacă voiai să mă trezești, puteai doar să mă bați ușor pe umăr.

Tess ridică un deget în dreptul buzelor. Acum am intrat și eu în alertă. Ne aflăm tot sub chei, dar mai sunt probabil vreo două ore până la răsăritul soarelui, așa că orizontul e încă întunecat. Lumină vine doar de la cele câteva felinare foarte vechi, înșirate pe marginea lacului. Mă uit la Tess. Ochii îi strălucesc în beznă.

— Tu ai auzit ceva? îmi șoptește ea.

Mă încrunt. De obicei, prind sunetele suspecte înaintea lui Tess, dar acum nu percep absolut nimic. Amândoi rămânem nemișcați o lungă perioadă de timp. Ocazional, aud clipocitul valurilor la țărm. Și zgomotul apei învolburate de turbine. Din când în când, o mașină trece pe stradă.

Mă uit din nou la Tess.

— Ce-ai auzit prima dată?

— Suna așa… ca un gâlgâit, îmi răspunde ea șoptit.

Înainte să mă gândesc la ceea ce tocmai mi-a spus prietena mea, aud pași și apoi o voce care se apropie de chei, deasupra noastră. Amândoi ne tragem și mai tare în bezna cea mai adâncă. Vocea e a unui bărbat, iar pașii sună ciudat de greoi. O secundă mai târziu, realizez că tipul respectiv se deplasează în același ritm cu o altă persoană. Doi polițiști...

Mă împing și mai tare în peretele din spatele meu și o cantitate de pietriș și niște bolovani cedează, rostogolindu-se fără zgomot în nisip. Continui să mă împing până când dau cu spinarea de o suprafață tare și netedă. Tess face la fel.

— Se pregătește ceva, spune unul din polițiști. De data asta, epidemia a izbucnit în sectorul Zein.

Pașii lor răsună deasupra noastră și le văd siluetele deplasându-se pe marginea dinspre uscat a cheiului. În depărtare, primele lumini transformă culoarea orizontului într-un gri-tulbure.

— N-am mai auzit până acum ca epidemia să apară pe-acolo.

— O fi vreo tulpină mai puternică.

— Și ce-o să se întâmple?

Încerc să înțeleg ce spune celălalt polițist, dar de acum, amândoi sunt suficient de departe ca vocile lor să pară doar niște murmure. Inspir adânc. Sectorul Zein se află cam la cincizeci de kilometri de aici. Dar dacă simbolul ăla roșu și bizar de pe ușa mamei mele înseamnă că sunt infectați cu tulpina asta nouă? Și ce va face Electorul în legătură cu asta?

— Day, îmi șoptește Tess.

Mă uit la ea. S-a răsucit astfel încât acum stă cu spatele către lac. Îmi face semn cu mâna spre adâncitura pe care am produs-o în peretele digului. Când mă întorc și eu, văd ce îmi arată prietena mea.

Suprafața dură de care am stat lipit cu spatele e, de fapt, o foaie de tablă. Curăț cu mâna pământul și pietrele și văd că structura metalică e ancorată adânc în mal. Probabil că ea susține malul. Mijesc ochii ca să studiez mai bine suprafața metalului.

Tess se uită la mine.

— Dedesubt e gol.

— Gol?

Îmi lipesc urechea de metalul rece ca gheața. Mă lovește un val de zgomote – sunetul acela gâlgâitor și șuierător pe care

Tess l-a auzit mai devreme. Asta nu e doar o structură metalică menită să susțină malurile lacului. Când mă desprind de ea și o privesc cu mai multă atenție, observ că pe suprafața ei sunt niște simboluri.

Unul dintre ele reprezintă steagul Republicii și e cumva estompat. Celălalt e un număr mic și roșu:

318

10. JUNE

— Eu ar trebui să merg pe teren, nu tu.

Strâng din dinți și încerc să nu mă uit la Thomas. La fel ar fi spus și Metias.

— Eu atrag mai puțin atenția decât tine, îi răspund. Oamenilor le e mai lesne să se încreadă în mine.

Suntem în Batalla Hall și stăm în fața unei ferestre din aripa de nord. O urmărim la lucru pe doamna comandant Jameson, care se află de cealaltă parte a geamului. Azi a fost prins un spion din Colonii, care răspândea pe ascuns materiale de propagandă despre „cum vă minte Republica!” De obicei, spionii sunt trimiși la Denver, dar, dacă sunt prinși într-un oraș mare precum Los Angeles-ul, atunci îi preluăm noi, înaintea capitalei. Acum, individul atârnă cu capul în jos în sala de interogatoriu. Doamna comandant Jameson ține în mână o foarfecă.

Înclin ușor capul privindu-l pe spion. Deja îl urăsc la fel de tare ca tot ce ține de Colonii. Nu este afiliat grupului Patrioților, asta e sigur, ceea ce nu înseamnă decât că e un laș și mai mare. (Până acum, toți Patrioții pe care i-am depistat s-au sinucis înainte să fie prinși.) Spionul ăsta e tânăr, probabil că bate spre treizeci de ani. Cam aceeași vârstă pe care o avea și fratele meu... Încet-încet, încep să mă obișnuiesc să vorbesc despre Metias la timpul trecut.

Cu coada ochiului, văd că Thomas continuă să se uite la mine. Doamna comandant Jameson l-a promovat oficial în postul fratelui meu, dar Thomas nu prea are autoritate în privința a ceea ce decid să fac în cursul misiunii de testare, iar asta îl

scoate din minți. S-ar fi opus ideii de a fi lăsată să merg sub acoperire în sectorul Lake fără a avea spatele asigurat de alți doi colegi, plus un întreg echipaj care să mă urmeze.

Dar misiunea o să se desfășoare oricum, începând chiar de mâine-dimineață.

— Uite ce e, nu-ți face griji pentru mine.

Prin geam, văd cum spionul își arcuiește spatele din cauza durerilor agonizante.

— Pot să-mi port singură de grijă. Day nu e fraier: dacă aș fi urmată de un echipaj prin tot orașul, și-ar da seama într-o clipită.

Thomas își întoarce ochii spre scena din sala de interogatoriu.

— Știu că te pricepi la ceea ce faci, îmi spune el.

Aștept și *dar*-ul din propoziția lui. Însă el nu vine.

— Doar să-ți ții microfonul pornit. De restul mă ocup eu de aici.

Îi zâmbesc.

— Mulțumesc.

Thomas nu mă privește, dar văd cum colțurile gurii lui se mișcă în sus. Poate că își amintește cum mă țineam după el și Metias și cum le puneam tot felul de întrebări idioate despre armată.

Dincolo de geam, spionul urlă brusc ceva către doamna comandant Jameson și se zbate violent în lanțuri. Jameson ne aruncă o privire și, cu o mișcare a mâinii, ne face semn să intrăm. Nu ezit. Împreună cu Thomas și un alt soldat care a stat lângă ușa sălii de interogatoriu, pășim iute înăuntru și ne postăm în lungul peretelui din spate. Instantaneu, simt cât de cald și de închis e aerul din încăperea asta. Mă uit la prizonierul care continuă să urle.

— Ce i-ați spus? o întreb pe doamna comandant.

Ea își întoarce privirea spre mine. Are o căutătură rece ca gheața.

— I-am spus că, la următorul survol, dirijabilele noastre vor viza orașul lui.

Apoi se întoarce spre prizonier.

— Dacă își știe interesul, o să înceapă să coopereze.

Spionul se uită furios la fiecare dintre noi. Sângele îi curge din gură pe frunte, prin păr și apoi picură pe podea. De fiecare dată

când se zbate, doamna comandant Jameson calcă pe lanțul care îi înconjoară gâtul și îl sugrumă până se potolește.

Acum prizonierul aproape că mârâie; scuipă sânge spre bocancii noștri, iar asta mă obligă să îmi șterg dezgustată încălțările de podea.

Jameson se apleacă și îi zâmbește:

— Hai s-o luăm de la capăt, da? Cum te cheamă?

Spionul întoarce capul și nu spune nimic.

Doamna comandant oftează și îi face semn lui Thomas.

— Mi-au obosit mâinile, îi spune. Fă tu onorurile!

— Da, doamnă.

Thomas salută și face un pas înainte. Strânge din dinți, își face mâna pumn și apoi îl lovește pe spion cu forță în abdomen. Individului îi ies ochii din cap și iar tușește sânge pe jos. Eu îmi îndrept atenția spre altceva și încep să studiez detaliile ținutei prizonierului. (Nasturi de alamă, bocanci militari, o insignă albastră pe mânecă. Ceea ce înseamnă că s-a deghizat în soldat și că a fost prins în apropiere de San Diego, singurul oraș care impune purtarea acestor insigne albastre. Îmi dau seama și ce l-a dat de gol. Unul dintre nasturii de alamă e puțin mai plat decât cei produși în Republică. Probabil că și l-a cusut singur – e un nasture de la o uniformă veche din Colonii. Ce prostie! Doar un spion colonist ar putea face asta…)

— Cum te cheamă? îl întreabă din nou doamna comandant Jameson.

Thomas desface lama unui pumnal și înșfacă unul dintre degetele individului.

Acesta înghite în sec.

— Emerson.

— *Și mai cum*? Fii mai clar!

— Emerson Adam Graham.

— Domnul Emerson Adam Graham, din Texasul de Est, spune Jameson pe un ton nonșalant, de o blândețe persuasivă. Îmi face plăcere să te cunosc, tinere domn. Spune-mi, domnule Graham, de ce te-au trimis Coloniile în minunata noastră Republică? Ca să răspândești minciuni?

Spionul râde fără vlagă.

— Minunata Republică, vine replica lui. Republica voastră n-o să mai reziste nici zece ani. Și cu-atât mai bine. Odată ce

Coloniile vor pune stăpânire pe pământurile voastre, le vor folosi mai bine decât ați…

Thomas îl lovește peste față cu mânerul pumnalului. Un dinte cade pe podea. Când mă uit înapoi la Thomas, văd că părul i-a căzut pe față, iar obișnuita lui expresie blândă a fost înlocuită de una de crudă plăcere. Mă încrunt. Nu am văzut prea des mina asta pe chipul lui Thomas. Îmi dă fiori.

Doamna comandant Jameson îl oprește înainte să îl lovească iar pe spion.

— E-n regulă. Lasă să auzim ce are de spus prietenul nostru împotriva Republicii.

Fața prizonierului e roșie din cauza faptului că a stat prea mult atârnat cu capul în jos.

— Asta numiți voi republică? Vă omorâți propriii oameni și-i torturați pe cei care v-au fost frați?

Când aud asta, dau ochii peste cap. Coloniile vor să ne convingă că a le lăsa să preia controlul asupra Republicii ar fi ceva bun. De ca și cum anexându-ne ne-ar face o favoare. Așa ne văd: ca pe o națiune mică, amărâtă și cam exotică, ca și când ei, cei din Colonii, ar fi cei mai puternici. În fond, ideea asta e în interesul lor, de vreme ce aud că lor inundațiile le-au furat mai mult pământ decât nouă. Despre asta a fost vorba întotdeauna. Despre pământ și iar despre pământ. Dar să devenim o uniune – asta nu s-a întâmplat și *nu se va întâmpla niciodată.* O să îi înfrângem sau o să murim încercând să facem asta.

— Nu vă spun nimic. Puteți să mă chinuiți cât vreți, dar n-o să vă spun nimic.

Doamna comandant Jameson zâmbește spre Thomas, care îi răspunde tot cu un surâs.

— Ei, l-ai auzit pe domnul Graham, zice ea. Încearcă-ți puterile!

Thomas se pune să îl muncească. După o vreme, celălalt soldat din cameră trebuie să i se alăture, ca să îl țină pe prizonier în loc. Eu mă forțez să privesc, cât timp cei doi încearcă să îi smulgă informații. Trebuie să învăț, să mă familiarizez cu procedura. Urechile îmi țiuie din cauza urletelor spionului. Ignor faptul că individul are părul drept și negru ca al meu, că are un ten palid și că tinerețea lui îmi amintește de

Metias. Îmi repet că nu fratele meu este cel pe care Thomas îl torturează. Asta ar fi imposibil.

Metias nu mai poate fi torturat. E deja mort.

•

În cursul nopții, Thomas mă conduce înapoi la apartamentul meu și mă sărută pe obraz înainte să plece. Îmi spune să fiu prudentă și că va monitoriza orice va transmite microfonul meu.

— Toată lumea va fi cu ochii pe tine, mă asigură el. Nu vei fi singură acolo decât dacă tu alegi asta.

Izbutesc să îi zâmbesc. Îl rog să aibă grijă de Ollie cât voi fi plecată.

Când, în sfârșit, sunt în apartament, mă fac ghem pe canapea și îmi odihnesc mâna pe spatele lui Ollie. Câinele doarme dus, lipit cu totul de partea laterală a canapelei. Probabil că resimte absența lui Metias la fel de acut ca mine. Pe sticla măsuței de cafea sunt risipite teancuri de fotografii vechi, de-ale părinților noștri, scoase din șifonierul din dormitorul lui Metias. Tot pe măsuță sunt și jurnalele fratelui meu și un carnețel în care sunt frânturi ale lucrurilor pe care le-am făcut împreună: un spectacol de operă, cine târzii, antrenamente pe pistă dis-de-dimineață. De la plecarea lui Thomas, m-am tot uitat prin ele, sperând că voi găsi menționat pe undeva lucrul despre care Metias a vrut să discute cu mine. Citesc ce a scris fratele meu și revăd însemnările pe care tata adora să le facă în josul fotografiilor. Cea mai recentă poză îi înfățișează pe părinții noștri și pe Metias foarte tânăr, stând în fața clădirii Batalla Hall. Toți trei fac semnul acela cu degetul mare ridicat. „Viitoarea carieră a lui Metias a început deja! 12 martie”. Mă uit la dată. Fotografia a fost făcută cu câteva săptămâni înainte ca părinții noștri să moară.

Aparatul de înregistrare-redare stă pe marginea măsuței de cafea. Pocnesc din degete de două ori și ascult, la nesfârșit, vocea lui Day. Oare ce față s-ar potrivi vocii acesteia? Încerc să-mi închipui cum arată Day. Tânăr și atletic, probabil suplu ca urmare a anilor petrecuți pe străzi. Vocea care se revarsă din boxe este atât de hârâită și de distorsionată încât, pe alocuri, nu înțeleg ce spune.

— Auzi, Ollie? șoptesc.

Câinele sforăie ușor și își alintă capul de mâna mea.

— Ăsta-i individul. Și-o să-l prind.

Adorm cu cuvintele lui Day răsunându-mi în urechi.

ORA 06:25.

Sunt în sectorul Lake și privesc cum lumina zorilor crește în intensitate și pictează în auriu morile de apă și turbinele. Deasupra malului lacului se află mereu un văl de fum. În depărtare, dincolo de apă, văd centrul Los Angeles-ului, care se întinde până în buza lacului. Un polițist se apropie de mine și îmi spune să nu o mai tândălesc, să o iau din loc. Încuviințez din cap fără un cuvânt și o pornesc pe mal.

De la depărtare, nu pot fi distinsă în mulțimea celor care se deplasează în jurul meu. Cămașa cu guler și mâneci scurte am luat-o de la un depozit second-hand, aflat la granița dintre Lake și Winter. Pantalonii îmi sunt rupți și murdari de noroi, iar pielea de pe bocancii mei e jupuită. Sunt foarte atentă la tipul de nod pe care îl folosesc ca să îmi leg șireturile. Am recurs la un nod Rose, simplu, același pe care îl folosește orice muncitor. Mi-am strâns părul într-o coadă înaltă. Iar peste el mi-am îndesat o șapcă.

În buzunar se odihnește în siguranță pandantivul lui Day.

Nu îmi vine să cred cât de jegoase sunt străzile de aici. Cred că sunt chiar mai groaznice decât cele din periferiile dărăpănate ale Los Angeles-ului. Terenul e jos în raport cu nivelul apei (la fel ca în celelalte sectoare sărace – oricum, toate par să arate la fel), așa că, la fiecare furtună, lacul probabil că inundă toate străzile de pe margine cu o apă jegoasă, contaminată cu mizeriile din canalizare. Toate clădirile sunt decolorate, în ruină, pline de crăpături – firește, cu excepția sediului poliției. Oamenii merg printre grămezile de gunoaie adunate pe lângă ziduri ca și când acestea nu ar exista. Muștele și câinii vagabonzi trag la tomberoane, la fel și unii oameni. Strâmb din nas din cauza mirosului (lămpi afumate, grăsime, canale). Apoi mă opresc căci realizez că, dacă vreau să trec drept un simplu cetățean din Lake, trebuie să mă prefac că sunt obișnuită cu duhoarea.

Mai mulți bărbați pe lângă care trec rânjesc la mine. Unul chiar strigă după mine. Îi ignor și îmi văd de drum. Ce adunătură de nemernici aceste exemplare care de abia au reușit să treacă Examenul! Mă întreb dacă nu cumva pot să iau boala de la

indivizii ăștia. Asta deși sunt vaccinată. Cine știe pe unde au umblat.

Apoi mă opresc iar. Metias mi-a spus să nu îi judec niciodată pe cei săraci. „Bine, dar el era un om mai bun decât mine”, mă gândesc cu amărăciune.

Microfonul minuscul pe care îl am în gură, pe interiorul obrazului, vibrează puțin. Imediat în casca din ureche se aude un sunet înfundat.

— Domnișoară Iparis.

Vocea lui Thomas e un fel de bâzâit înăbușit pe care numai eu pot să îl disting.

— Totul e în regulă?

— Da, murmur eu.

Microfonul micuț îmi captează vibrațiile din gât.

— Acum sunt în centrul sectorului Lake. O să întrerup transmisia puțin.

— Am înțeles, îmi răspunde Thomas și, apoi, se așterne tăcerea.

Plescăi o dată din limbă ca să închid microfonul.

Aproape toată dimineața mi-o petrec prefăcându-mă că răscolesc prin tomberoane. Aud de la ceilalți cerșetori povești despre victime ale epidemiei, aflu în care zone poliția e în alertă și care au început să se recupereze de pe urma epidemiei. Se mai vorbește despre cele mai bune locuri unde poți să găsești de mâncare sau apă proaspătă sau unde poți să te adăpostești în timpul uraganelor. Unii dintre cerșetori par prea tineri ca să fi dat măcar Examenul. Cei mai mici dintre ei discută despre părinții lor sau despre cum să îi buzunărești pe soldați.

Dar nimeni nu suflă o vorbă despre Day.

Orele se târăsc până la venirea serii și, apoi, a nopții. Când găsesc o alee liniștită, unde să mă odihnesc, alături de alți câțiva cerșetori, care dorm deja prin tomberoane, mă ghemuiesc într-un colț întunecat și plescăi din limbă ca să pornesc microfonul. Apoi scot pandantivul lui Day din buzunar și îl ridic puțin, ca să îi studiez proeminențele netede.

— Am încheiat treaba pe ziua de azi, murmur.

Coardele vocale abia dacă îmi vibrează.

Casca din ureche fâșâie ușor din cauza paraziților.

— Domnișoară Iparis? zice Thomas. Ceva noroc azi?

— Nu. Mâine o să bat niște locuri publice.

— Bine. Noi o să avem oameni aici, la post, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte.

Știu că „oameni la post douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte” înseamnă că Thomas e, de fapt, singurul care mă monitorizează.

— Mulțumesc, îi șoptesc. Închei transmisia.

Și închid microfonul. Stomacul îmi chiorăie de foame. Scot o bucățică de pui pe care am găsit-o în spatele bucătăriei unei cafenele și mă forțez să o molfăi, ignorând stratul mâzgos de grăsime rece. Dacă trebuie să trăiesc ca un cetățean din Lake, trebuie să și mănânc așijderea. „Poate că ar trebui să-mi găsesc un loc de muncă,” mă gândesc. Ideea asta mă face să pufnesc într-un râs scurt, batjocoritor.

Când, în sfârșit, adorm, am un vis urât, în care apare și Metias.

Nici în următoarele două zile nu descopăr nimic important. Din cauza căldurii și a fumului, părul mi s-a încâlcit și a devenit mat, iar murdăria a început să mi se adune în straturi pe față. Când mă privesc în oglinda lacului, realizez că acum arăt exact ca o cerșetoare. Totul mi se pare murdar. În a patra zi, mă îndrept spre granița dintre Lake și Blueridge. Am decis ca azi să mă vântur prin baruri.

Și ăsta e momentul decisiv. Nimeresc peste o luptă Schiz.

11. DAY

Regulile pentru a urmări și paria la luptele Schiz sunt foarte simple:

1. Îl alegi pe cel despre care crezi că va câștiga;
2. Pariezi pe el.

Cam asta e tot. Singura problemă care poate interveni este ca faima ta să fie așa de proastă, încât să nu poți plasa un astfel de pariu public, fără riscul de a fi ridicat de poliție.

În după-amiaza asta stau chircit în spatele coșului de fum al unui depozit în ruină cu un singur etaj. De aici pot să văd mulțimea de oameni care s-a strâns în clădirea abandonată de alături. Ba chiar sunt suficient de aproape ca să aud și unele discuții.

O supraveghez pe Tess. Ea e acolo, cu ei. Silueta ei delicată aproape că se pierde în viermuiala aceea. E zâmbitoare. Are la ea o pungută cu banii noștri. O privesc în timp ce ascultă discuțiile celorlalți pariori în legătură cu combatanții. Le pune și ea câteva întrebări. Nu îndrăznesc să îmi iau ochii de la ea. Polițiștii, nemulțumiți de mita primită, vin uneori și dau peste cap luptele Schiz, arestându-i pe toți cei pe care pun mâna. Ca atare, eu nu mă amestec niciodată în mulțime atunci când merg cu Tess să urmărim astfel de lupte. Dacă sunt prins și mi se iau amprentele, ni s-a înfundat amândurora. Tess însă e agilă și hoțomancă. Ea poate să scape dintr-o razie mult mai ușor decât mine. Ceea ce totuși nu înseamnă că o las vreodată singură.

— Mișcă-te, soro, murmur, când Tess se oprește ca să râdă la gluma făcută de un parior tânăr.

Nu te da prea tare pe lângă ea, căcăciosule!

Dintr-un capăt al mulțimii se aude un zgomot. Preț de o secundă, îmi mut ochii într-acolo. Unul dintre combatanți agită privitorii fluturând din brațe și strigând. Zâmbesc. E o fată, pe care o cheamă Kaede. Sau, cel puțin, așa reiese din scandări. Kaede e barmanița pe care am întâlnit-o acum câteva zile, când am trecut prin sectorul Alta. Fata își flexează încheieturile, sare și își scutură brațele.

A câștigat deja un meci. Conform regulilor nescrise ale jocului, acum trebuie să lupte până când va pierde o rundă, până când oponentul o aruncă la pământ. De fiecare dată când câștigă, primește o parte din suma pariurilor puse pe oponent. Privirea îmi fuge la fata pe care tocmai a ales-o drept adversar. Are pielea măslinie, fruntea ridată și o expresie nedefinită. Dau ochii peste cap. E imposibil ca mulțimea să nu își dea seama că e o luptă cu final clar. Cealaltă fată o să fie norocoasă dacă această Kaede o să o lase în viață.

Tess așteaptă momentul când nimeni nu e atent la ea și îmi aruncă o privire. Ridic un deget. Tess zâmbește, apoi îmi face cu ochiul și se întoarce spre mulțime. Îi dă banii individului care organizează pariurile, un tip mare, solid. Am pus o mie de bancnote, aproape toți banii noștri, pe Kaede.

Lupta durează mai puțin de un minut. Kaede lovește repede și cu putere, se aruncă și o pocnește cu violență pe adversară peste față. Oponenta se clatină pe picioare. Kaede se joacă cu ea ca mâța cu șoarecele, apoi se repede din nou asupra fetei cu

pumnul. Aceasta se prăbușește, lovindu-se cu capul de cimentul de pe jos, și rămâne locului amețită. Knockout. Mulțimea aclamă și câteva persoane o ajută pe fată să iasă din ring. Îi zâmbesc lui Tess și ea îmi răspunde cu un surâs scurt. Adună banii câștigați și îi îndeasă în punguță.

O mie cinci sute de bancnote. Înghit cu noduri, străduindu-mă să nu mă las dus de valul bucuriei. Sunt cu un pas mai aproape de achiziționarea unei fiole de antidot.

Cercetez din nou cu atenție mulțimea care aclamă. Kaede își scutură părul către public și pozează în glumă, ceea ce îi face pe spectatori să o ia razna.

— Cine urmează?

Mulțimea strigă:

— Alege! Alege!

Kaede își plimbă privirea încet, în jurul cercului, clătinând din cap sau, uneori, înclinându-l într-o parte. Eu îmi țin ochii ațintiți asupra lui Tess. Prietena mea stă pe vârfuri, în spatele mai multor indivizi mai înalți decât ea. Se străduiește să vadă mai bine. Apoi îi bate cu prudență pe umăr, le spune ceva și pășește mai în față. Când o văd făcând asta, strâng din dinți. Data viitoare o să merg cu ea. Așa o să poată să stea pe umerii mei ca să vadă și ea luptele, în loc să tot atragă atenția asupra ei.

O secundă mai târziu, sar în picioare. Tess s-a împins în față și a trecut de unul dintre pariorii aceia masivi. Acesta urlă la ea furios și, înainte ca prietena mea să apuce să își ceară scuze, îl văd cum o împinge cu brutalitate în mijlocul ringului. Copila se împiedică, iar mulțimea izbucnește în hohote de râs.

Simt cum îmi clocotește mânia în piept. Kaede pare amuzată de întreaga tărășenie:

— Mă provoci, puștoaico? îi strigă lui Tess, iar pe buze i se lățește un rânjet. O să mă distrez cu tine.

Tess se uită împrejur nedumerită. Încearcă să facă un pas în spate, să intre din nou în mulțime, dar oamenii îi blochează calea. Când o văd pe Kaede făcând un semn din cap în direcția ei, mă ridic în picioare. Căcăcioasa o va alege pe Tess.

Ah, fir-ar a dracului de treabă, nu! Nu cu mine de față. Nu dacă fata asta, Kaede, vrea să mai trăiască.

Dintr-odată, o voce răsună de undeva, de jos. Mă opresc. O fată și-a făcut loc până în fața ringului și o țintuiește cu privirea pe Kaede. Apoi își dă ochii peste cap.

— Nu pare o luptă cinstită, îi strigă barmaniței.

Kaede râde. Urmează un scurt moment de tăcere.

Apoi Kaede îi strigă înapoi:

— Cine naiba te crezi de vorbești cu mine așa? Ți se pare că ești mai bună?

Arată cu mâna înspre fată și mulțimea izbucnește în urale. O văd pe Tess cum fuge căutând adăpost în mijlocul celorlalți. Fata asta nouă i-a luat locul prietenei mele, fie că a vrut sau nu.

Răsuflu ușurat. După ce reușesc să mă calmez, mă uit mai bine la noua adversară a barmaniței.

Nu e cu mult mai înaltă decât Tess și, în mod cert, e mai ușoară decât Kaede. Preț de o clipă, mi se pare că atenția mulțimii a stânjenit-o. Sunt pe punctul să o cataloghez ca nefiind un oponent serios, dar apoi o mai studiez o dată. Nu, fata asta nu seamănă deloc cu cea de dinainte. Ezită nu pentru că i-ar fi frică să lupte sau pentru că s-ar teme că ar putea să piardă, ci pentru că se gândește. Calculează. Are părul negru prins în coadă și un trup suplu, atletic. Adoptă o poziție *studiată,* cu o mână odihnindu-i-se pe șold, ca și când nimic din lumea asta nu ar putea-o lua prin surprindere. Mă trezesc admirându-i chipul.

O secundă, nu mai văd altceva.

Fata scutură din cap către Kaede. Și asta mă surprinde: nu am mai văzut pe nimeni care să refuze să lupte. Toată lumea cunoaște regulile: dacă ești ales, lupți. Fata asta pare să nu se teamă de mânia mulțimii. Kaede râde și spune ceva ce eu nu înțeleg. Tess o aude însă și îmi aruncă repede o privire îngrijorată.

De data asta, fata încuviințează din cap. Lumea aclamă din nou, iar barmanița surâde. Mă aplec puțin, ieșind din spatele coșului. Fata asta are ceva... nu știu ce anume. Ochii par să îi ardă în lumină și, cu toate că e teribil de cald, am impresia că văd pe chipul ei un zâmbet abia schițat. Sau poate că e doar imaginația mea.

Tess se uită la mine cu ochi întrebători. Ezit preț de o fracțiune de secundă, apoi ridic iar un deget. Îi sunt recunoscător acestei fete misterioase pentru că a ajutat-o pe Tess, dar, având în vedere că miza o reprezintă banii mei, decid să joc prudent. Prietena mea îmi face semn din cap, apoi plasează pariul pe Kaede.

Însă în clipa în care fata cea nouă pășește în ring și-i văd postura... știu că am făcut o greșeală. Kaede lovește ca un taur, ca un berbec[3].

Fata lovește ca o viperă.

12. JUNE

Nu îmi fac griji că o să pierd lupta.

În schimb, mă tem ca nu cumva, din greșeală, să îmi ucid oponenta.

Pe de altă parte, dacă fug acum, sunt ca și moartă.

Mă dojenesc singură în gând: în ce tărășenie m-am băgat! Inițial, când am zărit adunătura asta de pariori, am vrut să îmi văd de treabă. Nu am vrut să am nimic de-a face cu bătăile de stradă. Nu e tocmai locul potrivit unde să fii prins de poliție, pentru ca apoi să fii dus la secție și să fii luat la întrebări. Dar apoi m-am gândit că, într-o astfel de gașcă, aș putea să prind ceva informații prețioase – sunt atâția oameni din zonă, plus că unii dintre ei ar putea chiar să îl știe pe Day. Nu se poate ca el să fie un necunoscut *pentru toată lumea* din Lake, iar dacă sunt oameni care să știe unde se află, atunci ei trebuie să fie aici, în mulțimea care asistă la luptele astea Schiz ilegale.

Dar nu ar fi trebuit să zic nimic în sprijinul fetei slăbuțe pe care au împins-o în ring. Ar fi trebuit să o las să se descurce de una singură.

Acum însă e prea târziu.

Cea pe care o cheamă Kaede se uită la mine, cu capul înclinat într-o parte, și rânjește. Suntem în ring, față în față. Eu trag adânc aer în piept. Ea a început deja să se învârtă în jurul meu și mă pândește ca pe o pradă. Îi studiez postura. Pornește cu piciorul drept. E stângace. În mod normal, combinația asta ar fi în avantajul ei, pentru că i-ar induce în eroare pe oponenți, dar eu am fost antrenată pentru astfel de situații. Îmi schimb pasul. Auzul îmi este copleșit de atâta zgomot.

O las pe ea să lovească prima. Rânjindu-și dinții, Kaede se repede înainte cu toată viteza, cu pumnul ridicat. O văd însă

[3] Referire la mașina de război întrebuințată la spargerea zidurilor sau a porților unei cetăți asediate. (n.tr.).

cum se pregătește să mă lovească folosind piciorul. Fac un pas în lateral. Piciorul ei trece pe lângă mine. Profit de avântul pe care îl are și o pocnesc cu putere cât e încă întoarsă cu spatele. Kaede își pierde echilibrul și aproape că se prăbușește. Mulțimea aclamă.

Fata se răsucește din nou cu fața spre mine. De data asta, zâmbetul i-a dispărut de pe chip. Am reușit s-o înfurii. Se repede din nou spre mine. Îi blochez primele două lovituri, dar al treilea pumn îmi aterizează în maxilar și simt că mi se învârtește capul.

Fiecare mușchi din corpul meu îmi spune să finalizez lupta. Dar mă forțez să rămân calmă. Dacă mă bat prea bine, oamenii ar putea să devină suspicioși. Am un stil prea exersat pentru o simplă cerșetoare.

O las pe Kaede să mă mai pocnească o dată. Lumea urlă încântată. Fata își recapătă zâmbetul și încrederea în sine. O aștept până când e gata să mă atace. Atunci mă arunc în față, mă las pe vine și îi pun piedică. Manevra o ia prin surprindere. Kaede cade pe spate ca un sac. Mulțimea aclamă a încurajare.

Oponenta mea își adună puterile și se ridică în picioare, deși, în majoritatea luptelor Schiz, căderea asta ar fi însemnat încheierea rundei. Își șterge câteva picături de sânge de la gură. Înainte să apuce să își tragă sufletul ca lumea, scoate un urlet furios și se avântă din nou spre mine. Ar fi trebuit să văd sclipirea scurtă de lângă încheietura ei. Pumnul lui Kaede mă lovește cu putere sub coaste. Simt o durere cumplită, ascuțită. O împing pe fată, iar ea îmi face cu ochiul și începe din nou să îmi dea roată. Îmi pun mâna sub coaste și atunci simt ceva cald și umed în zona taliei. Mă uit în jos.

M-a înjunghiat. Numai un cuțit cu lama zimțată ar fi putut să îmi rupă pielea în felul ăsta. Mă încrunt spre Kaede. La luptele Schiz oponenții nu ar trebui să poarte arme… Dar nu vorbim despre genul de luptă unde se respectă toate regulile.

Durerea mă amețește și mă umple de mânie. Fără reguli? Așa să fie atunci!

Când Kaede mă atacă din nou, o evit și îi răsucesc brațul cu putere. Dintr-o singură mișcare, i-l fac praf. Fata urlă de durere. Când încearcă să se desprindă, continui să o țin strâns și să îi răsucesc la spate brațul rupt până când o văd albindu-se la față. De sub maiou îi alunecă un cuțit, care se prăbușește cu zgomot pe jos. (Un cuțit cu lamă zimțată, așa cum am presupus. Kaede

nu e o cerșetoare obișnuită. Are abilitățile necesare ca să pună mâna pe o armă frumoasă ca asta, ceea ce înseamnă că ar putea să se ocupe de aceleași lucruri ca Day. Dacă nu aș fi sub acoperire, aș aresta-o pe loc și aș duce-o să o interoghez.) Rana mă arde, dar strâng din dinți și continui să îi țin brațul la fel de strâns.

În cele din urmă, disperată, fata îmi face semn cu cealaltă mână. O eliberez și să prăbușește la pământ, sprijinindu-se pe genunchi și pe brațul zdravăn. Mulțimea e în delir. Eu îmi presez rana sângerândă cu mâna cât de tare pot. Când mă uit împrejur, văd bani care trec dintr-o mână într-alta. Două persoane o ajută pe Kaede să iasă din ring (se uită la mine plină de ură, înainte să îmi întoarcă spatele), iar restul privitorilor reîncep să strige:

— Alege! Alege! Alege!

Poate că durerea amețitoare e cea care mă face să fiu nechibzuită. Pur și simplu, nu pot să îmi mai controlez furia. Mă răsucesc pe călcâie fără un cuvânt, îmi suflec mânecile cămășii până la coate și îmi ridic gulerul. Apoi pășesc afară din ring și încep să îmbrâncesc oamenii ca să îmi croiesc drum și să ies din cerc.

Repertoriul publicului se schimbă. Acum îi aud cum încep să mă huiduiască. Sunt tentată să îmi pornesc microfonul și să îi spun lui Thomas să trimită soldații, dar mă abțin. Mi-am promis că nu o să solicit ajutoare decât dacă nu am încotro. Nu am de gând să îmi compromit acoperirea pentru o bătaie de stradă.

Abia când am izbutit să ajung în fața clădirii risc și arunc o privire în urmă. Șase tipi din mulțime sunt pe urmele mele și par foarte mânioși. Sunt pariorii, mă gândesc, cei mai afectați dintre toți. Îi ignor și îmi văd de drum.

— Întoarce-te! îmi strigă unul dintre ei. Nu poți să pleci așa!

O rup la fugă. *Să o ia naiba de rană.* Ajung lângă un tomberon mare și mă arunc pe el, apoi mă pregătesc să sar pe pervazul unei ferestre de la etaj. Dacă reușesc să mă cațăr suficient de sus, nu mă vor putea ajunge. Sar cât de departe pot și reușesc să mă agăț cu o mână de pervazul ferestrei.

Dar rana îmi încetinește mișcările. Cineva mă înșfacă de picior și mă trage de el cu râvnă. Pierd priza, mă zgârii alunecând pe zid și cad. Mă lovesc la cap suficient de tare ca lumea să înceapă să se învârtă cu mine. Pariorii au tăbărât asupra mea, mă saltă cu forța în picioare și mă târăsc înapoi către mulțimea

care urlă. Mă lupt să îmi limpezesc mintea. Pete îmi încețoșează privirea. Încerc să îmi pornesc microfonul, dar îmi simt limba greoaie și ca acoperită cu nisip. „Thomas”, șoptesc, dar îmi iese „Metias”. Întind o mână fără să văd unde anume, ca să îl ating pe fratele meu, dar apoi îmi aduc aminte că el nu mai e aici ca să o apuce.

Brusc, aud o pocnitură și strigăte înfricoșate, iar în secunda următoare pariorii îmi dau drumul. Cad pe spate, pe jos. Mă chinui să mă ridic în picioare, dar mă împiedic și mă prăbușesc la loc. De unde a apărut tot praful ăsta? Mijesc ochii, încercând să disting ceva prin el. Încă aud zgomotul și haosul produs de cei care au asistat la luptă. Cineva trebuie să fi aruncat o bombă cu praf.

Apoi o voce îmi spune să mă ridic. Când mă uit într-o parte, văd un băiat care îmi întinde mâna. Are ochi albaștri și strălucitori, noroi pe față, o șapcă veche și uzată și, în clipa asta, cred că e cel mai frumos tip pe care l-am văzut în viața mea.

— Haide, mă îndeamnă el.

Îl prind de mână.

În praful și în degringolada din jur, o luăm la fugă pe stradă și dispărem printre umbrele din ce în ce mai lungi ale după-amiezii.

13. DAY

Nu vrea să îmi spună cum o cheamă.

Lucru pe care îl înțeleg. Mulți dintre tinerii de pe străzile din Lake încearcă să își ascundă identitatea, mai ales după ce au participat la chestii ilegale, precum luptele Schiz. În plus, nici nu vreau să știu cum o cheamă. Sunt încă supărat că am pierdut pariul. Înfrângerea lui Kaede m-a costat o mie de bancnote. Bani destinați cumpărării unei fiole de antidot... Aproape că nu mai am timp – și totul e din vina fetei ăsteia. Ce prost am fost! Dacă nu ar fi scos-o pe Tess din ring, aș fi lăsat-o să se descurce singură.

Dar știu că prietena mea m-ar fi privit toată ziua cu ochii ăia rugători, ca de cățeluș. Așa că am intervenit.

Tess continuă să pună întrebări în vreme ce o ajută pe Fată – presupun că așa o să îi zic – să își curețe cât mai bine rana. În cea mai mare parte a timpului tac. Dar sunt prudent. După lupta Schiz și bomba cu praf, noi trei ne-am făcut culcușul în balconul unei vechi biblioteci. (Oare se mai numește balcon dacă tot zidul s-a prăbușit și întregul etaj e complet expus?) De fapt, cele mai multe dintre etaje au pereții căzuți. Biblioteca e parte dintr-un bloc-turn foarte vechi, aproape tot în apă, aflat la câteva zeci de metri de țărmul estic al lacului și complet năpădit de buruieni. E un adăpost numai bun pentru oameni ca noi. Monitorizez străzile din lungul malului, uitându-mă după pariori furioși care ar putea să o caute încă pe Fată. De pe marginea balconului, acolo unde m-am așezat, arunc o privire peste umăr. Fata îi spune ceva lui Tess, iar aceasta îi răspunde cu un zâmbet prudent.

— Numele meu e Tess, o aud spunând.

Știe că pe al meu nu trebuie să îl dezvăluie. Continuă să turuie însă:

— Din ce parte a sectorului Lake ești? Sau ești dintr-un alt sector?

Apoi studiază rana Fetei.

— E urâtă rău, dar o să se vindece. Mâine-dimineață o să încerc să-ți găsesc niște lapte de capră. Ți-ar prinde bine. Până atunci, trebuie să tot scuipi pe ea. Ca să previi infecția.

Îmi dau seama, privind-o, că Fata știe deja asta.

— Mulțumesc, murmură către prietena mea.

Apoi se uită spre mine:

— Îți sunt recunoscătoare pentru ajutor.

Tess zâmbește din nou, dar mi-e limpede *că până și ea* se simte puțin stânjenită în prezența acestei străine.

— Și eu îți sunt recunoscător.

Apoi strâng din dinți. Cam peste vreo oră o să se lase noaptea, iar eu trebuie să îi mai port de grijă și unei străine rănite.

După o vreme, mă ridic și mă alătur lui Tess și Fetei. Undeva, în depărtare, din megafoane a început să bubuie jurământul republican.

— În noaptea asta o să rămânem aici.

Mă uit la Fată.

— Cum te simți?

— Bine, îmi răspunde ea.

Însă e clar că are dureri. Nu știe ce să facă cu mâinile, așa că tot dă să își atingă rana, dar își reține gestul. Brusc, simt nevoia să o liniștesc.

— De ce m-ai salvat? mă întreabă ea.

Pufnesc pe nas.

— N-am nici cea mai vagă idee. M-ai lăsat fără o mie de bancnote.

Fata zâmbește pentru prima dată. Dar ochii ei păstrează o notă permanentă de prudență. Pare că îmi soarbe și îmi analizează fiecare cuvânt. Nu are încredere în mine.

— Ai pariat mult, nu? Îmi pare rău. M-a înfuriat.

Își schimbă poziția.

— Bănuiesc că tipa aia, Kaede, nu ți-e prietenă.

— E barmaniță la granița dintre Alta și Winter. Ne-am cunoscut de curând.

Tess râde și îmi aruncă o privire enigmatică.

— Băiatului nostru îi place să cunoască fete drăguțe.

Mă uit la ea iritat.

— Ține-ți gura, soro! Nu ți-a fost de ajuns o întâlnire cu moartea pe ziua de azi?

Tess dă din cap, cu un surâs mic pe buze.

— Mă duc să aduc niște apă.

Sare în picioare și coboară spre scara golașă, către luciul apei.

Când Tess a dispărut, mă așez lângă Fată. Din greșeală, îi ating cu mâna talia. Ea trage scurt aer în piept. Mă retrag, temându-mă că a durut-o.

— Dacă nu se infectează, rana ar trebui să ți se vindece curând. Dar ar trebui să te odihnești vreo două zile. Poți să stai cu noi.

Fata ridică din umeri.

— Mulțumesc. Când o să mă simt mai bine, o s-o caut pe Kaede.

Mă las pe spate și îi studiez fața. E puțin mai palidă decât celelalte fete din sector. Are niște ochi negri și mari, care strălucesc cu reflexe aurii în lumina din ce în ce mai slabă. Nu îmi dau seama ce e, lucru neobișnuit pe aici. E amerindiancă, poate, sau caucaziană. Sau altceva. E drăguță într-un fel care mă tulbură – are același efect asupra mea ca acela produs când a intrat în ringul de lupte Schiz. Nu, drăguță nu e termenul

corect. E frumoasă. Și nu doar atât. Îmi aduce aminte de cineva. Poate din cauza expresiei din priviri, deopotrivă rece, rațională și teribil de sfidătoare. Simt că mă îmbujorez și îmi iau brusc ochii de la ea. Bine că a început să se lase întunericul... Poate că nu ar fi trebuit să o ajut. Mă distrage prea mult. Dar, în clipa asta, mă gândesc doar la ce aș fi în stare să renunț pentru a avea șansa de a o săruta sau de a-mi trece degetele prin părul ei negru.

— Deci, soro, îi spun după o vreme, îți mulțumesc că azi ne-ai ajutat. Cu Tess, vreau să zic. Unde ai învățat să te bați așa? I-ai rupt brațul lui Kaede fără niciun efort.

Fata ezită. Cu coada ochiului, o văd cum mă urmărește. Mă întorc spre ea și atunci se preface că se uita la apă, ca și cum ar fi jenată că am surprins-o studiindu-mă. Fără să își dea seama, își duce mâna spre coaste, apoi plescăie din limbă – probabil un tic.

— Mă tot învârt prin zonele mărginașe ale Batallei. Îmi place să urmăresc cadeții cum se antrenează.

— Aaa, îți place riscul... Dar felul în care te lupți e impresionant. Pun pariu că te descurci bine și când ești pe cont propriu.

Fata râde.

— Ai văzut azi cât de bine mă descurc pe cont propriu.

Apoi clatină din cap, iar părul strâns în coadă i se leagănă pe spate.

— N-ar fi trebuit să rămân să mă uit la luptele Schiz, dar ce pot să spun? Prietena ta părea să aibă nevoie de ajutor.

Apoi Fata își mută privirea asupra mea. Nota aceea de prudență rămâne în continuare în căutătura ei.

— Și tu? Erai în mulțime?

— Nu. Tess era acolo pentru că-i place să vadă luptele și e puțin mioapă. Mie îmi place să urmăresc totul de la distanță.

— Tess... E sora ta mai mică?

Ezit.

— Da, ceva pe-aproape. De fapt, pe Tess am vrut s-o protejez cu bomba cu praf, știi?

Fata ridică din sprânceană spre mine. Privesc cum colțurile buzelor sale se ridică într-un surâs.

— Ce amabil ești, îmi spune ea. Toată lumea, prin părțile astea, știe cum să facă o bombă cu praf?

Flutur din mână a indiferență.

— Da, sigur, până și copiii. E simplu.

Mă uit la ea.

— Nu ești din sectorul Lake, nu?

Fata clatină din cap.

— Din sectorul Tagashi. Mă rog, acolo am locuit.

— Tagashi e destul de departe. Ai bătut atâta drum ca să vezi o luptă Schiz?

— Normal că nu.

Fata se lasă pe spate și apoi se întinde cu grijă. Văd cum mijlocul feșei se pătează cu un roșu închis.

— Caut prin tomberoane, pe străzi. Așa ajung de fac drumuri lungi.

— Lake nu e tocmai un loc sigur acum, îi comunic.

O pată turcoaz, în colțul balconului, îmi atrage atenția. Într-o crăpătură a podelei crește un smoc de bătrâniș. *Florile preferate ale mamei.*

— Poți să iei boala pe-aici.

Fata îmi zâmbește, de parcă ar ști ceva ce eu nu știu. Aș vrea să îmi dau seama de cine îmi amintește.

— Nu-ți face griji, îmi spune ea. Când nu sunt supărată, sunt o fată foarte atentă.

Când se lasă în sfârșit seara, fata se cufundă într-un somn agitat. O rog pe Tess să rămână cu ea pentru ca eu să mă furișez să îmi verific familia. Tess acceptă cu plăcere. Mersul prin zonele din Lake afectate de epidemie o îngrijorează și, de fiecare dată când se întoarce, se scarpină pe brațe de parcă ar simți cum infecția i se răspândește pe piele.

Îmi îndes un mănunchi de bătrâniș în mânecă și câteva bancnote în buzunar, așa, de siguranță. Înainte să plec, Tess mă ajută să îmi înfășor ambele mâini într-o țesătură, ca să nu las amprente pe undeva.

Noaptea e surprinzător de răcoroasă. Pe străzi, nici urmă de patrule antiepidemice. Singurele sunete provin de la rarele mașini și de la răgetele îndepărtate ale reclamelor rulate pe JumboTron-uri. X-ul ciudat de pe ușa noastră e în continuare acolo, la fel de bine conturat ca la început. De fapt, sunt aproape sigur că soldații au mai trecut pe aici cel puțin o dată, pentru că X-ul e strălucitor. Vopseaua e proaspătă. Probabil că au mai făcut o a doua verificare în zonă. Se pare că motivul care

i-a determinat să ne marcheze ușa nu a dispărut. Aștept ascuns în umbră, lângă casa mamei, destul de aproape ca să pot să trag cu ochiul printre ulucile gardului șubred din spatele curții.

Când m-am asigurat că nimeni nu patrulează pe stradă, o iau la picior, la adăpostul întunericului, către casă și mă strecor târâș, spre o scândură ruptă, pe unde pot să ajung sub verandă. Dau scândura într-o parte și mă târăsc în groapa întunecată, care emană un miros stătut. Apoi trag scândura la loc.

Printre plăcile de lemn din podeaua camerelor de deasupra mea pătrund mici săgeți de lumină. Dinspre spatele casei, acolo unde e singurul nostru dormitor, aud vocea mamei. Mă duc acolo, mă ghemuiesc sub gura de ventilație a camerei și privesc înăuntru.

John stă pe marginea patului cu brațele încrucișate la piept. Postura lui îmi spune că e epuizat. Pantofii îi sunt plini de noroi. Mama sigur l-a certat din cauza asta. El privește spre celălalt capăt al dormitorului, acolo unde se află mama.

Aud din nou vocea mamei. De data asta, suficient de tare ca să înțeleg ce spune.

— Niciunul dintre noi doi nu e încă bolnav, zice ea.

John își întoarce privirea spre pat.

— Nu pare să fie ceva contagios. Iar pielea lui Eden arată încă bine. Nu sângerează.

— *Nu încă,* vine replica lui John. Mamă, trebuie să ne pregătim pentru ce e mai rău. În cazul în care Eden…

Vocea mamei e fermă:

— John, nu-ți dau voie să spui așa ceva în casa mea.

— Are nevoie de ceva mai mult decât de inhibitori. Cine ni i-a dat și pe-ăștia a fost foarte amabil, dar nu sunt de-ajuns.

Fratele meu clatină din cap. Se ridică. Chiar și acum, de fapt*, mai ales acum,* trebuie să o protejeze pe mama, să nu îi dezvăluie adevărul în legătură cu locul unde mă aflu. Când se îndepărtează de pat, văd că Eden e întins acolo, cu o pătură trasă până sub bărbie, în ciuda căldurii. Din cauza transpirației, pielea lui pare unsuroasă. Are și o culoare bizară, o nuanță de verde pal, bolnăvicios. Nu îmi amintesc alte episoade epidemice cu astfel de simptome. Mi se pune un nod în gât.

Dormitorul arată la fel. Puținele lucruri din el sunt vechi și uzate, dar confortabile încă: salteaua zdrențăroasă pe care stă Eden și alături comoda cu sertare zgâriată, pe care cândva

obișnuiam să desenez. Pe perete e portretul obligatoriu al Electorului. De jur-împrejur sunt niște fotografii de-ale noastre. E ca și cum Electorul ar fi un membru al familiei. Asta e tot ce se găsește în dormitorul nostru. Când Eden era foarte mic, eu și John îl țineam de mânuțe și îl ajutam să pășească dintr-un capăt în celălalt al camerei. De fiecare dată când Eden izbutea să parcurgă distanța singur, John bătea cupa cu el.

Acum văd umbra mamei oprindu-se în mijlocul încăperii. Niciun cuvânt. Mi-o închipui cu umerii strânși, cu fața îngropată în palme. Expresia curajoasă i s-a șters de pe chip.

John oftează. Deasupra mea răsună pași și îmi dau seama că fratele meu a traversat dormitorul ca să o îmbrățișeze.

— Eden o să se facă bine. Poate că virusul ăsta e mai puțin periculos și o să-și revină singur.

Urmează o pauză.

— Mă duc să văd ce avem pentru supă.

Aud cum iese din dormitor.

Sunt convins că fratelui meu nu i-a plăcut deloc să lucreze în uzină, dar măcar așa putea să iasă din casă și, pentru o vreme, să mai uite de probleme. Acum însă e sechestrat aici și nu are cum să îl ajute pe Eden. Cred că treaba asta îl ucide. Îmi înfig degetele în pământul de sub mine și strâng pumnul cât de tare pot.

Dacă aș fi găsit antidotul la spital!

După câteva clipe, o văd pe mama traversând dormitorul. Se așază pe marginea patului, lângă Eden. Iar are mâinile bandajate. Îi murmură copilului ceva liniștitor și se apleacă să îi dea la o parte părul de pe față. Închid ochii. Îmi readuc în minte imaginea ei, chipul acela blând, frumos, cu privirea îngrijorată, ochii albaștri și strălucitori și buzele roz și zâmbitoare. Când eram mic, mama mă învelea, netezind păturile, și îmi șoptea o promisiune de vise frumoase. Mă întreb ce îi spune acum lui Eden.

Dintr-odată, dorul de ea mă copleșește. Vreau să dau buzna afară și să bat la ușă.

Îmi înfig mâinile și mai tare în țărână. Nu. Riscul e prea mare. *O să găsesc o cale să te salvez, Eden. Îți promit* Mă blestem singur pentru că am riscat o sumă așa de mare într-un pariu la o luptă Schiz în loc să găsesc o modalitate mai sigură de a face rost de bani.

Scot florile de bătrâniș pe care le-am ascuns în mânecă. Unele petale s-au boțit. Așez cât pot de grijuliu buchețelul pe jos și netezesc ușor pământul din jurul lui. Probabil că mama nu o să-l vadă niciodată. Dar eu știu că este aici. Florile astea sunt o dovadă, pentru mine însumi, că încă trăiesc. Că încă veghez asupra alor mei.

Ceva roșu, amestecat în pământul de lângă flori, îmi atrage atenția. Mă încrunt și curăț țărâna de deasupra ca să văd mai bine despre ce e vorba. E un simbol, un marcaj sub stratul de pământ și pietriș.

E un număr, exact ca acela pe care eu și Tess l-am văzut pe malul lacului. Atât doar că, de data asta, e 2544.

Când eram mai mic, pe vremea când eu și frații mei ne jucam de-a v-ați ascunselea, mă piteam deseori în locul ăsta. Dar numărul nu îmi amintesc să îl mai fi văzut. Mă aplec și îmi lipesc urechea de pământ.

La început, nu aud nimic. Apoi disting un sunet înfundat, un clipocit, după care ceva ca o șuierătură și un gâlgâit. De parcă ar fi un soi de lichid sau abur acolo. Probabil că dedesubt e un sistem de țevi, care duce până hăt, la lac. Poate că se întinde pe sub tot sectorul. Mai dau la o parte din țărână, dar nu mai descopăr niciun alt simbol sau cuvânt. Numărul e cam șters, din cauza vechimii. Vopseaua s-a desprins în firimituri.

Rămân locului o vreme și studiez cifrele în tăcere. Mă mai uit o dată prin gura de ventilație în dormitor, apoi ies de sub verandă, mă topesc în umbre și o pornesc spre centru.

14. JUNE

Mă trezesc odată cu răsăritul soarelui. Lumina mă face să strâng din ochi (de unde vine, din spatele meu?) și, preț de o secundă, sunt dezorientată, nu înțeleg cum de am adormit într-o clădire abandonată, lângă ocean, cu flori de bătrâniș crescându-mi la picioare. O durere ascuțită în stomac mă face să icnesc. *Am fost înjunghiată,* realizez panicată. După care îmi amintesc de lupta Schiz, de cuțit și de băiatul care m-a salvat.

Când mă vede mișcându-mă, Tess aleargă la mine.

— Cum te simți?

Încă mă mai privește cu suspiciune.

— Mă doare, bolborosesc.

Nu vreau totuși să creadă că mi-a bandajat rana greșit, așa că adaug:

— Dar mi-e mult mai bine decât ieri.

Îmi ia un minut ca să îmi dau seama că băiatul care m-a salvat stă într-un colț al camerei, cu picioarele atârnate în afara balconului, și privește spre apă. Sunt nevoită să îmi ascund sentimentul de jenă. Într-o zi obișnuită, fiind eu sănătoasă, nu rănită, nu mi-ar fi scăpat un astfel de detaliu. Băiatul a fost plecat undeva azi-noapte. Când eram pe punctul să adorm, mi-am propus să rețin direcția în care a luat-o (spre sud, spre Gara Union).

— Sper că nu te deranjează să aștepți câteva ore până mâncăm, îmi spune el.

Are șapca aceea veche pe cap, dar văd câteva șuvițe de un blond foarte deschis ieșind de sub ea.

— Am pierdut pariul de la luptele Schiz, așa că, momentan, nu mai avem bani de mâncare.

Mă învinuiește pentru banii pierduți. Nu spun nimic, doar încuviințez din cap. Îmi amintesc vocea lui Day, așa cum se auzea din boxe, cu întreruperi, și o compar cu cea a băiatului. Rămân tăcută. El se uită la mine o vreme, fără să zâmbească, ca și când ar ști la ce mă gândesc. Apoi se întoarce să stea de pază la postul lui de observație. Nu, nu pot să fiu sigură că vocea e a lui. Ar putea aparține aproape oricărui om din sectorul Lake.

Îmi dau seama că microfonul din gură a rămas oprit. Probabil că Thomas e foarte supărat pe mine.

— Tess, spun. Cobor până la apă. Vin imediat.

— Ești sigură că te descurci singură? mă întreabă ea.

— Mă descurc, îi răspund surâzând. Dar dacă mă vezi leșinată, plutind spre ocean, atunci chiar te rog să vii să mă salvezi.

În mod clar, cândva, treptele din clădirea asta au făcut parte dintr-o scară mai mare; însă acum sunt expuse intemperiilor. Mă ridic și, șchiopătând, cobor treaptă cu treaptă. Am grijă să nu alunec într-o parte și să mă prăbușesc în apă. Nu știu ce mi-a făcut Tess seara trecută, dar se pare că a funcționat. Rana încă mă arde, dar durerea e mai surdă și pot să mă deplasez cu mai

puțin efort decât ieri. Ajung la baza clădirii mai repede decât am crezut. Tess îmi amintește de Metias, de felul în care fratele meu m-a îngrijit în ziua încorporării în armată.

Acum însă nu pot să fac față amintirilor cu Metias. Îmi dreg vocea și mă concentrez să ajung la buza apei.

Spre est, soarele e acum suficient de sus încât să scalde întregul lac într-o nuanță de un auriu întunecat. Pot să disting fâșia îngustă de pământ care desparte lacul de Oceanul Pacific. Cobor până la etajul care se află la nivel cu suprafața apei. Toți pereții de aici sunt prăbușiți, așa că pot să ies direct pe marginea clădirii și să îmi cufund picioarele în lac. Când privesc în adâncuri, îmi dau seama că biblioteca se continuă în jos pe mai multe etaje. (Cred că, în total, are cincisprezece etaje, judecând după clădirile de pe țărm și după adâncimea apei de la țărm încoace. Aproximativ șase etaje ar trebui să fie sub apă.)

Tess și băiatul sunt la nivelul cel mai de sus, la câteva etaje deasupra mea, deci nu pot să mă audă. Mă întorc și privesc orizontul, apoi plescăi din limbă, pornind microfonul.

În casca din ureche se aude fâșâitul paraziților. După o secundă, aud o voce familiară:

— Domnișoară Iparis? spune Thomas. Tu ești?

— Sunt aici, murmur eu. Sunt bine.

— Aș vrea să știu ce-ai făcut, domnișoară Iparis. De douăzeci și patru de ore încerc să te contactez. Eram gata să trimit soldații să te aducă – și amândoi știm cât de fericită ar fi doamna comandant Jameson *în cazul ăsta.*

— Sunt bine, repet.

Îmi îndes mâna în buzunar și scot pandantivului lui Day.

— Am fost rănită ușor într-o luptă Schiz. Nimic serios.

De la celălalt capăt aud un oftat.

— N-o să-ți mai ții microfonul închis perioade atât de lungi. M-ai auzit?

— Bine.

— Ai găsit ceva?

Ridic ochii spre locul unde băiatul își bălăngănește picioarele.

— Nu sunt sigură. Un băiat și o fată m-au ajutat să scap din haosul de la luptele Schiz. Fata mi-a bandajat rana. Deocamdată, până când o să mă pot ține mai bine pe picioare, rămân cu ei.

— *Să te ții mai bine pe picioare*?

Thomas ridică vocea.

— Ce fel de rană ușoară e asta?

— O rană de cuțit. Nu e mare scofală.

Thomas scoate un sunet de parcă s-ar sufoca, dar eu îl ignor și îi dau înainte:

— Oricum, nu asta e important. Băiatul a făcut o bombă șmecheră cu praf ca să ne scoată din gloata strânsă să vadă luptele Schiz. Are deci anumite abilități. Nu știu cine e, dar o să mai obțin informații despre el.

— Crezi că e Day? mă chestionează Thomas. Day nu pare genul care bate drumurile căutând pe cine să mai ajute.

Cele mai multe dintre infracțiunile anterioare ale lui Day au presupus salvarea unor oameni. Mai puțin cea care l-a vizat pe Metias. Trag adânc aer în piept.

— Nu, nu cred.

Cobor vocea până îmi ajunge aproape o șoaptă. E mai bine ca momentan să nu îi livrez lui Thomas presupuneri nefondate. Nu cumva să se repeadă să trimită trupele după mine. Dacă facem o prostie din asta costisitoare și nu producem niciun rezultat, doamna comandant Jameson o să mă dea afară din patrulă cât ai clipi. *În plus, cei doi m-au scăpat dintr-un mare necaz.*

— Dar s-ar putea să știe ceva despre Day.

Thomas tace câteva clipe. În fundal, se aud zgomote, apoi paraziți, după care iar vocea lui Thomas, înfundată, împreună cu cea a lui Jameson. Probabil că îi dă raportul cu privire la rana mea și o întreabă dacă e în regulă să mă lase singură aici, pe teren. Oftez plictisită. *De parcă nu aș mai fi fost niciodată rănită.* După câteva minute, Thomas revine:

— Ei, fii atentă…

Face o pauză de-o secundă.

— Doamna comandant Jameson îmi spune să-ți continui misiunea dacă rana nu te deranjează prea tare. Acum e ocupată cu patrula. Însă te avertizez: dacă îți mai ții microfonul închis mai mult de câteva ore, să știi că trimit soldații după tine, indiferent dacă asta îți compromite sau nu acoperirea. Ai înțeles?

Mă lupt să îmi stăpânesc nervozitatea. Doamna comandant Jameson crede că nu sunt capabilă să scot ceva din misiunea asta. Dezinteresul ăsta al ei răzbate din fiecare vorbă a lui Thomas. Iar în ceea ce îl privește pe el… Rareori mi se

adresează pe un ton atât de ferm. Nu pot decât să îmi închipui cât de stresat trebuie să fi fost în ultimele ore.

— Da, domnule, îi răspund.

Când Thomas nu mai spune nimic, ridic din nou ochii către băiat. Îmi reamintesc că, după ce voi urca înapoi, trebuie să îl urmăresc mai îndeaproape, să nu mă las distrasă de rana asta.

Îndes pandantivul în buzunar și mă ridic în picioare.

•

Toată ziua îl studiez pe salvatorul meu în timp ce îl urmez prin sectorul Alta din Los Angeles. Rețin fiecare detaliu, oricât de mic.

De pildă, faptul că se sprijină mai mult pe piciorul stâng. Are un foarte ușor șchiopătat. Când merge lângă mine și Tess, e insesizabil. Îl văd însă atunci când se așază sau se ridică. E o mică ezitare când își flexează genunchiul. E vorba fie de o rană gravă care nu s-a vindecat pe de-a-ntregul, fie de una minoră, dar recentă. Poate fi o căzătură zdravănă.

Și asta nu e singura lui rană. Din când în când, tresare de durere când își mișcă brațul. A făcut asta de două ori și îmi dau seama că trebuie să aibă un soi de leziune acolo, care îi produce durere de fiecare dată când întinde mâna prea mult în sus sau în jos.

Figura lui e perfect simetrică. E un amestec de englez și asiatic, chipul lui frumos fiind ascuns sub un strat de murdărie și pete. Ochiul drept are o culoare puțin mai stinsă decât cel stâng. Inițial îmi pare o iluzie optică, dar observ din nou această diferență când trecem pe lângă o brutărie și ne oprim să admirăm pâinile. Mă întreb ce i s-a întâmplat sau dacă nepotrivirea asta de nuanță e înnăscută.

Am mai sesizat și alte lucruri: cât de bine cunoaște străzile îndepărtate de sectorul Lake; ar putea să le parcurgă și legat la ochi... Ce dexteritate are atunci când își netezește pliurile cămășii din zona taliei... Cum privește clădirile ca și cum ar vrea să rețină tot... Tess nu i se adresează niciodată pe nume. Așa cum mie îmi spun „Fata”, nici în cazul lui ei doi nu folosesc niciun cuvânt care să îmi indice cine e. Când obosesc și mă ia amețeala de la mers, el ne oprește și, cât mă odihnesc, îmi face rost de apă. Îmi simte epuizarea fără ca eu să rostesc vreun cuvânt.

Se apropie după-amiaza. Scăpăm de dogoarea teribilă a soarelui învârtindu-ne pe lângă piețarii din cea mai săracă parte a sectorului Lake. De sub copertina unde ne-am oprit, Tess mijește ochii, uitându-se la tarabe. Ne aflăm cam la cincisprezece metri distanță de ele. Copila e mioapă, dar, cu toate astea, izbutește să distingă diferențele dintre vânzătorii de fructe și cei de legume, dintre chipurile diverșilor comercianți, reușește să își dea seama cine are bani și cine nu. Știu asta din mișcările aproape insesizabile ale mușchilor feței ei; îi văd satisfacția de pe chip atunci când sesizează ceva interesant și frustrarea atunci când nu reușește să o facă.

— Cum faci treaba asta? o întreb.

Tess se uită la mine. Ochii i se refocalizează asupra mea.

— Hm? La ce te referi?

— Ești mioapă. Cum de poți distinge atât de multe lucruri din jur?

Pentru o clipă, Tess pare surprinsă, apoi impresionată. Înregistrez și privirea pe care mi-o aruncă băiatul, aflat lângă ea.

— Disting diferențele subtile dintre nuanțe, chiar dacă sunt puțin cam încețoșate, mă lămurește copila. De exemplu, văd bancnotele argintii care ies din portofelul bărbatului de acolo.

Și își mută privirea spre unul dintre clienții unui vânzător.

Dau din cap a aprobare.

— Deșteaptă treabă!

Tess se îmbujorează și își coboară ochii înspre pantofii pe care îi are în picioare. În clipa asta e așa de dulce că nu mă pot abține să nu râd. Instantaneu însă mă simt vinovată. *Cum de pot să râd așa de curând după moartea fratelui meu*? Puștii ăștia doi au ciudatul talent de a mă îndepărta de grijile mele.

— Ești o fină observatoare, remarcă băiatul pe un ton scăzut, țintuindu-mă cu privirea. Înțeleg cum de ai reușit să supraviețuiești pe străzi.

Ridic din umeri:

— Ăsta e *singurul* fel în care poți să supraviețuiești, nu-i așa?

Băiatul își ia ochii de la mine. Expir. Îmi dau seama că mi-am ținut respirația tot timpul cât m-a privit.

— Poate că tu ar trebui să furi ceva de mâncare pentru noi, nu eu, continuă băiatul. Vânzătorii au întotdeauna mai multă încredere într-o fată. Mai ales într-una ca tine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că ești foarte directă.

Nu îmi pot reprima zâmbetul.

— La fel ca tine.

Ne punem să urmărim tarabele, iar eu mă concentrez să sesizez și să rețin tot felul de detalii. Îmi pot permite să mai stau cu ăștia doi încă o noapte, până când rana mi se va vindeca suficient cât să pot reveni la munca de căutare de informații privitoare la Day. Cine știe, poate chiar ei îmi vor furniza vreun indiciu.

Când seara sosește în sfârșit și căldura soarelui începe să se domolească, ne reîntoarcem pe mal și căutăm un loc unde să ne instalăm. De jur-împrejur, prin ferestrele cu sau fără geamuri, văd lumânări prinzând viață. Din loc în loc, locuitorii din zonă aprind mici focuri pe marginea aleilor. Polițiștii abia intrați în tură își încep rondurile. Sunt deja de cinci nopți pe teren și încă nu m-am obișnuit cu zidurile în ruină, cu hainele la uscat pe sfori întinse între balcoane, cu grupurile de cerșetori tineri care speră să prindă o bucată de mâncare de la trecători... Dar, cel puțin, sentimentul de dispreț s-a mai diminuat. Mă gândesc cam jenată cum, la înmormântarea lui Metias, am lăsat neatinsă pe farfurie o bucată de friptură uriașă. Tess merge înaintea noastră, indiferentă la cum arată locurile astea. Pasul îi e degajat, ca al unui om lipsit de griji. O aud cum murmură în surdină un cântec.

— Valsul Electorului, șoptesc recunoscând melodia.

Băiatul, care merge lângă mine, mă privește și zâmbește larg.

— Se pare că ești o admiratoare a lui Lincoln...

Nu pot să îi spun că am acasă înregistrările tuturor melodiilor lui Lincoln și suveniruri cu autograful ei, că am văzut-o cântând imnuri politice la un banchet și că, la un moment dat, a scris un cântec în care îi elogia pe fiecare dintre generalii Republicii care au luptat pe front. În loc de toate astea, surâd și zic:

— Da, cred că sunt.

Băiatul îmi zâmbește și el. Are dinți superbi, cei mai frumoși pe care i-am văzut până acum la cei care bântuie pe străzile de aici.

— Tess iubește muzica, îmi spune el. Tot timpul mă târăște pe lângă barurile din zonă și stăm acolo ca să asculte imnurile care se cântă înăuntru. Nu știu, trebuie să fie o treabă de fete.

O jumătate de oră mai târziu, băiatul observă că am început din nou să obosesc. O cheamă pe Tess și ne conduce către una dintre alei, acolo unde, între două ziduri, sunt îndesate mai multe tomberoane metalice de mari dimensiuni. Îl împinge pe unul dintre ele în față ca să ne facă puțin loc, apoi se ghemuiește în spatele lui, făcându-ne semn, mie și lui Tess, să ne așezăm și noi, iar el începe să își desfacă nasturii vestei.

Mă fac roșie ca focul la față și le mulțumesc tuturor zeilor din cer pentru bezna în care suntem.

— Nu mi-e frig și nu sângerez, îi spun. Ține-ți hainele pe tine.

Băiatul se uită la mine. M-aș fi așteptat ca strălucirea din ochii lui să se estompeze în întuneric, dar nu, ei par să reflecte lumina care vine de la ferestrele de deasupra. Tipul e amuzat:

— Dar am zis eu ceva *despre tine,* scumpo?

Își scoate haina, o împăturește cu grijă și o așază pe jos, lângă una dintre roțile tomberonului. Tess se întinde și, fără întârziere, își pune capul pe ea, ca și cum i s-ar cuveni.

Îmi dreg glasul:

— Desigur, bolborosesc.

Ignor râsul înăbușit al băiatului.

Tess rămâne trează și vorbește cu noi, dar, curând, pleoapele i se îngreunează și adoarme cu capul pe haina băiatului. Noi doi rămânem învăluiți în tăcere. O privesc pe copilă.

— Pare foarte delicată, îi șoptesc.

— Da... Dar e mai puternică decât pare.

Ridic ochii spre el.

— Ești un norocos că o ai lângă tine.

Privirea îmi coboară spre piciorul lui. Băiatul îmi surprinde căutătura și imediat își ajustează postura.

— Cred că ți-a fost de ajutor când ți-a vindecat piciorul.

Băiatul își dă seama că i-am remarcat șchiopătatul.

— Nu, cu asta m-am ales cu mult timp în urmă.

Ezită, apoi decide să nu mai continue pe tema asta.

— Apropo, rana ta cum se vindecă?

Dau din mână și îi răspund:

— Nu-i mare lucru.

Dar chiar și când rostesc cuvintele astea, strâng din dinți. Faptul că am mers toată ziua nu m-a ajutat deloc, iar durerile mi-au revenit rapid.

Băiatul vede crisparea de pe fața mea.

— Ar trebui să-ți schimbăm bandajele.

Se ridică și, fără să o deranjeze pe Tess, cu mare abilitate, scoate o rolă de fașă albă din buzunarul copilei.

— Nu sunt la fel de priceput ca ea, îmi șoptește, dar aș prefera să n-o trezesc.

Se așază lângă mine și îmi descheie ultimii doi nasturi de la cămașă, apoi o ridică până când descoperă zona bandajată de deasupra taliei. Pielea lui atinge pielea mea. Încerc să mă concentrez asupra mâinilor lui. Băiatul duce o mâna înspre partea din spate a unuia dintre bocanci și scoate ceea ce pare a fi un briceag (mâner argintiu neted, lamă tocită ceea ce înseamnă că l-a tot folosit, și nu doar la tăiatul feșelor). Cealaltă mână se află pe abdomenul meu. Deși degetele lui au bătături vechi, dobândite în ani și ani de trai pe străzi, mișcările îi sunt atât de atente și de blânde, încât îmi simt obrajii cum se înfierbântă.

— Să nu te miști, murmură el.

Apoi introduce cuțitul între piele și fașă și taie bandajul. Tresar de durere. După asta, băiatul ridică fașa de pe rană.

Din locul unde Kaede m-a înjunghiat încă mai curg firișoare de sânge, dar, din fericire, nu se vede nici urmă de infecție. Tess știe ce face. Băiatul îndepărtează și restul bandajului din jurul taliei și îl aruncă într-o parte, apoi începe să înfășoare fesele noi în jurul meu.

— Mâine-dimineață o să stăm aici până mai târziu, îmi comunică el văzându-și de treabă. N-ar fi trebuit să ne deplasăm așa de mult azi. Dar știi, n-a fost o idee rea să ne îndepărtăm cât de cât de tipii cu luptele Schiz.

Acum nu mă pot abține să nu îi studiez figura. Probabil că de abia a trecut Examenul. Ceea ce e însă ilogic. Nu are disperarea aia de copil al străzii. Are atât de multe *fațete* încât mă întreb dacă a trăit întotdeauna în sectoarele astea sărace. Un soi de emoție secretă i se oglindește trecător în ochi. *Un mister splendid.* Probabil că și el are întrebări asemănătoare în ceea ce mă privește, de exemplu cum de sunt capabilă să dibui atât de multe detalii legate de viața lui. Poate chiar se întreabă ce o să mai descopăr. Acum este atât de aproape de fața mea, încât îi simt respirația pe obraz. Înghit în sec. Se apropie și mai mult.

O clipă, am impresia că o să mă sărute.

Însă băiatul își coboară ochii spre rană. În timp ce manevrează feșele, mâinile lui îmi ating talia. Îmi dau seama că și el s-a îmbujorat. E la fel de emoționat ca mine.

În cele din urmă, strânge bine bandajul, îmi trage cămașa la loc și se îndepărtează. Se lipește de perete, lângă mine, și își odihnește palmele pe genunchi.

— Ești obosită?

Clatin din cap. Ochii îmi fug la hainele care atârnă la câteva etaje deasupra noastră. Dacă rămânem fără feșe, de acolo pot să fac rost de altele curate.

— Cred că mai stau o zi cu voi și după aceea o să vă las în pace, îi spun după o vreme. Știu că vă încetinesc.

Dar, chiar în clipa în care cuvintele astea îmi părăsesc buzele, simt un val de regrete. Ciudat. *Nu vreau* să îi părăsesc așa de curând. Să stau împreună cu Tess și cu băiatul ăsta îmi induce un sentiment de bine, ca și cum dispariția lui Metias nu mi i-ar fi răpit chiar pe toți cei care țin la mine.

Ce e în mintea mea? Ăsta e un băiat din mahalale. Am fost antrenată să știu să mă descurc cu indivizi ca el, să îi țin la distanță.

— Unde o să te duci? mă întreabă el.

Mă scutur de gânduri. Vocea îmi este liniștită, stăpânită.

— Poate spre est. Sunt mai obișnuită cu sectoarele din interior.

Băiatul își păstrează privirea ațintită înainte.

— Poți să mai rămâi dacă singurul tău plan e să pleci ca să bântui străzile de prin alte părți. Mi-ar prinde bine o luptătoare pricepută ca tine. Putem să facem bani rapid din lupte Schiz și să împărțim proviziile de mâncare. Amândurora ne-ar fi mai bine.

Îmi face propunerea asta cu atâta sinceritate, încât zâmbesc. Decid să nu îl întreb de ce nu participă el însuși la lupte.

— Mulțumesc, dar prefer să mă descurc pe cont propriu.

Nu pare surprins.

— În regulă.

Și, cu asta, își sprijină capul de zid, oftează și închide ochii. Îl privesc câteva secunde, așteptând să deschidă din nou ochii ăia strălucitori. Dar nu face asta. După o vreme, aud că începe să respire din ce în ce mai profund și văd cum îi alunecă bărbia în piept. Îmi dau seama că a adormit.

Mă gândesc să îl contactez pe Thomas. Însă, în clipa asta, nu am chef să îi aud vocea. Nu știu sigur de ce. *Atunci mâine-dimineață, la prima oră.* Îmi sprijin și eu capul de zid și îmi fixez privirea asupra rufelor care atârnă deasupra. În afara zgomotelor îndepărtate produse de mulțimea de oameni din schimbul de noapte și de ocazionalele anunțuri difuzate de JumboTron-uri, e o noapte calmă, exact ca acasă. Liniștea mă face să mă gândesc la Metias.

Am grijă ca plânsetul meu să nu îi trezească pe Tess și pe băiat.

15. DAY

Aseară aproape că am sărutat-o pe Fată.

Dar nu poate să iasă nimic bun din treaba asta, din a mă îndrăgosti de cineva de pe străzi. E cea mai mare slăbiciune pe care poți să o ai. E la fel cu a avea familia blocată într-o zonă aflată în carantină sau un orfan vagabond în grijă.

Și totuși... O parte din mine tânjește încă să o sărute, indiferent cât de prostească ar fi mișcarea. Pe stradă, ea poate să sesizeze un detaliu de la un kilometru distanță. („Obloanele ferestrei de la etajul al treilea din clădirea aia trebuie să fi fost luate din gunoi, dintr-un sector bogat. Sunt din lemn masiv de cireș.") Cu un cuțit și dintr-o singură aruncare poate să înțepe un hotdog de pe o tarabă nesupravegheată. Îi descopăr inteligența în fiecare întrebare pe care o pune și în fiecare observație pe care o face. Dar, în același timp, are și o inocență care o face să fie complet diferită de cei mai mulți dintre oamenii pe care i-am cunoscut până acum. Nu are urmă de cinism, nu e blazată. Strada nu a îngenuncheat-o. Din contră, a făcut-o mai puternică.

La fel ca pe mine.

Toată dimineața vânăm alte ocazii de a face bani – polițiști neatenți cărora să le furăm din buzunare, chestii de prin gunoaie pe care să le revindem, cutii de transport lăsate nepăzite pe chei pe care să le deschidem. Când am terminat cu toate astea, ne găsim un loc nou unde să ne instalăm peste noapte. Încerc să mă gândesc doar la Eden, la banii pe care

trebuie să îi strâng în timp util, dar, în loc de asta, încep să analizez modalități noi prin care să pun bețe în roate campaniei militare a Republicii. Aș putea să mă strecor pe un dirijabil, să îi sifonez prețiosul combustibil și să îl vând pe piață sau să îl împart oamenilor care au nevoie de el. Aș putea să distrug dirijabilul cu totul înainte să pornească spre front. Sau să iau în colimator rețeaua de electricitate din Batalla ori bazele aeriene, cărora, la fel, să le tai curentul și să le pun pe butuci. Gândurile astea mă țin ocupat.

Însă, din când în când, arunc câte o privire, pe furiș, spre Fată sau îi simt ochii pironiți asupra mea. Și atunci, fără să vreau, încep iar să visez la ea.

16. JUNE

APROAPE ORA 20:00

CEL PUȚIN 26°C.

Eu și băiatul stăm împreună în capătul unei alte alei, în vreme ce Tess doarme la mică distanță de noi. Băiatul i-a dat din nou haina lui. Îl urmăresc în timp ce își pilește unghiile răzuindu-le cu lama cuțitului. E pentru prima dată când și-a dat jos șapca și și-a pieptănat părul încurcat.

E bine dispus.

— Vrei o gură? mă întreabă.

Între noi stă o sticlă de vin-nectar. Marfă ieftină, probabil făcută din struguri din ăia fazi, crescuți cu apă din ocean. Dar băiatul se poartă de parcă vinul ăsta ar fi cel mai bun din lume. A furat mai devreme o ladă dintr-un magazin de la marginea sectorului Winter și a vândut toate sticlele, cu excepția ăsteia, încasând, în total, 650 de bancnote. Tot timpul mă uluiește cât de rapid se mișcă dintr-un sector într-altul. Agilitatea lui e egală cu aceea a celor mai buni studenți de la Drake.

— Beau și eu, dacă bei și tu, îi răspund. Nu pot lăsa ceva de furat să se irosească pur și simplu, nu?

Băiatul zâmbește larg la auzul vorbelor mele. Îl urmăresc cum înfige cuțitul în dopul sticlei, îl scoate și apoi dă capul pe spate

pentru un gât zdravăn de vin. Se șterge la gură cu degetul mare, după care îmi surâde.

— E delicios! Ia și tu.

Accept sticla și iau o gură mică, apoi i-o dau înapoi. Vinul îmi lasă un gust sărat în gură, așa cum m-am așteptat. Poate că măcar o să îmi mai diminueze durerea de sub coaste.

Continuăm să bem cu rândul (guri zdravene – el, înghițituri mici – eu) până în momentul când băiatul îi pune sticlei dopul la loc. Pare să renunțe la licoare în secunda în care simte că a început să îi afecteze simțurile. Dar chiar și așa, ochii îi par mai umezi, iar irisurile albastre au căpătat o lucire superbă, meditativă.

Se străduiește să nu își piardă capacitatea de a se concentra, dar îmi e limpede că vinul l-a mai relaxat.

— Spune-mi, mă hotărăsc să-l întreb, de ce ai nevoie de așa de mulți bani?

Băiatul râde:

— Asta-i o întrebare serioasă? Nu vrem cu toții mai mulți bani? Avem vreodată destui?

— Îți place ca la toate întrebările mele să răspunzi cu alte întrebări?

Râde din nou. Dar, atunci când începe să vorbească, vocea îi căpătă un ton trist.

— Știi, banii sunt cel mai important lucru din lume. Cu ei poți să-ți cumperi fericirea. Nu-mi pasă ce cred alții. Cu bani poți să-ți cumperi liniște, statut social, prieteni, siguranță… Tot felul de chestii…

Îl urmăresc. Ochii lui par că privesc departe.

— Am avut senzația că te grăbești foarte tare să-i aduni.

De data asta, băiatul îmi aruncă o privire amuzată.

— Și de ce nu m-aș grăbi? Probabil că și tu trăiești pe străzi de tot atâta timp ca și mine. Ar trebui să știi răspunsul la întrebarea asta, nu?

Las capul în jos. Nu vreau să vadă adevărul.

— Cred că da.

Rămânem tăcuți preț de o clipă.

Apoi băiatul începe din nou să vorbească. Acum, vocea lui sună atât de tandru încât nu pot să nu ridic ochii spre el:

— Nu știu dacă ți-a mai spus cineva asta, începe el.

Nu se îmbujorează și nu își ia ochii de la mine. Așa că mă trezesc privind în două oceane – unul perfect, celălalt puțin afectat de acea fluctuație de nuanță.

— Ești foarte atrăgătoare.

Mi s-au mai făcut complimente pentru aspectul meu fizic. Dar niciodată pe un astfel de ton. Dintre toate lucrurile pe care mi le-a spus, nu știu de ce *tocmai acesta* mă prinde cu garda jos. Sunt atât de surprinsă încât, fără să mai gândesc, mă reped să zic:

— Și eu aș putea să spun același lucru despre tine.

Fac o pauză.

— Asta în cazul în care n-o știai deja.

Un surâs îi înflorește încet pe buze.

— Ah, crede-mă că știam.

Izbucnesc în râs.

— Mă bucur să aud o replică sinceră.

Nu pot să nu îl privesc direct în ochi. În cele din urmă, izbutesc să adaug:

— Ei, prietene, cred că ai băut prea mult vin.

Păstrez un ton cât mai relaxat posibil.

— Puțin somn o să-ți facă bine.

Cuvintele abia mi-au zburat de pe buze că el se apleacă spre mine și îmi pune o mână pe obraz. În mod normal, lucrurile învățate de-a lungul antrenamentelor mele ar fi trebuit să mă facă să îi blochez mâna și să i-o țintuiesc la pământ. Dar acum nu am nicio reacție, rămân nemișcată. Băiatul mă trage spre el. Trag aer în piept înainte să își lipească buzele de ale mele.

Gura lui are gust de vin. Întâi mă sărută blând, apoi, ca și când și-ar dori mai mult, mă lipește de zid și mă sărută mai înfocat. Are buzele calde și atât de moi, iar părul lui mă mângâie pe față. Încerc să mă concentrez. (Nu e prima dată când sărută o fată. În mod clar, au mai fost și altele înainte. Chiar destul de multe. Pare că… Pare că i s-a tăiat respirația…) Detaliile zboară pe lângă mine. Mă străduiesc în van să le înregistrez. Îmi trebuie o secundă ca să realizez că și eu îl sărut cu aceeași patimă. Îi simt cuțitul de la brâu lipit de pielea mea și tremur. E prea cald aici, fața îmi e mult prea înfierbântată.

Băiatul se desprinde primul. Ne uităm unul la celălalt într-o tăcere uimită, ca și cum niciunuia dintre noi nu îi vine să creadă ce s-a întâmplat.

El și-a recăpătat calmul, iar în vreme ce eu mă străduiesc să mi-l regăsesc pe al meu, băiatul se sprijină de zid, lângă mine, și oftează.

— Scuze, îmi șoptește și îmi aruncă o privire jucăușă. Nu m-am putut abține. Dar măcar acum pot spune că am făcut-o și pe-asta.

Mă mai holbez la el o vreme, încă incapabilă să zic ceva. O voce interioară îmi strigă să îmi adun gândurile. Băiatul mă privește și el. Schițează un zâmbet, conștient de efectul pe care surâsul lui îl produce, după care întoarce capul. Reîncep să respir.

Atunci înregistrez un gest care mă luminează brusc: înainte să se întindă pentru somn, băiatul ridică mâna să apuce ceva din zona gâtului. E un gest inconștient, mă îndoiesc că își dă seama că l-a făcut. Mă uit la gâtul lui, dar nu văd nimic atârnat acolo. Băiatul a ridicat mâna după fantoma unui pandantiv, după fantoma unei bijuterii sau a unui lănțișor.

Și atunci îmi amintesc, cuprinsă de o senzație de greață, de bijuteria din buzunarul meu. Pandantivul lui Day.

17. DAY

Când, în sfârșit, Fata a adormit, o las cu Tess și plec să îmi văd din nou familia. Aerul, ceva mai rece acum, îmi limpezește gândurile. Odată ce am ajuns la o distanță bună de alee, inspir adânc și întețesc pasul. Nu ar fi trebuit să fac asta, îmi spun. Nu ar fi trebuit să o sărut. Mai mult, nu ar trebui să mă bucur că am făcut-o. Dar mă bucur. Încă îi simt buzele lipite de ale mele, tenul neted și catifelat, brațele, tremurul ușor al mâinilor. Am sărutat multe fete frumoase până acum, dar niciuna nu era ca ea. Și mi-aș fi dorit mai mult. Nu îmi vine să cred că am izbutit să mă desprind din sărutare.

S-a dus pe apa sâmbetei regula mea de a nu mă îndrăgosti de fete de pe străzi.

Acum fac eforturi să mă concentrez asupra întâlnirii cu John. Încerc să ignor X-ul ciudat de pe ușa casei mele și mă duc direct la scândurile din lateralul verandei. La fereastra oblonită a dormitorului pâlpâie lumânări. Mama probabil că nu doarme nici

acum și îl veghează pe Eden. O vreme, stau chircit în întuneric, mă uit peste umăr în lungul străzilor pustii, apoi împing într-o parte scândura și mă las în genunchi.

În întunericul de peste stradă simt o mișcare. Mă opresc o secundă și privesc cu atenție în noapte. Liniște. Pentru că nu văd nimic, îmi las capul în jos și mă târăsc sub verandă.

În bucătărie John încălzește ceva ce pare a fi o supă. Scot încetișor trei sunete care seamănă cu cântecul greierelui; trebuie să mai repet semnalul de câteva ori până când John îl aude și se răsucește pe călcâie. Părăsesc veranda și mă îndrept către ușa din spate, acolo unde, pe întuneric, mă întâlnesc cu fratele meu.

— Am o mie șase sute de bancnote, îi șoptesc și îi arăt punguța. Aproape cât ne trebuie pentru antidot. Cum e Eden?

John clatină din cap. Îngrijorarea de pe chipul lui îmi dă fiori căci întotdeauna mă aștept ca el să fie cel mai puternic dintre noi toți.

— Nu e bine. A slăbit mai mult. Dar e în continuare lucid și ne recunoaște. Cred că o mai duce vreo două săptămâni.

Dau din cap în tăcere. Nici nu vreau să mă gândesc la posibilitatea de a-l pierde pe Eden.

— Promit că o să am toată suma curând. Mai am nevoie doar de o ocazie. Și o să fiu pe fază. O să facem rost de antidot.

— O să ai grijă, da? mă întreabă fratele meu.

În întuneric, lumea ar putea să creadă că suntem gemeni. Avem același tip de păr, aceiași ochi. Aceeași expresie.

— Nu vreau să te expui inutil vreunui pericol. Dacă pot să te ajut și eu cumva, o fac. Aș putea să mă strecor și eu din când în când și să ies cu tine să…

Mă uit la el enervat.

— Nu fi fraier! Dacă te prind soldații, ești mort. Știi asta.

Pe chipul fratelui meu se citește frustrarea, ceea ce mă face să mă simt vinovat că i-am refuzat atât de brutal ajutorul.

— Sunt mai rapid așa. Vorbesc serios. E mai bine ca doar unul dintre noi să meargă să caute bani. Mort n-o să-i fii de niciun ajutor mamei.

John încuviințează din cap, deși îmi dau seama că ar vrea să mai adauge ceva. Evit orice continuare a discuției, răsucindu-mă să plec.

— Trebuie să fug, îi comunic. Ne vedem curând.

18. JUNE

Probabil că Day a crezut că am adormit. Dar îl văd cum se ridică și pleacă în toiul nopții, așa că îl urmăresc. Pătrunde ilegal într-o zonă aflată în carantină, apoi într-o casă marcată cu un X tăiat și, după câteva minute, reapare.

Asta e tot ce trebuia să aflu.

Mă cațăr pe acoperișul unei clădiri din apropiere. Odată ajunsă acolo, mă ghemuiesc în spatele coșului de fum și îmi pornesc microfonul. Sunt așa de furioasă pe mine însămi, încât nu îmi pot ascunde tremurul din voce. Mi-am permis greșeala de a renunța la autocontrol cu ultimul om din lume cu care ar fi trebuit să o fac și de care ar fi trebuit să îmi placă. Ultimul după care ar fi trebuit să tânjesc.

Poate că Day nu l-a ucis pe Metias, îmi spun singură. Poate că altcineva l-a omorât. Dumnezeule, acum caut scuze care să îl apere pe băiatul ăsta?

M-am purtat ca o idioată cu ucigașul lui Metias. Oare străzile din Lake m-au prostit? Am trădat amintirea fratelui meu?

— Thomas, șoptesc, l-am găsit.

Trece un minut întreg, în care se aud doar sunetele de fond, până când Thomas îmi răspunde. Când, în sfârșit, vorbește, glasul îi sună bizar de distant:

— Poți să repeți, domnișoară Iparis?

Îmi ies din pepeni.

— Am zis că l-am găsit. Pe Day. Tocmai a vizitat o casă dintr-una dintre zonele aflate în carantină în sectorul Lake, o casă cu un X barat pe ușă. La intersecția dintre Figueroa și Watson.

— Ești sigură?

Thomas pare ceva mai vioi acum.

— Ești *absolut* sigură?

Scot pandantivul din buzunar.

— Da. N-am niciun dubiu.

De cealaltă parte, se aude cum lumea a intrat în agitație. Vocea lui Thomas devine entuziastă:

— La intersecția dintre Figueroa și Watson. Acolo e cazul ăla special pe care ar trebui să-l investigăm mâine-dimineață. Ești sigură că e Day? mă întreabă Thomas din nou.

— *Da.*

— Mâine, la casa respectivă, se vor prezenta camioanele medicale. Trebuie să-i ducem pe toți cei ce locuiesc acolo la Spitalul Central.

— Atunci trimite niște trupe în plus. Vreau întăriri pentru momentul în care Day o să-și facă apariția ca să-și apere familia.

Îmi amintesc cum s-a târât Day sub verandă.

— N-o să aibă timp să-i scoată din casă, deci probabil că o să-i ascundă undeva în interior. Ar trebui să-i ducem în aripa medicală din Batalla Hall. Să nu fie nimeni rănit. Îi vreau pe toți acolo pentru interogatoriu.

Thomas pare șocat de tonul meu.

— O să-ți primești trupele, izbutește să rostească. Și sper din tot sufletul că nu te înșeli.

Senzația pe care mi-au lăsat-o buzele lui Day, sărutul nostru pasional, mâinile lui pe pielea mea – acum, toate astea nu ar trebui să mai însemne nimic pentru mine. Ba și nimic e prea mult.

— Nu mă înșel.

Mă întorc pe alee înainte ca Day să descopere absența mea.

19. DAY

În cele câteva ore de somn pe care apuc să le prind înainte de răsăritul soarelui, visez că sunt acasă.

Mă rog, seamănă cu casa noastră, așa cum mi-o amintesc. John și mama stau într-un capăt al mesei. El îi citește dintr-o carte cu povești republicane vechi. Mama dă din cap încurajator atunci când fratele meu izbutește să termine o pagină întreagă fără să sară cuvinte sau litere. De acolo de unde stau în picioare, lângă ușă, zâmbesc către ei. John e cel mai puternic dintre noi toți; are o răbdare și o blândețe pe care eu nu le am. Sunt trăsături moștenite de la tatăl nostru. La celălalt capăt al mesei, Eden mâzgălește ceva pe o coală de hârtie. În visele mele, el întotdeauna desenează ceva. Nu ridică deloc ochii, dar îmi dau seama că ascultă și el povestea citită de John, râzând la pasajele amuzante.

Apoi realizez că Fata stă lângă mine. O iau de mână. Ea îmi zâmbește. Are un surâs care umple încăperea de lumină. Îi zâmbesc și eu.

— Aș vrea s-o cunoști pe mama, îi spun.

Ea clatină din cap. Când privesc înapoi spre masă, John și mama sunt în continuare acolo, dar Eden a dispărut.

Zâmbetul Fetei se stinge. Mă privește cu niște ochi plini de tristețe.

— Eden a murit, îmi spune ea.

O sirenă îndepărtată mă trezește brusc din somn.

O vreme, rămân întins, cu ochii deschiși, dar fără să scot un cuvânt. Încerc să îmi recapăt suflul. Visul îmi e încă proaspăt în minte. Ca să uit de el, mă concentrez asupra sunetului sirenei. Apoi realizez că nu este vaierul obișnuit al mașinilor de poliție. Și nici cel al ambulanțelor. Asta e sirena unui camion medical al armatei, folosit pentru transportul soldaților răniți la spital. E un sunet mai strident și mai ascuțit decât al celorlalte sirene, fiindcă aceste camioane militare au prioritate.

Atât doar că nu există soldați răniți care să se întoarcă în Los Angeles. Sunt tratați cu toții pe front. În zona asta, camioanele medicale mai sunt folosite la ceva, anume la transportarea cazurilor speciale de oameni afectați de boală spre laboratoare. Asta pentru că aceste camioane au echipamente de asistență de urgență mai performante.

Până și Tess recunoaște sunetul.

— Unde se duc? mă întreabă ea.

— Nu știu, îi șoptesc.

Fata pare că e deja trează de ceva timp. Stă la câțiva metri distanță, cu spatele lipit de zid și ochii ațintiți spre stradă. Din cauza concentrării, are o expresie gravă. E tensionată.

— ’Neața, îi spun.

Privirea îmi fuge spre buzele ei. Oare chiar am sărutat-o ieri-seară?

Fata nu se uită la mine. Expresia nu i se schimbă.

— Ușa familiei tale a fost marcată, nu-i așa?

Tess o privește surprinsă. Eu mă holbez la ea în tăcere. Nu știu ce să îi răspund. E prima dată când cineva – o altă persoană decât Tess – îmi aduce în discuție familia.

— M-ai urmărit azi-noapte.

Îmi spun că ar trebui să fiu furios, dar nu simt nimic altceva decât nedumerire. Probabil că m-a urmărit din curiozitate. Sunt uluit – de fapt, chiar șocat – de cât de silențios poate să se deplaseze.

Însă, în dimineața asta, Fata pare schimbată. Aseară era la fel de atrasă de mine pe cât eram și eu de ea. Azi e distantă, retrasă. Oare am făcut ceva și am enervat-o? Fata mă privește în ochi:

— Pentru asta strângi banii? Pentru antidot?

Mă testează, dar nu știu de ce.

— Da, îi răspund. Dar ce-ți pasă ție?

— E prea târziu, îmi spune. Pentru că azi patrula antiepidemică se duce la familia ta. O să-i ridice de-acasă.

20. JUNE

Nu trebuie să spun mai multe ca să îl conving pe Day să se pună în mișcare. Iar sirenele camioanelor medicale, care, aproape sigur, se îndreaptă spre intersecția dintre Figueroa și Watson, s-au auzit chiar la momentul promis de Thomas.

— Cum adică? zice Day.

Încă nu a resimțit șocul.

— Cum adică se duce la familia mea? De unde știi?

— Nu mai pune întrebări. N-ai timp de asta.

Ezit. Privirea lui e atât de îngrozită, iar el pare atât de vulnerabil, încât, brusc, trebuie să îmi adun toate puterile ca să îl pot minți. Încerc să îmi găsesc resurse în furia pe care am simțit-o azi-noapte.

— Da, te-am văzut când ți-ai vizitat familia în toiul nopții, în zona în carantină, și i-am auzit pe niște gardieni vorbind despre razia de azi. Au pomenit ceva de casa cu un X tăiat. Încerc să te ajut și îți spun că trebuie să te duci la ei *chiar acum.*

Am profitat de cea mai mare slăbiciune a lui Day. Băiatul nu ezită, nu pune la îndoială ce îi spun, nici măcar nu se întreabă de ce nu i-am comunicat toate astea imediat. Sare în picioare, identifică direcția din care se aud sirenele și o rupe la fugă. Simt un puseu neașteptat de vinovăție. Day are încredere în mine – de-adevăratelea, prostește și definitiv. De fapt, nu știu dacă a

mai existat cineva care să se încreadă atât de orbește în ceea ce spun. Probabil nici Metias nu ar fi făcut-o.

Tess se uită după el cu o expresie din ce în ce mai speriată.

— Hai și noi după el! exclamă copila.

Sare în sus și mă prinde de mâini.

— S-ar putea să aibă nevoie de ajutorul nostru.

— Nu, i-o retez eu. Tu așteaptă aici. Mă duc doar eu. Stai ascunsă și ține-ți gura. Unul din noi o să se întoarcă după tine.

Nu mă deranjez să mai aștept răspunsul lui Tess și o pornesc la drum. Când mă uit peste umăr, o văd pe alee, cu ochii ațintiți asupra siluetei mele care va dispărea dintr-un moment într-altul. Acum privesc înainte. Mai bine să nu o amestec și pe ea în povestea asta. *Dacă îl arestăm pe Day azi, cu ea ce o să se întâmple*? Plesnesc din limbă și pornesc microfonul.

Preț de o secundă aud doar paraziții. Apoi vine vocea lui Thomas.

— Zi-mi, îmi cere. Ce se întâmplă? Unde ești?

— Day se îndreaptă chiar acum către intersecția dintre Figueroa și Watson. Sunt pe urmele lui.

Thomas trage aer în piept.

— Bine. Am trimis deja trupele. Ne vedem curând.

— Așteaptă semnalul meu. Nimeni nu trebuie să fie rănit, încep să spun, dar sunt întreruptă de zgomotul de fond.

Fug în josul străzii, în vreme ce rana îmi pulsează în semn de protest. Nu se poate ca Day să fi ajuns prea departe. Nu a avut un avans mai mare de o jumătate de minut. O pornesc în direcția în care îmi amintesc că a apucat-o aseară, spre sud, spre Gara Union.

După cum mă așteptam, curând întrezăresc șapca veche a lui Day, în depărtare, în mijlocul mulțimii de oameni.

Toată furia, frica și anxietatea se concentrează acum în privirea mea fixată asupra cefei băiatului. Trebuie să mă străduiesc să mențin o distanță suficientă între noi, ca să nu își dea seama că îl urmăresc. O parte din mine își amintește cum m-a salvat când cu lupta Schiz, cum m-a ajutat să îmi vindec rana dureroasă de sub coaste și cu câtă delicatețe m-au îngrijit mâinile lui. Vreau să urlu la el. Vreau să îl pot urî pentru că m-a tulburat așa de tare. Băiat prost! E pur și simplu uimitor că ai reușit să scapi de autorități atât de multă vreme, dar acum nu te mai poți ascunde, nu când familia și apropiații tăi sunt în

pericol. *Nu am niciun fel de milă pentru un criminal,* îmi spun cu duritate. *Am doar de plătit o poliță.*

21. DAY

De obicei sunt mulțumit de faptul că străzile din sectorul Lake sunt aglomerate. E simplu să te faci nevăzut printre ceilalți oameni și să îi păcălești pe cei care ar putea să te urmărească sau să vrea să te provoace. Nici nu mai știu de câte ori am folosit aglomerația străzilor în avantajul meu. Dar azi ea nu face decât să îmi încetinească înaintarea. Chiar și luând-o pe scurtătură, pe malul lacului, sunt cu foarte puțin înaintea sirenelor și nu am nicio șansă să îmi măresc avantajul până voi ajunge la familia mea.

Nu voi avea timp să îi scot din casă. Dar trebuie să încerc. Trebuie să ajung la ei înaintea soldaților.

Din când în când, fac câte o pauză ca să mă asigur că vehiculele medicale merg în direcția în care cred eu. Așa cum mă așteptam, se îndreptă fix către cartierul nostru. Fug și mai repede. Nu mă opresc nici când, din greșeală, mă lovesc de un bătrân. Omul se împiedică și cade pe caldarâm.

— Scuze! îi strig.

Îl aud cum urlă după mine, dar nu îndrăznesc să irosesc nicio secundă privind înapoi.

Sunt deja asudat când mă apropii de casa noastră. Clădirea e cufundată în liniște și înconjurată cu benzi care indică faptul că e pusă sub carantină. Mă strecor pe aleile din spate și mă opresc lângă gardul aproape dărâmat. Apoi mă fofilez printre uluci, dau la o parte scândura slăbită și mă târăsc sub verandă. Florile de bătrâniș pe care le-am așezat sub gura de aerisire sunt în continuare acolo, neatinse, dar deja ofilite, moarte. Prin spațiile dintre scândurile podelei, o văd pe mama stând pe marginea patului, lângă Eden. John clătește o cârpă într-un lighean. Ochii îmi fug la fratele meu mai mic. Acum arată și mai rău. Pielea lui și-a pierdut orice urmă de culoare. Respiră superficial, hârâind atât de sonor, încât îl aud de aici, de jos.

Creierul îmi urlă să găsesc o soluție. Aș putea să îi ajut pe John, pe Eden și pe mama să fugă chiar acum, dar am risca să

ne întâlnim cu patrulele antiepidemice sau cu polițiștii. Poate că am izbuti să ajungem în locurile unde eu și Tess obișnuim să ne ascundem. John și mama sunt cu certitudine suficient de zdraveni ca să alerge. Dar cum ar putea Eden să țină pasul cu noi? John nu ar fi în stare să îl care decât o bucată de drum. Poate aș găsi o cale să îi strecor într-un tren de marfă și în felul ăsta să scape spre interiorul continentului, să se ducă undeva, nu știu unde. Dacă patrulele îl caută deja pe Eden, atunci situația nu s-ar înrăutăți dacă John și mama și-ar abandona slujbele și ar fugi. Oricum deja au fost puși în carantină. Aș putea să îi ajut să ajungă în Arizona sau poate în Texasul de Vest. După o vreme, poate că patrulele nu se vor mai obosi să îi caute. Sau poate că totul e, din start, o prostie. Poate că Fata se înșală și patrulele nici măcar nu vin după familia mea. Aș putea să strâng în continuare bani pentru antidotul lui Eden. Poate că toată frica mea este în van.

Dar undeva, în depărtare, aud sirenele camioanelor medicale răsunând și mai tare.

Autoritățile vin după Eden.

M-am hotărât. Ies de sub verandă și alerg la ușa din spate. De aici sirenele se aud și mai clar. Se apropie. Deschid ușa și urc în goană cele câteva trepte până în sufragerie.

Trag adânc aer în piept.

Apoi dau un picior în ușă și mă reped în lumină.

Mama țipă speriată. John se răsucește în direcția mea. Stăm așa o secundă, holbându-ne unii la alții, neștiind ce să facem.

— Ce s-a întâmplat?

Văzându-mi expresia, John pălește.

— Ce faci aici? Spune-mi ce s-a întâmplat!

Încearcă să își stăpânească tremurul din voce, dar știe că s-a petrecut ceva îngrozitor, ceva într-atât de grav încât m-a obligat să mă arăt întregii familii.

Îmi scot șapca veche de pe cap. Părul îmi cade pe umeri în dezordine. Mama duce mâna bandajată la gură. Mai întâi mă privește cu suspiciune, apoi ochii i se măresc.

— Eu sunt, mamă, îi spun. Daniel.

Citesc emoțiile în cascadă de pe chipul ei: neîncredere, bucurie, nedumerire. Apoi mama face un pas în față. Privirea îi fuge de la John la mine. Nu îmi dau seama ce a șocat-o mai mult – faptul că eu trăiesc sau că John pare să fie la curent cu asta.

— Daniel? șoptește către mine.

Ce straniu mi se pare când o aud rostindu-mi din nou vechiul nume! Alerg la ea și îi iau mâinile rănite într-ale mele. Degetele îi tremură.

— Nu avem timp de explicații.

Încerc să ignor expresia din privirea ei. Cândva, ochii mamei erau de un albastru intens și strălucitor, la fel că ai mei, dar acum tristețea le-a spălat culoarea. Cum e posibil să apar pur și simplu în fața mamei mele, care de atâta amar de vreme mă știa mort?

— Vin după Eden. Trebuie să-l ascundeți.

— Daniel?

Degetele mamei îmi dau într-o parte șuvițele de păr de pe ochi. Dintr-odată, sunt iar copilașul ei.

— Daniel al meu. Trăiești. Cred că e un vis.

O prind de umeri.

— Mamă, ascultă-mă! Vine patrula antiepidemică însoțită de camioane medicale. Virusul cu care e infectat Eden… Vin să-l ia pe Eden. Trebuie să vă ascundeți cu toții.

Mama mă cercetează cu privirea preț de câteva clipe, apoi încuviințează din cap. Mă duce la patul lui Eden. De aproape, văd că ochii întunecați ai fratelui meu mai mic au devenit negri. Nimic nu se mai reflectă în ei și, îngrozit, realizez că sunt negri pentru că irisurile îi sângerează. Eu și mama îl ajutăm, cu grijă, să se ridice. Pielea îi arde. John îl saltă cu grijă în brațe, pe umăr, șoptindu-i cuvinte liniștitoare.

Eden scoate un scâncet de durere, iar capul i se bălăngănește într-o parte, sprijinit de gâtul lui John.

— Conectează cele două circuite, șoptește Eden.

Sirenele își continuă vaierul; de acum sunt la mai puțin de două străzi depărtare. Schimb priviri disperate cu mama.

— Sub verandă, îmi spune ea. Nu mai avem timp să fugim.

Nici eu, nici John nu o contrazicem. Mama îmi ia mâna și mi-o strânge tare. Ieșim cu toții pe ușa din spate. Eu mă opresc o secundă dincolo de prag, apreciind direcția și distanța la care se află patrulele. Aproape că au ajuns. Mă grăbesc spre verandă și dau într-o parte scândura.

— Întâi Eden, murmură mama.

John îl reașază în brațe, apoi se lasă în genunchi și se târăște în golul de dedesubt. O ajut pe mama să intre după ei. Mă

chircesc și eu în urma ei. Șterg urmele de pe pământ, după care ridic scândura și o pun la loc.

Ne-am ghemuit cu toții în colțul cel mai îndepărtat, acolo unde abia dacă ne vedem unul pe celălalt. Eu stau cu ochii ațintiți asupra fâșiilor de lumină care pătrund prin gura de ventilație. Ele delimitează pământul de pe jos în mai multe porțiuni; întrezăresc florile de bătrâniș ofilite. Pentru o clipă, sirenele camioanelor medicale sună mai îndepărtat – probabil e vorba despre un ocol – după care, brusc, devin asurzitoare. Zgomotul greu de bocanci le însoțește.

Ai naibii căcănari! S-au oprit în fața casei și se pregătesc să forțeze intrarea.

— Stați aici, le șoptesc celorlalți.

Îmi răsucesc părul în creștet și apoi îl îndes sub șapcă.

— O să scap de ei.

— Nu.

A fost vocea lui John.

— Să nu ieși afară! E prea periculos.

Dau din cap.

— E prea periculos pentru voi dacă rămân aici. Crede-mă.

Mă uit la mama care se luptă cu frica invadatoare și îi spune lui Eden o poveste. Îmi aduc aminte cât de calmă mi se părea întotdeauna, când eram eu mic, cu vocea-i liniștitoare și cu zâmbetu-i blând. Îi fac un semn din cap lui John.

— Mă întorc imediat.

Deasupra, aud pe cineva bubuind în ușa noastră:

— Patrula antiepidemică! Deschideți!

Mă reped spre scândura slăbită, o dau într-o parte, cu grijă, cât să mă strecor afară. Apoi, tot cu grijă, o așez la loc. Gardul mă ascunde privirilor, dar, printre uluci, îi văd pe soldații din fața ușii. Trebuie să mă mișc repede. Nu se așteaptă la o ripostă, mai ales din partea cuiva pe care nu îl pot vedea. Alerg fără zgomot în spatele casei, îmi sprijin piciorul de o cărămidă slăbită și mă arunc în sus. Mă prind cu mâna de cornișă și mă salt pe acoperiș.

Soldații nu mă pot vedea aici din cauza coșului lat de fum și a umbrelor proiectate de clădirile mai înalte dimprejur. Dar eu îi văd foarte bine. De fapt, scena din fața ochilor mei mă îngheață. Ceva e în neregulă. Am fi avut o mică șansă dacă ar fi fost doar o singură patrulă, dar în fața casei noastre sunt mai mult de

doisprezece soldați. Sunt vreo douăzeci, poate chiar și mai mulți, toți cu măști albe legate strâns peste gură. Unii au pe față chiar măști de gaze. Lângă camioanele medicale sunt parcate două jeepuri militare. În fața unuia, se află o femeie, o oficialitate de rang înalt cu ciucuri roșii și pălărie de comandant. Lângă ea e un bărbat tânăr și brunet, îmbrăcat în uniformă de căpitan.

Și mai în față, nemișcată și lipsită de apărare, e Fata.

Mă încrunt, nedumerit. Probabil că au arestat-o, iar acum se folosesc de ea. Asta înseamnă că au prins-o și pe Tess. Mă uit prin mulțime, dar Tess nu se vede pe nicăieri. Îmi întorc privirea spre Fată. Mi se pare calmă, netulburată de mulțimea de soldați dimprejurul ei. Își leagă și ea o mască peste gură.

În clipa asta, realizez de ce chipul Fetei mi-a părut așa de cunoscut. Din cauza ochilor. Acei ochi închiși la culoare, cu punctișoare aurii… Căpitanul cel tânăr, pe nume Metias… Cel de care am scăpat în noaptea în care am dat spargerea la Spitalul Central din Los Angeles… El avea exact aceiași ochi.

Ei trebuie să fie înrudiți. La fel ca el, Fata lucrează pentru armată. Nu îmi vine să cred ce prost am fost! Ar fi trebuit să îmi dau seama mai devreme. Studiez rapid chipurile celorlalți soldați și mă întreb dacă și Metias e aici. Dar nu o văd decât pe Fată.

Au trimis-o să mă vâneze.

Și acum, din cauza prostiei mele, Fata mi-a descoperit și familia. Poate chiar a omorât-o pe Tess. Închid ochii. Am avut încredere în fata asta. M-a păcălit să o sărut. Ba chiar să mă îndrăgostesc de ea. Gândul ăsta mă face să clocotesc de furie.

O bufnitură puternică răsună din casă. Aud strigăte, apoi țipete. Soldații i-au găsit. Au rupt scândurile și i-au scos afară. *Du-te și tu jos*! *De ce te ascunzi pe acoperiș*? *Ajută-i*! Dar asta nu ar face decât să scoată la iveală relația lor cu mine. Soarta le-ar fi pecetluită. Brațele și picioarele mi-au încremenit.

Apoi, doi soldați cu măști de gaze apar din spatele casei, târând-o pe mama între ei. În urma lor, la mică distanță, vin alți soldați care l-au imobilizat pe John. Fratele meu mai mare le strigă să o lase pe mama în pace. Ultimii care ies din casă sunt doi medici. L-au legat pe Eden pe o targă, pe care o împing înspre camionul medical.

Trebuie să fac ceva. Scot din buzunar cele trei gloanțe argintii pe care mi le-a dat Tess, bucățile de metal cu care m-am ales de pe urma spargerii date la spital. Îl potrivesc pe unul în praștia improvizată. În minte îmi răsare imaginea mea, la șapte ani, aruncând bulgărele incendiar de zăpadă în sediul poliției. Îl țintesc cu praștia pe unul dintre soldații care îl țin pe John, trag cât pot de tare de coardă și eliberez proiectilul.

Glonțul lovește atât de zdravăn gâtul soldatului, încât văd cum sângele țâșnește șuvoi din zona de impact. Individul se prăbușește, trăgând cu disperare de mască. Instantaneu, colegii lui ridică armele spre acoperiș. Eu stau ghemuit, fără să mă mișc, în spatele coșului de fum.

Fata face un pas înainte.

— Day!

Vocea îi răsună în lungul străzii. Cred că am început să delirez fiindcă mi se pare că sesizez o notă de compasiune.

— Știu că ești aici și știu de ce.

Îi arată cu mâna pe mama și pe John. Eden a dispărut deja în interiorul unui camion medical.

Acum mama știe că eu sunt infractorul care apare în toate avertismentele de pe JumboTron-uri. Dar nu spun nimic. Potrivesc un alt glonț în praștie și țintesc în direcția Fetei.

— Vrei ca familia ta să fie în siguranță. Înțeleg asta, continuă ea. Și eu am vrut ca familia mea să fie în siguranță.

Trag brațul.

Vocea Fetei devine mai rugătoare, chiar insistentă.

— Îți dau o șansă să-ți salvezi familia. Predă-te! Te rog. Nimeni n-o să fie rănit.

Unul dintre soldații de lângă ea ridică arma mai sus. Din instinct, schimb ținta și trag în el. Glonțul îl lovește direct în genunchi și soldatul se prăbușește în față.

Colegii lui descarcă o salvă spre mine. Mă fac ghem în spatele coșului. Împrejur sar scântei. Strâng din dinți și închid ochii. Nu pot să fac nimic în situația asta. Sunt neputincios.

Odată ce focul încetează, mă uit pe după coș și o văd pe Fată stând în același loc. Femeia-comandant își încrucișează brațele la piept. Fata nici nu tresare.

Apoi femeia-comandant face un pas înainte. Când Fata începe să protesteze, individa o împinge într-o parte.

— Poți să stai acolo o veșnicie, îmi strigă femeia-comandant.

Are o voce mult mai rece decât a Fetei.

— Știu că n-o să-ți lași familia să moară.

Așez ultimul glonț în praștie și țintesc direct spre ea.

Femeia-comandant clatină din cap dezaprobând tăcerea mea.

— În regulă, Iparis, îi zice Fetei. Am încercat strategia ta. Acum o încercăm pe a mea.

Se întoarce către căpitanul brunet și încuviințează din cap:

— Trage.

Nu am cum să opresc ce se întâmplă în secunda următoare.

Căpitanul ridică arma și o ațintește asupra mamei. Pe care o împușcă în cap.

22. JUNE

Femeia pe care Thomas a împușcat-o nici nu apucă să cadă când îl văd pe băiat aruncându-se de pe acoperiș. Înghet pe loc. Nimic nu merge conform planului. *Nimeni nu trebuia să fie rănit.* Doamna comandant Jameson nu mi-a spus că avea de gând să îl omoare pe vreunul dintre membrii familiei. Trebuia să îi arestăm pe toți locatarii și să îi ducem la Batalla Hall să fie interogați. Ochii îmi fug la Thomas. Mă întreb dacă și el resimte aceeași senzație de groază ca mine. Dar Thomas rămâne la fel, impasibil, cu arma încă ridicată.

— Prindeți-l! strigă doamna comandant Jameson.

Băiatul aterizează pe unul dintre soldați și îl trântește la pământ într-un nor de praf.

— Îl vreau viu!

Day – știu acum sigur că el e – scoate un urlet sfâșietor și se repede la cel mai apropiat militar, în timp ce ceilalți dau să îl încercuiască. Nu știu cum, dar Day izbutește să ia arma soldatului, însă un altul i-o zboară instantaneu din mână.

Jameson se uită la mine și își scoate pistolul din toc.

— Doamnă comandant, nu! îi strig, dar ea mă ignoră.

În minte îmi răsare imaginea lui Metias.

— N-o să aștept să-mi omoare soldații, se răstește ea la mine. Apoi îndreaptă arma spre piciorul lui Day și trage. Mă crispez.

Glonțul nu nimerește ținta (vrusese să tragă în rotulă), dar îi atinge partea exterioară a pulpei. Day urlă agonic și se

prăbușește în mijlocul cercului de soldați. Șapca îi cade de pe cap. Părul blond i se revarsă de dedesubt. Unul dintre soldați îi trage un picior și băiatul leșină. Apoi e încătușat, legat la ochi, i se pune căluș și e târât într-unul dintre jeepuri. Mie îmi trebuie câteva secunde ca să îmi mut atenția asupra celuilalt prizonier scos din casă, un tânăr care e probabil fratele sau vărul lui Day. Urlă spre noi ceva neinteligibil. Soldații îl împing în cel de-al doilea jeep.

Pe deasupra măștii, Thomas îmi aruncă o privire aprobatoare, dar doamna comandant Jameson se încruntă la mine.

— Acum înțeleg de ce la Drake ai fost etichetată drept un om care creează probleme, îmi spune ea. Însă aici nu mai ești la facultate. Nu-mi pui la îndoială deciziile!

O parte din mine vrea să își ceară scuze, dar sunt prea copleșită de ceea ce s-a întâmplat, prea furioasă, prea îngrijorată sau, poate, prea ușurată.

— Dar planul nostru? Doamnă comandant, cu tot respectul, dar n-am discutat nimic despre uciderea de civili.

Jameson râde scurt:

— Ah, Iparis! Am fi pierdut o groază de timp dacă am fi stat la negocieri. Vezi ce rapid a fost așa? Strategia mea a fost mult mai convingătoare pentru ținta noastră.

Apoi întoarce capul.

— Așa… Acum, urcă-te în mașină! Ne întoarcem la sediu.

Face un semn cu mâna, iar Thomas urlă un ordin. Ceilalți soldați se grăbesc să intre în formație. Jameson se urcă în primul jeep.

Thomas se apropie și își scoate pălăria în fața mea:

— Felicitări, June, îmi spune el, zâmbind. Ai reușit. Ce aventură! Ai văzut ce față a făcut Day?

Tu tocmai ai omorât un om! Nu pot să mă uit la Thomas. Nu pot să îl întreb cum de e capabil să urmeze ordinele orbește. Ochii îmi fug spre porțiunea de caldarâm unde zace cadavrul femeii. Doctorii i-au înconjurat deja pe soldații răniți. Știu că toți trei vor fi așezați cu grijă într-un camion medical și vor fi transportați înapoi la sediu. Dar corpul femeii stă abandonat. Nimeni nu îi acordă niciun pic de atenție. Câteva figuri se zgâiesc la noi din celelalte case din lungul străzii. Unii dintre privitori văd cadavrul, dar își iau repede ochii de la el, în vreme ce restul ne măsoară timid pe mine și pe Thomas. O mică parte

din mine vrea să zâmbească acestei scene, vrea să se bucure fiindcă am răzbunat moartea fratelui meu. Stau și aștept, dar senzația asta nu apare. În schimb, tot strâng și deschid pumnii. Balta de sânge de sub femeie începe să îmi provoace greață.

Amintește-ți: *Day l-a ucis pe Metias*! Day l-a ucis pe Metias. Day l-a ucis pe Metias.

Cuvintele se rostogolesc în mintea mea tulburi, goale de sens.

— Da, îi răspund lui Thomas.

Vocea îmi sună de parcă ar fi a unui om străin.

— Da, chiar cred c-am reușit.

PARTEA A DOUA

FATA CARE SPARGE COLIVIA DE STICLĂ

23. DAY

Întreaga lume e în ceață. Îmi amintesc niște imagini cu arme și niște strigăte. Și faptul că mi s-a turnat apă rece ca gheața în cap. Uneori recunosc sunetul unei chei rotite în broască și mirosul metalic al sângelui. Măști de gaze se uită în jos la mine. Cineva nu se oprește din urlat. Sirena unui camion medical se vaită încontinuu. Vreau să o opresc și mă tot chinuiesc să îi găsesc comutatorul, dar încerc o senzație ciudată în brațe. Nu pot să le mișc. O durere groaznică în piciorul stâng îmi umple permanent ochii de lacrimi care apoi mi se scurg pe obraji. Poate că piciorul este făcut praf de-a binelea.

Clipa în care căpitanul a împușcat-o pe mama îmi rulează continuu în minte, ca un film care s-a blocat la o scenă. Nu pricep de ce mama nu se mișcă din loc. Strig la ea să se dea la o parte, să se lase în jos, *să facă ceva.* Însă ea stă neclintită, glonțul o nimerește și apoi se prăbușește la pământ. Cu fața îndreptată chiar spre mine. Dar nu e vina mea*. Nu e.*

După o veșnicie, ceața se risipește. Cât timp a trecut? Patru, cinci zile? O lună poate? Habar nu am. Când, în sfârșit, deschid ochii, văd că acum sunt într-o celulă mică, fără ferestre, cu patru pereți de oțel. Niște soldați stau de-o parte și de alta a unei uși scunde, ca de seif. Mă schimonosesc de durere. Limba mi-e crăpată și complet uscată. Pe obraji simt urmele lacrimilor zvântate. Ceva ce mi se pare a fi o pereche de cătușe metalice îmi ține mâinile strâns legate de spătarul unui scaun. Îmi trebuie o secundă ca să realizez că stau jos. Părul îmi atârnă pe față în

șuvițe îngălate. Haina mi-e pătată de sânge. Brusc, mă cuprinde frica: *șapca.* Sunt expus.

Apoi simt durerea din piciorul stâng. E mai groaznică decât oricare alta de până acum, chiar și decât cea încercată când am fost tăiat prima dată la genunchi. Încep să transpir – sudoarea e rece – și să văd stele pâlpâind în câmpul periferic al vederii. În clipa asta, aș da orice pentru un calmant sau pentru niște gheață care să îmi stingă arsura din pulpa rănită. Sau chiar pentru încă un glonț care să mă scape de toată suferința. *Tess, am nevoie de tine. Unde ești*?

Însă, când îndrăznesc să mă uit în jos, la picior, văd că e înfășurat strâns cu o fașă năclăită cu sânge.

Unul dintre soldați își dă seama că mi-am revenit. Își lipește mâna de ureche.

— S-a trezit, doamnă.

Câteva minute mai târziu – sau poate ore –, ușa metalică se deschide și femeia-comandant, cea care a ordonat uciderea mamei mele, intră cu hotărâre în celulă. E îmbrăcată în uniforma completă, cu pelerină și tot tacâmul, iar insigna cu trei săgeți îi strălucește argintiu în lumina fluorescentă. *Electricitate. Sunt într-o clădire guvernamentală.* Îi spune ceva unuia dintre soldații aflați de cealaltă parte a ușii, care apoi se închide la loc. Femeia-comandant se îndreaptă spre mine cu pas relaxat și cu un zâmbet pe buze.

Nu știu dacă acea ceață roșie care îmi tulbură acum vederea vine de la durerea din picior sau de la furia cauzată de prezența femeii.

Se oprește în fața scaunului, apoi se apleacă foarte aproape de urechea mea.

— Dragul meu băiat, îmi spune.

Sesizez o notă amuzată în vocea ei.

— M-am bucurat așa de tare când mi s-a spus că te-ai trezit… A trebuit neapărat să vin să te văd cu ochii mei. Ai face bine să te consideri foarte norocos: doctorii spun că nu ai luat boala, în ciuda timpului pe care l-ai petrecut cu gașca aia de contaminați pe care tu o numești familie.

Mă smucesc și o scuip. Doar mișcarea asta și e de ajuns: durerea incredibilă îmi face piciorul să tremure.

— Ce băiat frumos ești, continuă ea, cu un surâs otrăvit. Păcat că ți-ai ales o viață de infractor. Cu fața asta, să știi că ai fi putut

să ajungi vedetă. Ai fi primit gratis vaccinuri antiepidemice în fiecare an. N-ar fi fost drăguț?

Dacă nu aș fi legat, i-aș jupui fața cu unghiile.

— Unde sunt frații mei?

Vocea îmi sună răgușit, ca un croncănit.

— Ce-ai făcut cu Eden?

Femeia-comandant surâde din nou și pocnește din degete spre soldatul din spatele ei.

— Crede-mă, mi-ar face mare plăcere să mai stau la povești cu tine, dar trebuie să mă ocup de sesiunea de antrenamente. Și există o persoană mai dornică decât mine să te vadă… O las pe ea să continue.

Și iese fără un cuvânt în plus.

Apoi văd că altcineva – o siluetă ceva mai scundă și mai delicată – intră în celulă, însoțită de foșnetul pelerinei negre. Îmi ia un minut să o recunosc. Nici urmă de pantaloni rupți, de bocanci plini de noroi, de jeg pe față. Fata e curată și aranjată, cu părul negru strâns într-o coadă prinsă sus și care parcă strălucește. E îmbrăcată cu o uniformă elegantă: epoleți aurii lucesc pe haina militară cu pelerină, șnururi albe i se încolăcesc în jurul umerilor, iar pe mâneci are imprimat câte un simbol cu două săgeți. Pelerina neagră brodată cu auriu o învăluie până în podea. Sus, un nod Canto elaborat i-o ține strâns. Sunt surprins de cât de tânără pare. Mai tânără decât atunci când am cunoscut-o. E imposibil ca Republica să acorde unei fete de vârsta mea un grad atât de înalt. Mă uit la gura ei. Aceleași buze pe care le-am sărutat sunt acum conturate discret cu ruj. Un gând prostesc îmi străbate mintea și îmi vine să râd. Dacă nu ar fi cauza care a dus la uciderea mamei mele și la capturarea mea și dacă nu aș fi vrut să sfârșească la rândul ei moartă, ei bine, Fata mi s-ar fi părut o apariție realmente răpitoare.

Probabil vede pe fața mea că am recunoscut-o.

— Cred că ești la fel de încântat ca și mine să ne reîntâlnim. Consideră faptul că am cerut să-ți fie bandajat piciorul ca pe un gest de extremă bunătate, se rățoiește Fata la mine. Vreau să te văd stând în picioare când o să fii executat. Nu vreau să mori înainte să-mi închei socotelile cu tine din cauza vreunei infecții.

— Mulțam. Ești foarte amabilă.

Fata îmi ignoră sarcasmul.

— Deci… Tu ești Day.

Tac.

Fata își încrucișează brațele și ațintește asupra mea o privire sfredelitoare.

— Deși presupun că ar trebui să-ți spun Daniel. Daniel Altan Wing. Am reușit să smulg informația asta de la fratele tău, de la John.

Când o aud pomenind numele lui John, mă aplec în față, dar regret mișcarea imediat, căci durerea din picior explodează pur și simplu.

— Spune-mi unde sunt frații mei.

Expresia nu i se schimbă. Nici măcar nu clipește.

— Nu-ți face griji din pricina lor.

Fata înaintează câțiva pași. Acum are un fel ferm, studiat, de a călca, la fel ca toți cei din elita republicană. Lucru pe care și l-a disimulat surprinzător de bine pe străzi. Chestia asta mă înfurie și mai tare.

— Uite cum vom proceda, domnule Wing… Eu o să-ți pun o întrebare și tu o să-mi dai răspunsul. Să începem cu ceva ușor. Câți ani ai?

Mă uit în ochii ei.

— N-ar fi trebuit să te salvez după lupta aia Schiz. Ar fi trebuit să te fi lăsat să mori.

Fata își coboară privirea, apoi scoate un pistol din tocul de la brâu și mă lovește cu putere peste față. Preț de o secundă nu văd nimic altceva decât o lumină albă orbitoare, iar gustul sângelui îmi umple gura. Aud un declic și simt metalul rece lipit de tâmplă.

— Răspuns greșit. Să mă exprim mai clar: dacă-mi mai dai un singur răspuns greșit, o să mă asigur că vei auzi de aici urletele lui John. Un alt treilea răspuns greșit și Eden îi va împărtăși soarta.

John și Eden. Măcar asta înseamnă că amândoi sunt în viață. Sunetul sec produs de armarea pistolului îmi spune că acesta nu e încărcat. Se *pare deci că nu vrea decât să mă pocnească cu el.*

Fata nu își dezlipește pistolul de capul meu.

— Câți ani ai?

— Cincisprezece.

— Așa e mai bine.

Arma coboară puțin.

— E momentul spovedaniei. Tu ești responsabil pentru spargerea de la banca Arcadia?

Locul cu zece secunde.

— Da.

— Atunci tot tu trebuie să fii răspunzător și pentru furtul a șaisprezece mii cinci sute de bancnote de acolo.

— Corect.

— Dar vandalizarea Departamentului de Apărare Internă de acum doi ani și distrugerea motoarelor a doua dirijabile destinate frontului? Tot tu ai fost?

— Da.

— Tu ai incendiat cele zece avioane de luptă F-472, de la baza aeriană Burbank, chiar înainte ca acestea să plece spre front?

— Sunt destul de mândru de asta.

— Tu ai atacat un cadet care stătea de pază la marginea zonei aflate în carantină din sectorul Alta?

— L-am legat și am dus de mâncare unor familii în carantină. Să mă pupi în fund!

Fata continuă să mitralieze informații despre niște infracțiuni; de unele abia dacă îmi mai aduc aminte. Apoi o numește pe încă una, pe cea mai recentă.

— Tu ești responsabil pentru moartea unui căpitan în timpul unei spargeri date la Spitalul Central din Los Angeles? Ai furat medicamente și ai pătruns ilegal la etajul al treilea?

Îmi înalț privirea și zic:

— Căpitanul pe nume Metias.

Fata îmi aruncă o privire rece.

— Exact. Fratele meu.

Așadar… De asta m-a urmărit. Trag adânc aer în piept.

— Fratele tău… Nu l-am omorât eu, n-aș fi putut să fac asta. Spre deosebire de voi, căcănarilor, care stați cu degetul lipit de trăgaci, eu nu omor oameni.

Fata nu îmi răspunde. O clipă, ne privim unul pe celălalt. Simt o stranie undă de compasiune pentru ea, pe care mi-o reprim imediat. Nu trebuie să îmi fie milă de o agentă a Republicii.

Fata îi face semn unuia dintre soldații de lângă ușă.

— Prizonierul din 6822… Tăiați-i degetele!

Mă arunc în față, dar cătușele și scaunul mă opresc. În picior, durerea devine paroxistică. Nu sunt obișnuit ca altcineva să dispună de mine cum vrea.

— Da, eu sunt responsabil pentru spargere, îi strig. Dar vorbesc serios că nu l-am omorât. Recunosc că l-am rănit, da. Trebuia să scap, iar el a încercat să mă oprească. Dar e imposibil ca acel cuțit aruncat de mine să-i fi provocat ceva mai mult decât o rană la umăr. Te rog… Îți răspund la întrebări. Până acum ți-am răspuns la toate.

Fata se uită din nou la mine.

— Nimic mai mult decât o rană la umăr? Poate că ar fi trebuit să te mai uiți o dată.

În ochi i se citește o furie profundă, lucru care mă surprinde. Încerc să îmi amintesc noaptea când l-am înfruntat pe Metias, momentul când el și-a ațintit arma asupra mea și eu am aruncat cuțitul. Care l-a nimerit în umăr… Sunt sigur de asta.

Oare chiar sunt?

După o clipă, Fata îi spune soldatului să aștepte.

— Conform bazei de date a Republicii, îi dă ea înainte, Daniel Altan Wing a murit acum cinci ani de vărsat, într-unul dintre lagărele noastre de muncă.

La auzul acestor vorbe pufnesc dispreţuitor. *Lagăre de muncă.* Da, sigur! Și Electorul e ales în mod corect pentru fiecare nou mandat. Fata ori crede realmente toate invențiile astea, ori își bate joc de mine. O amintire veche se chinuie să iasă la lumină: un ac care mi-a fost înfipt într-unul din ochi, o targă rece de metal și o lumină proiectată din tavan. Dar amintirea dispare instantaneu.

— Daniel *e mort,* îi răspund. E mort de multă vreme.

— Presupun că atunci ți-ai început cariera de infractor pe străzi. Cinci ani… Se pare că te-ai cam obișnuit să scapi basma curată. Ai început să lași garda jos, nu-i așa? Ai lucrat vreodată pentru cineva? A lucrat vreodată cineva pentru tine? Ai fost vreodată afiliat Patrioților?

Clatin din cap. O întrebare terifiantă îmi răsare în minte, o întrebare pe care îmi e mult prea frică să o pun. *Ce a făcut Fata cu Tess*?

— Nu. Au încercat să mă recruteze, dar prefer să mă descurc pe cont propriu.

— Cum ai scăpat din lagărul de muncă? Cum de-ai ajuns să terorizezi Los Angeles-ul, când ar fi trebuit să muncești pentru Republică?

Deci asta se crede în Republică despre copiii care pică Examenul.

— Ce mai contează? Acum sunt aici.

De data asta, am atins un punct sensibil. Îmi dă șuturi în scaun până când acesta nu mai are unde să se deplaseze, după care mă lovește cu capul de perete. Văd stele verzi.

— Îți spun eu de ce contează, îmi șuieră ea. Contează fiindcă, dacă n-ai fi scăpat, fratele meu ar fi fost viu acum. Și vreau să mă asigur că niciun alt vagabond de infractor trimis în lagăr nu mai scapă din sistem. Așa, ca scenariul ăsta să nu se mai repete *niciodată*...

Îi râd în față. Durerea din picior nu face decât să îmi alimenteze furia.

— Ah, *pentru asta* îți faci griji? Pentru o mână de renegați, puști care au dat Examenul și care au izbutit să scape *de la moarte*? Copiii ăia de zece ani sunt o gașcă periculoasă, așa-i? Păi să știi că ai informații greșite! Nu eu ți-am omorât fratele. Dar tu mi-ai omorât mama. *E ca și cum tu însăți i-ai fi pus pistolul la tâmplă*!

Mina ei se înăsprește. Dar, dincolo de expresia ei, preț de o secundă, văd cum ceva se clatină și, dintr-odată, o regăsesc pe fata pe care am cunoscut-o pe stradă. Apoi se apleacă peste mine; e atât de aproape încât îmi atinge urechea cu buzele și îi simt respirația pe piele. Simt un fior pe șira spinării. Fata coboară vocea până la nivelul unei șoapte pe care numai eu pot să o aud.

— Îmi pare rău pentru mama ta. Doamna comandant mi-a promis că nu va răni niciun civil, dar nu s-a ținut de cuvânt. Eu...

Vocea îi tremură. Sună aproape ca și când și-ar cere scuze. De parcă asta mi-ar fi de vreun folos.

— Aș vrea să fi putut să-l opresc pe Thomas. Tu și cu mine suntem dușmani, nu mă înțelege greșit... Dar nu am vrut să se întâmple asta.

Apoi Fata se îndreaptă de spate și se întoarce.

— Deocamdată e suficient.

— Așteaptă.

Cu mare efort, las deoparte furia și îmi dreg glasul. Întrebarea la care mi-a fost frică să mă gândesc îmi zboară de pe buze înainte să apuc să o opresc.

— Trăiește? Ce-ai făcut cu ea?

Fata se uită înapoi la mine. Expresia de pe chipul ei îmi spune că știe exact la cine mă refer*. La Tess. Trăiește*? Mă pregătesc pentru ce e mai rău.

Dar Fata clatină din cap.

— Nu știu. Persoana ei nu mă interesează.

Apoi îi face semn din cap unuia dintre soldați.

— Nu-i dați apă tot restul zilei. Și mutați-l într-o celulă la capătul holului. Poate dimineață o să fie mai puțin temperamental.

E ciudat să vezi un soldat salutând pe cineva așa de tânăr.

Deci a păstrat secretul în ceea ce o privește pe Tess, îmi dau eu seama. De dragul meu? De dragul lui Tess?

Fata a plecat, iar eu am rămas în celulă cu soldații. Aceștia mă saltă de pe scaun, mă cară de-a lungul încăperii și mă scot pe ușă. Piciorul rănit îmi este târât pe gresie. Nu îmi mai pot opri lacrimile care îmi umplu ochii. Durerea mă amețește, e ca și cum m-aș adânci într-un lac fără fund. Soldații mă duc pe un coridor larg, care îmi pare a fi lung de un kilometru. Peste tot văd numai militari și doctori cu măști de protecție și mănuși albe. Trebuie că sunt în aripa medicală. Probabil din cauza piciorului.

Bărbia îmi alunecă în piept. Nu pot să îmi mai susțin capul. În minte, văd chipul mamei, așa cum zăcea ea prăbușită pe caldarâm. *Nu eu sunt de vină,* vreau să urlu, dar niciun sunet nu îmi iese din gâtlej. Durerea din piciorul rănit mă copleșește.

Măcar Tess e în siguranță. Încerc să îi trimit un gând, să îi spun să plece din California, să fugă cât mai departe.

În clipa asta, la jumătatea holului, ceva îmi atrage atenția. Un număr mic și roșu – *un zero* – imprimat în același stil ca numerele pe care le-am văzut sub veranda casei mele și sub malul lacului din sectorul nostru. E aici. Când trecem pe lângă ușa dublă pe care e desenat, întorc capul să mă uit mai bine. Ușa nu are geamuri, dar o siluetă îmbrăcată în alb și cu mască de gaze pe față intră pe ea și apuc să arunc un ochi înăuntru. În mers fiind, nu izbutesc să prind decât o imagine încețoșată. Dar un lucru reușesc să văd. Ceva aflat într-un sac, pe o targă. Un cadavru. Pe sac e un X roșu.

Apoi ușa se închide la loc, iar noi ne continuăm drumul.

Prin minte începe să îmi ruleze o serie de imagini. Numerele roșii. X-ul cu trei linii de pe ușa familiei mele. Camionul medical care l-a luat pe Eden. Ochii lui Eden – negri și sângerânzi.

Ei vor ceva de la frățiorul meu. Ceva care are legătură cu boala lui. Rememorez X-ul barat.

Dar dacă îmbolnăvirea lui Eden nu a fost întâmplătoare? Dacă *nimic* nu este întâmplător?

24. JUNE

În seara asta n-am încotro și va trebui să mă îmbrac în rochie ca să onorez, cu Thomas la braț, invitația – apărută din senin – la un bal. E o gală menită să celebreze capturarea unui criminal periculos și să ne răsplătească pentru faptul că l-am adus în fața justiției. Când ajungem, unii soldați se reped să îmi țină ușa deschisă. Alții mă salută. Diverși oficiali, strânși în grupuri, la taclale, îmi zâmbesc când trec pe lângă ei, iar numele meu e prezent în aproape toate conversațiile pe care le aud. *Ea e fata aia, Iparis*... *Pare nemaipomenit de tânără*... *Nu are decât cincisprezece ani, prietene*... *Însuși Electorul e impresionat*... Dar unele remarci sunt ceva mai puternic impregnate de invidie. *Nu-i așa mare scofală*... *De fapt, doamna comandant Jameson este cea care ar merita să fie lăudată*... *E doar un copil*...

Însă indiferent de ton, subiectul sunt eu.

Încerc să mă simt mândră. Ba chiar, în timp ce ne plimbăm prin sala de bal impresionantă, cu mese și candelabre nesfârșite, îi spun lui Thomas că faptul de a-l fi arestat pe Day a umplut golul pe care moartea lui Metias îl lăsase în viața mea. Însă, chiar în clipa în care rostesc aceste cuvinte, ele își pierd însemnătatea pentru mine. Tot ce se întâmplă aici mi se pare cumva anapoda, tot ce e în încăperea asta. De parcă ar fi o iluzie care s-ar putea destrăma pur și simplu dacă aș întinde mâna și aș atinge-o.

Eu însămi mă simt aiurea... Ca și când am făcut un lucru groaznic trădându-l pe băiatul care a avut încredere în mine.

— Mă bucur că te simți ușurată, îmi răspunde Thomas. Măcar la atât să fie bun și Day ăsta.

Thomas are părul pieptănat cu grijă peste cap și, îmbrăcat așa, în impecabila uniformă de căpitan, decorată cu ciucuri, pare mai înalt decât e în realitate. Îmi atinge brațul cu o mână înmănușată. Înainte de uciderea mamei lui Day, i-aș fi zâmbit. Acum contactul îmi dă fiori și îmi retrag brațul.

Da, Day e bun pentru faptul că m-a obligat să mă îmbrac cu rochia asta, îmi vine să îi spun, dar, în loc de asta, netezesc țesătura altfel impecabilă a veșmântului. Atât Thomas, cât și doamna comandant Jameson au insistat să mă îmbrac frumos. Niciunul nu a vrut să îmi spună de ce. Când am întrebat-o, Jameson a dat din mână în semn de „las-o baltă”.

— Măcar o dată, Iparis, mi-a zis ea, fă cum ți se spune și nu mai pune întrebări!

Apoi a adăugat ceva despre o surpriză, despre apariția neașteptată a cuiva la care țin foarte mult.

Halucinant, dar preț de o clipă, m-am gândit că se referă la fratele meu. Că, într-un fel sau altul, Metias a fost readus la viață și îl voi vedea în seara asta festivă.

Deocamdată îl las pe Thomas să mă conducă prin mulțimea de generali și de aristocrați.

Mi-am ales o rochie cu corset, de culoarea safirului, brodată cu diamante micuțe. Unul dintre umeri e acoperit cu dantelă, iar celălalt e ascuns sub un drapaj lung de mătase. Părul îl port liber și drept. Ăsta e un disconfort pentru o persoană care își petrece timpul la antrenamente cu părul strâns, astfel încât să aibă fața degajată. Din când în când, Thomas se întoarce, se uită la mine și se îmbujorează. Nu prea văd însă ce e așa de nemaipomenit. Am purtat rochii mai frumoase până acum. Asta mi se pare prea modernă și prea asimetrică. Cu contravaloarea ei i s-ar fi putut cumpăra unui copil din mahalale mâncarea pentru mai multe luni.

— Doamna comandant Jameson m-a informat că sentința lui Day va fi pronunțată mâine-dimineață, îmi spune Thomas o clipă mai târziu, după ce am salutat un căpitan din sectorul Emerald.

Când aud pomenit numele doamnei comandant, întorc fața, căci nu știu dacă vreau ca Thomas să îmi vadă reacția. Se pare că Jameson a uitat deja ce s-a întâmplat cu mama lui Day, de parcă ar fi trecut vreo douăzeci de ani de atunci. Decid totuși să fiu politicoasă și ridic ochii spre Thomas.

— Atât de repede?

— Cu cât mai repede cu atât mai bine, nu?

Nota tăioasă pe care a căpătat-o brusc vocea lui mă surprinde.

— Și când mă gândesc că ai fost obligată să petreci atât de mult timp cu el. Mă mir că nu te-a omorât în somn. Sunt…

Thomas se oprește și hotărăște să își lase fraza neterminată.

Rememorez căldura sărutului lui Day, felul cum băiatul mi-a bandajat rana. De la capturarea lui, m-am gândit la lucrurile astea de zeci de ori. Acel Day care l-a ucis pe fratele meu este un criminal nemilos, crud. Dar cine este acel Day pe care l-am întâlnit pe stradă? Cine este băiatul care a fost dispus să își riște propria siguranță pentru o fată pe care nu o cunoștea? Și care suferă atât de mult după mama lui? Unul dintre frații lui, John, cu care seamănă leit, nu mi-a părut nici el a fi un om rău, atunci când l-am interogat în celulă. Mi-a propus viața lui în schimbul celei a lui Day, mi-a oferit banii pe care îi au ascunși pentru ca Eden să fie eliberat. Cum se poate ca un criminal cu inima împietrită să facă parte din această familie? Amintirea lui Day, legat de scaun, agonizând din cauza rănii de la picior, mă umple de furie, dar mă și nedumerește. Ieri aș fi putut să îl omor. Aș fi putut să îmi încarc arma, să îl împușc și să închei cu toată povestea asta. Dar am intrat la el cu arma fără gloanțe.

— Infractorii ăștia de pe străzi sunt cu toții la fel, îi dă înainte Thomas, repetând, practic, ceea ce i-am spus eu lui Day, în celulă. Ai auzit că fratele bolnav al lui Day, ăla micu’, a încercat ieri s-o scuipe pe doamna comandant Jameson? A încercat să-i dea virusul ăla mutant pe care îl are!

Nu am dat atenție acestui subiect, fratele mai mic al lui Day.

— Spune-mi, zic, oprindu-mă și privindu-l pe Thomas. Ce vrea mai exact Republica de la băiatul ăsta? De ce a fost dus la laboratorul spitalului?

Thomas coboară vocea:

— N-am idee. Cele mai multe informații sunt confidențiale. Dar știu că mai mulți generali de pe front au venit să îl vadă.

Mă încrunt.

— Au venit special pentru el?

— Mulți dintre ei aveau aici o anumită întâlnire. Dar au vrut neapărat să treacă și pe la laborator.

— De ce ar fi interesați cei de pe front de fratele mai mic al lui Day?

Thomas ridică din umeri:

— Dacă e ceva ce trebuie să știm, atunci generalii ne vor spune despre ce e vorba.

Câteva clipe mai târziu, suntem abordați de un bărbat masiv, cu o cicatrice care îi urcă de la bărbie până la ureche. Chian. Individul rânjește larg la vederea noastră și îmi pune o mână pe umăr.

— Agent Iparis! Asta e seara ta. Ești o vedetă! Îți spun, draga mea, toată lumea din cercurile înalte discută despre extraordinara ta performanță. Mai ales doamna comandant… Nu mai contenește să te laude, de parcă ai fi fiica ei. Felicitări pentru promovarea la rangul de agent și pentru premiul ăla drăguț. Două sute de mii de bancnote ar trebui să îți ajungă să îți cumperi o duzină de rochii elegante.

Izbutesc o înclinare politicoasă din cap.

— Sunteți foarte amabil, domnule.

Chian zâmbește distorsionându-și cicatricea și își lipește palmele înmănușate. Pe uniformă are destule insigne și decorații cât să îl tragă pe fundul oceanului dacă ar fi aruncat în apă. Surprinzător, una dintre ele e mov cu auriu, ceea ce înseamnă că, la un moment dat, Chian a fost erou de război. Mi-e foarte greu să cred că omul ăsta și-a riscat vreodată viața ca să își salveze camarazii. Și mai înseamnă și că și-a pierdut un membru. Mâinile par să îi fie intacte, deci probabil că are un picior prostetic. Silueta lui ușor înclinată îmi spune că își folosește cu precădere piciorul stâng.

— Urmează-mă, agent Iparis. Și tu, căpitane, ne comandă Chian. E cineva care vrea să vă cunoască.

Asta trebuie să fie persoana de care a pomenit doamna comandant Jameson. Thomas întoarce spre mine un zâmbet misterios.

Chian ne conduce prin sala de bal, peste ringul de dans, către o draperie albastră, groasă, care ascunde o mare parte din încăpere. La ambele capete ale draperiei sunt plasate steaguri republicane. Când ne apropiem, văd că materialul are un imprimeu fin cu modelul steagului.

Chian dă draperia într-o parte, apoi, după ce eu și Thomas pășim înăuntru, o trage la loc în urma lui.

Dincolo sunt douăsprezece scaune tapițate cu catifea, așezate în cerc. Pe fiecare stă câte un oficial în uniformă neagră

completă. Umerii tuturor, femei sau bărbați, sunt decorați cu epoleți aurii strălucitori. Invitații sorb din pahare delicate. Pe câțiva dintre ei îi recunosc. Unii sunt generali de pe front, aceiași despre care mi-a vorbit Thomas mai devreme. Unul dintre ei ne observă și se apropie de noi, urmat, la mică distanță, de un tânăr oficial. Când părăsesc cercul, restul grupului se ridică și se înclină în direcția lor.

Oficialul mai în vârstă e înalt, tâmplele îi sunt cărunte, iar maxilarul angular. Tenul îi e palid, bolnăvicios. La ochiul drept poartă un monoclu cu ramă de aur. Chian ia poziție de drepți și, când Thomas dă drumul brațului meu, întorc capul și îl văd luând aceeași atitudine. Bărbatul face un semn cu mâna și toată lumea se relaxează. Abia acum îl recunosc și eu. În realitate arată altfel decât imaginea din portrete sau de pe JumboTron-uri. Acolo tenul lui are o nuanță mai caldă și nici urmă de riduri. Remarc și gărzile de corp care sunt risipite printre oficiali.

Este Electorul Primo.

— Tu trebuie să fii agenta Iparis.

La vederea expresiei mele șocate, buzele lui conturează un zâmbet, care e însă lipsit de căldură. Îmi strânge mâna cu o mișcare scurtă și fermă.

— Domnii aceștia îmi spun lucruri extraordinare despre tine. Că ești genială. Și, mai important, că l-ai băgat după gratii pe unul dintre cei mai enervanți infractori. Așa că mi s-a părut potrivit să te felicit personal. Dacă am avea mai mulți tineri asemenea ție, cu minți la fel de agere ca a ta, am fi câștigat demult războiul împotriva Coloniilor. Nu sunteți de acord?

Electorul face o pauză și se uită împrejur. Toată lumea murmură aprobator.

— Te felicit, draga mea.

Înclin din cap.

— E o onoare așa de mare să vă cunosc, domnule. Este bucuria mea să fac ce pot pentru țara noastră.

Sunt uimită de cât de calmă îmi este vocea.

Electorul face semn către tânărul oficial de lângă el.

— Acesta este fiul meu, Anden. Azi împlinește douăzeci de ani, deci m-am gândit să-l iau cu mine la această minunată sărbătoare.

Mă întorc spre Anden. Seamănă mult cu tatăl lui: e înalt (un metru optzeci și opt), are o alură cumva aristocratică și părul

negru, ondulat. Asemenea lui Day, și el are ceva sânge asiatic. Dar, spre deosebire de Day, ochii lui sunt verzi și expresia nesigură. Poartă mănuși de aviator albe, cu elaborate detalii aurii, ceea ce înseamnă că și-a încheiat deja pregătirea de pilot de luptă. E stângaci. Butonii de aur de la mânecile smochingului negru militar au gravată stema statului Colorado. Acela e locul unde s-a născut. Mai poartă o vestă stacojie, la două rânduri de nasturi. Spre deosebire de Elector, Anden afișează mai vizibil însemnele gradului deținut în forțele aeriene.

Tânărul răspunde cu un zâmbet privirii mele stăruitoare, îmi face o plecăciune perfectă, apoi îmi ia mâna într-a lui. În loc să o scuture, așa cum a procedat Electorul, o ridică și mi-o sărută. Sunt jenată de cât de tare mi-a tresărit inima.

— Agent Iparis, îmi spune el.

Preț de o secundă, mă țintuiește cu privirea.

— E o plăcere să vă cunosc, îi răspund, neștiind ce altceva să zic.

— La sfârșitul primăverii, fiul meu va candida pentru poziția de Elector.

Electorul îi zâmbește lui Anden, care se înclină.

— Nemaipomenit, nu?

— Atunci îi urez mult noroc în alegeri, deși sunt convinsă că nu va avea nevoie de așa ceva.

Electorul chicotește.

— Mulțumesc, draga mea. Asta e tot. Agent Iparis, te rog ca în seara asta să te distrezi. Sper că vom avea ocazia să ne reîntâlnim.

Și, cu asta, conducătorul nostru se întoarce și pleacă. Anden îl urmează.

— Sunteți liberi, ne strigă Electorul din mers.

Chian ne scoate din zona delimitată de draperie înapoi în sala de bal. În sfârșit, pot din nou să respir.

ORA 01:00.

SECTORUL RUBY.

22°C LA INTERIOR.

După încheierea petrecerii, Thomas mă conduce înapoi, la apartamentul meu, fără să scoată un cuvânt. Întârzie câteva clipe în fața ușii.

Eu sunt cea care curmă tăcerea.

— Mulțam, îi spun. A fost distractiv.

Thomas încuviințează din cap.

— Da. N-am mai văzut-o niciodată pe doamna comandant Jameson atât de mândră de vreun soldat al ei. Ești copilul de aur al Republicii.

Apoi însă Thomas se cufundă din nou în tăcere. Pare nefericit și, cumva, mă simt responsabilă de asta.

— Ești bine? îl întreb.

— Hmm? Ah, da, sunt bine, îmi răspunde el și își trece o mână prin părul lins.

Pe mănușă îi rămân urme de gel.

— N-am știut că o să fie acolo și fiul Electorului.

În ochii lui citesc un sentiment misterios. Furie? Gelozie? Orice ar fi, îi întunecă fața și îl urâțește.

Ridic din umeri.

— L-am cunoscut pe însuși Electorul Primo. Îți vine să crezi? Aș zice că a fost o seară plină de succes. Mă bucur că tu și doamna comandant Jameson m-ați convins să mă îmbrac frumos.

Thomas mă studiază. Nu pare deloc amuzat.

— June, am tot vrut să te întreb…

Ezită.

— Când ai fost cu Day, în sectorul Lake, te-a sărutat?

Îmi ia o clipă de gândire. Microfonul. Așa a aflat. Probabil că, atunci când ne-am sărutat, microfonul s-a deschis. Sau poate că nu îl închisesem eu cum trebuie. Mă uit în ochii lui Thomas.

— Da, îi răspund calmă, m-a sărutat.

Același sentiment i se oglindește în privire.

— De ce?

— Poate că m-a considerat atrăgătoare. Dar, cel mai probabil, pentru că a băut niște vin ieftin. Iar eu i-am cântat în strună. N-am vrut să compromit misiunea. Ajunsesem deja atât de departe…

Pentru o clipă rămânem tăcuți. Apoi, înainte să apuc să protestez, Thomas ridică o mână înmănușată, îmi atinge bărbia și se apleacă să mă sărute.

Mă retrag înainte ca gura lui să o ajungă pe a mea, dar acum mâna lui deja mi-a înconjurat umerii. Sunt surprinsă de cât dezgust simt. Imaginea din fața mea e cea a unui bărbat cu mâinile pătate de sânge.

Thomas mă privește îndelung. Apoi, finalmente, îmi dă drumul și se îndepărtează. În ochi i se citește nemulțumirea.

— Noapte bună, domnișoară Iparis.

O pornește grăbit pe hol înainte să apuc să îi răspund. Înghit în sec. Nu se poate să dau de necaz doar pentru că mi-am jucat rolul perfect cât timp am fost în misiune pe străzi. Dar nu trebuie să fii un geniu ca să îți dai seama cât de supărat e Thomas. Mă întreb dacă o să se folosească de informația asta și, dacă da, ce o să facă.

Mă uit după el până dispare, apoi deschid ușa și pășesc încet în casă.

Ollie mă întâmpină plin de entuziasm. Îl mângâi, îl las să iasă în curtea interioară, după care arunc de pe mine rochia asimetrică și sar în duș. Când termin, mă îmbrac cu un tricou negru și o pereche de pantaloni scurți.

Încerc în van să adorm. Prea s-au întâmplat multe azi... Interogatoriul lui Day, faptul că i-am cunoscut pe Electorul Primo și pe fiul lui. Și apoi Thomas... Îmi revine în minte scena uciderii lui Metias, dar, pe măsură ce o revăd, chipul fratelui meu se transformă în cel al mamei lui Day. Mă frec la ochi și îi simt atât de obosiți... Informațiile îmi zboară continuu prin minte. Creierul meu încearcă să le proceseze pe toate, dar, de fiecare dată, se blochează. Încerc să îmi imaginez gândurile ca pe niște seturi de date, fiecare set în cutiuța lui, fiecare cutiuță fiind clar etichetată, în seara asta, nu reușesc să înțeleg modelul după care se aranjează informațiile și sunt prea istovită ca să îi găsesc logica. Apartamentul mi se pare pustiu și străin. Aproape că îmi e dor de străzile din Lake. Ochii îmi fug spre un cufăr micuț, așezat sub birou. E plin cu cele două sute de mii de bancnote pe care le-am primit pentru capturarea lui Day. Știu că ar trebui să îl pun într-un loc sigur, dar nu îmi vine să îl ating. După un timp, mă dau jos din pat, umplu un pahar cu apă și mă duc la calculator. Dacă tot nu o să dorm, atunci măcar să continui cercetarea informațiilor privitoare la Day și a dovezilor adunate.

Trec un deget peste monitor, iau o gură de apă, după care introduc codul meu de accesare a internetului. Deschid fișierele pe care mi le-a trimis doamna comandant Jameson. Sunt multe documente scanate, fotografii și articole din ziare. De fiecare dată când mă uit pe lucruri de genul ăsta, aud în minte vocea lui Metias: „Cândva, o parte dintre tehnicienii noștri erau mai buni”, îmi spunea el. „Înainte de inundații, înainte ca mii de centre de date să fie șterse de pe fața pământului”. Apoi ofta teatral și îmi făcea cu ochiul. „Asta explică de ce-mi scriu jurnalele de mână, nu?”

Trec rapid prin informațiile pe care le-am mai citit, începând cu documentele noi. Încerc să pun detaliile în ordine.

NUME DAT LA NAȘTERE: DANIEL ALTAN WING
VÂRSTĂ/SEX: 15/M; ANTERIOR MARCAT DREPT DECEDAT LA VÂRSTA DE 10 ANI
ÎNĂLȚIME: 1,77 M
GREUTATE: 66 KG
GRUPĂ SANGUINĂ: 0
PĂR: BLOND, LUNG. FFFAD1.
OCHI: ALBAȘTRI. 3A8EDB.
PIELE: E2B279
GRUP ETNIC DOMINANT: MONGOLOID

Interesant. E un indice ridicat, ținând cont că despre țara asta am învățat în școala primară că a dispărut.

GRUP ETNIC SECUNDAR: CAUCAZIAN
SECTOR: LAKE
TATĂ: TAYLOR ARSLAN WING. DECEDAT.
MAMĂ: GRACE WING. DECEDATĂ.

Mintea mi se blochează pentru o secundă. O văd din nou pe femeia prăbușită pe caldarâm, zăcând în propriul ei sânge. Mă scutur și îndepărtez imaginea.

RUDE: JOHN SUREN WING, 19/M
EDEN BATAAR WING, 9/M

Urmează nenumăratele pagini de documente care detaliază infracțiunile săvârșite anterior de Day. Încerc să trec prin ele cât de repede pot, dar nu mă pot abține să nu zăbovesc când ajung la ultima filă.

VICTIME: CĂPITANUL METIAS IPARIS

Închid ochii. Ollie scâncește lângă mine de parcă ar ști ce citesc, apoi își lipește botul de piciorul meu. Absentă, pun o mână pe capul lui.

„Nu eu ți-am omorât fratele”. Asta mi-a spus Day. „Dar tu mi-ai omorât mama. E ca și cum tu însăți i-ai fi pus pistolul la tâmplă!”

Îmi adun puterile pentru a trece la un alt document. Oricum am memorat raportul ăsta din scoarță în scoarță.

Apoi, ceva îmi atrage atenția. Mă îndrept de spate. Documentul din fața mea arată punctajul obținut de Day la Examen. E o hârtie scanată, cu o ștampilă roșie uriașă, foarte diferită de ștampila de un albastru strălucitor pe care am văzut-o la mine.

DANIEL ALTAN WING
PUNCTAJ: 674/1500
RESPINS

Ceva în legătură cu numărul ăsta mă deranjează... 674? Nu am mai auzit de nimeni care să obțină un punctaj așa de scăzut. Un singur individ, pe care l-am cunoscut în școala primară, a fost (inevitabil) respins, dar chiar și el a avut un punctaj apropiat de 1.000. Cei mai mulți dintre aceia care sunt eliminați obțin, să zicem, 890 de puncte. Sau 825. Întotdeauna 800 și ceva. Și ăștia sunt copii de la care toată lumea se așteaptă să rateze, care nu sunt atenți sau care nu au capacitatea necesară pentru a face față provocării.

Dar 674?

— E mult prea deștept pentru scorul ăsta, murmur.

Citesc documentul de mai multe ori, ca nu cumva să îmi fi scăpat ceva. Dar numărul nu se schimbă, rămâne tot acolo. Imposibil. Day vorbește fluent și logic, știe să citească și să scrie. Ar fi trebuit să treacă de etapa de interviu a Examenului. E

cel mai agil om pe care l-am cunoscut vreodată, ar fi trebuit să ia punctajul maxim la testul fizic. Cu scoruri mari la aceste două secțiuni, nu ar fi avut cum să obțină un punctaj total mai mic de 850. Tot ar fi fost respins, dar cu mai mult de 674. Și ar fi obținut 850 de puncte numai dacă ar fi dat hârtia de la testul scris complet goală.

Doamna comandant Jameson nu o să fie prea fericită din cauza a ceea ce urmează să fac, mă gândesc. Deschid un motor de căutare și accesez un URL clasificat.

Punctajele finale de la Examen se află în domeniul public, dar documentele propriu-zise nu sunt niciodată divulgate. Nici măcar procurorilor. Însă eu sunt sora lui Metias, iar noi, dat fiind talentul lui de hacker, nu am avut niciodată probleme în a accesa bazele de date ale Examenului. Închid ochii și rememorez ce m-a învățat fratele meu.

„Identifici sistemul de operare și obții drepturi de administrator. Verifici dacă poți accesa sistemul de la distanță. Cunoaște-ți ținta și securizează-ți calculatorul!”

După o oră de scanări, găsesc un port deschis în sistem și preiau drepturile de administrator. Site-ul scoate un bip înainte să afișeze o bară unică de căutare. Fără să produc niciun zgomot, tastez numele lui Day pe birou.

DANIEL ALTAN WING.

Apare prima pagină a documentului referitor la Examen. Punctajul e, în continuare, 674/1500. Trec la următoarea pagină. Răspunsurile lui Day. Unele dintre întrebări au variante multiple de răspuns, în vreme ce altele impun compunerea unui răspuns alcătuit din mai multe fraze. Trec prin toate cele treizeci și două de pagini înainte de a mi se confirma ceva foarte straniu.

Nu există nicio însemnare făcută cu roșu. De fapt, absolut toate răspunsurile sunt neatinse. Examenul lui Day e la fel de curat ca al meu.

Mă întorc la prima pagină. Citesc fiecare întrebare cu grijă și dau răspunsurile în minte. Îmi ia o oră ca să le termin pe toate.

Și toate răspunsurile mele sunt identice cu ale lui.

Când ajung la finalul documentului, văd punctajele separate pentru interviu și testul fizic. Ambele sunt perfecte. Singurul lucru ciudat e o notă scurtă, scrisă lângă punctajul de la interviu: „Atenție”.

Day nu a picat Examenul. Nici pe departe. De fapt, a obținut același punctaj ca mine: 1500/1500. Nu mai sunt unicul copil genial, cu punctaj perfect, din Republică.

25. DAY

— În picioare! E timpul!

Patul puștii mă lovește în coaste. Sunt smuls dintr-un somn plin de vise. În primul, mama mă duce la școală, în al doilea, văd cum sângerează irisurile lui Eden, văd numărul roșu de sub veranda noastră. Două perechi de mâini mă trag din pat înainte să apuc să mă dezmeticesc. Urlu când încerc să îmi susțin greutatea pe piciorul rănit. Nu credeam că e posibil să mă doară mai mult decât ieri. Ochii mi se umplu de lacrimi. Când vederea mi se limpezește, îmi dau seama că, sub bandaje, piciorul s-a umflat. Vreau să strig din nou, dar gura îmi e prea uscată.

Soldații mă târăsc afară din celulă. Femeia-comandant care m-a vizitat ieri ne așteaptă pe hol. Când mă vede, începe să zâmbească.

— Bună dimineața, Day, îmi spune. Ce mai faci?

Nu îi răspund. Unul dintre soldați se oprește cât să o salute rapid.

— Doamnă comandant Jameson, îi zice, sunteți gata să-l ducem pentru pronunțarea sentinței?

Jameson încuviințează din cap:

— Urmați-mă. Și vă rog să-i puneți căluș. Nu vrem să ne tot urle cine știe ce obscenități, nu?

Soldatul o salută din nou, după care îmi îndeasă o cârpă în gură.

Înaintăm pe holurile lungi. Trecem din nou pe lângă ușa dublă cu numărul roșu, apoi pe lângă altele bine păzite. Unele uși au geamuri de mari dimensiuni. Mintea îmi lucrează cu repeziciune. Am nevoie de o modalitate de a-mi confirma bănuiala, trebuie să vorbesc cu cineva. Sunt slăbit din cauza deshidratării, iar durerea mi-a indus o stare de vomă.

Din când în când, prin ușile cu geam, văd câte un om legat cu lanțuri de zid și urlând. După uniformele jerpelite, îmi dau

seama că sunt prizonieri de război din Colonii. *Dacă John e și el într-una dintre camerele astea*? *Ce o să îi facă*?

Trece parcă o veșnicie până când pătrundem într-o sală enormă, cu tavan înalt. Afară, o mulțime de oameni scandează ceva, dar nu izbutesc să deslușesc cuvintele. Șirul de uși care dau spre partea din față a clădirii e străjuit de soldați.

Apoi, militarii se dau într-o parte. Suntem afară. Lumina zilei mă orbește și aud strigătele a sute de oameni. Doamna comandant Jameson ridică o mână, apoi se întoarce spre dreapta, în vreme ce soldații mă târăsc până pe o platformă. Acum mă lămuresc, în sfârșit, unde mă aflu. Sunt în fața unei clădiri din centrul Batallei, sectorul militar din Los Angeles. Enorm de mulți oameni au venit să mă vadă. Sunt ținuți în frâu de un pluton aproape la fel de numeros alcătuit din soldați cu puști. Habar nu aveam că atâtea persoane sunt interesate să mă vadă azi. Ridic capul cât de sus pot și disting JumboTron-urile încastrate în clădirile dimprejur. Absolut toate proiectează un prim-plan al feței mele, însoțit de titluri bombastice:

CELEBRUL CRIMINAL CUNOSCUT
SUB NUMELE DE DAY,
ARESTAT.
ÎȘI VA AFLA SENTINȚA AZI,
ÎN FAȚA BATALLA HALL.

INDIVIDUL CARE REPREZENTA O AMENINȚARE
LA ADRESA SOCIETĂȚII –
ÎN SFÂRȘIT, CAPTURAT.

ADOLESCENTUL RENEGAT CUNOSCUT SUB NUMELE
DE DAY PRETINDE CĂ A ACȚIONAT SINGUR.
NICIO LEGĂTURĂ ÎNTRE EL ȘI PATRIOȚI.

Mă zgâiesc la fața mea de pe JumboTron-uri. Sunt plin de contuzii și de sânge și par apatic. O dâră strălucitoare de sânge îmi pătează o șuviță din păr, colorând-o într-un roșu întunecat. Probabil că am o tăietură pe scalp.

Preț de o clipă, mă bucur că mama nu mai trăiește să mă vadă așa.

Soldații m-au împins către o porțiune de ciment mai ridicată, aflată în centrul platformei. În dreapta mea, un judecător înveșmântat într-o robă purpurie cu nasturi aurii așteaptă în spatele unui podium. Jameson stă lângă el, iar, în dreapta ei, e Fata. E îmbrăcată din nou în uniformă completă, are un aer hotărât și pare în alertă. Are o expresie imperturbabilă și privește mulțimea. Dar o dată, doar o dată, se întoarce și se uită la mine, după care, repede, își mută privirea.

— Liniște! Vă rog, faceți liniște.

Vocea judecătorului se aude din megafoanele JumboTron-urilor, însoțită de un pârâit, dar oamenii continuă să strige, iar soldații să îi împingă. Primul rând e înțesat cu reporteri. Camerele de filmat și microfoanele sunt îndreptate spre mine.

În cele din urmă, unul dintre militari latră un ordin. Mă uit la el. E căpitanul cel tânăr care a împușcat-o pe mama. Soldații trag de câteva ori în aer. Cu asta, mulțimea se liniștește. Judecătorul așteaptă câteva secunde, ca să se asigure că tăcerea se menține, apoi își aranjează ochelarii.

— Vă mulțumesc pentru cooperare. Știu că e o dimineață destul de călduroasă, așa că voi reduce prezentarea sentinței la strictul necesar. După cum vedeți, soldații noștri sunt aici pentru a vă reaminti tuturor să rămâneți liniștiți pe toată perioada desfășurării procedurii. Dați-mi voie să încep cu un anunț oficial: pe 21 decembrie, la 8:36 dimineața, Ora Standard Ocean, infractorul în vârstă de cincisprezece ani cunoscut sub numele de Day a fost arestat și luat în custodie de armata Republicii.

Izbucnește o explozie de urale. Deși mă așteptam la asta, mai aud ceva care mă surprinde. Huiduieli. Destul de mulți dintre oamenii din mulțime nu au ridicat pumnul în aer. Câțiva dintre protestatarii cei mai zgomotoși sunt abordați de polițiști, încătușați și luați târâș.

Unul dintre soldații care mă păzesc mă lovește cu pușca în spate. Cad în genunchi. În secunda în care piciorul meu rănit lovește cimentul, urlu din toți rărunchii. Sunetul e însă înăbușit de căluș. Durerea mă orbește. Din cauza impactului, piciorul umflat îmi tremură și simt un șuvoi proaspăt de sânge cum îmbibă bandajul. Sunt gata-gata să mă prăbușesc cu totul, dar mă saltă militarii. Când mă uit către Fată, o văd cum tresare și lasă ochii în jos.

Judecătorul ignoră incidentul. Începe să înșire faptele mele penale, după care concluzionează:

— Ca urmare a infracțiunilor săvârșite de inculpat și, în particular, a atacurilor împotriva glorioasei națiuni a Republicii, Înalta Curte din California înaintează următorul verdict: prin prezenta, Day este condamnat la moarte…

Mulțimea izbucnește iar. Soldații îi țin piept.

— … prin împușcare de către un pluton de execuție. Sentința va fi pusă în aplicare de azi în patru zile, pe 27 decembrie, la 6:00 seara. Ora Standard Ocean, într-un loc ce va fi păstrat secret…

Patru zile. Cum să-mi salvez frații până atunci? Ridic capul și îmi ațintesc privirea asupra mulțimii.

— … Punerea în aplicare a sentinței va fi difuzată în direct în tot orașul. Civilii sunt încurajați să rămână vigilenți pentru a depista orice tip de activitate criminală care ar putea avea loc înainte sau după eveniment…

Mă vor folosi pe post de exemplu.

— … și pentru a raporta polițiștilor care se ocupă de menținerea ordinii orice activități suspecte sau pentru a înștiința secția de poliție cea mai apropiată. Cu aceasta, prezentarea sentinței a fost încheiată.

Judecătorul se îndreaptă de spate și se îndepărtează de podium. Mulțimea continuă să se împingă în soldați. Lumea strigă, aclamă și huiduie. Simt cum sunt ridicat cu forța în picioare. Înainte să apuce să mă târască înapoi, în interiorul Batalla Hall, reușesc să o mai văd o dată pe Fată. Se uită țintă la mine. Pe fața ei nu se citește nimic… Dar, dincolo de masca asta, întrezăresc totuși ceva. E aceeași emoție pe care am mai văzut-o pe chipul ei înainte să îmi cunoască adevărata identitate. După o secundă, aceasta dispare. „Ar trebui să te urăsc pentru ce ai făcut”, mă gândesc. Dar felul în care ochii ei întârzie asupra mea nu mă lasă să simt asta.

•

După pronunțarea condamnării, Jameson nu îi lasă pe soldați să mă ducă înapoi în celulă. În loc de asta, pășim într-un lift, pus în mișcare de scripeți și lanțuri uriașe, și urcăm un etaj, apoi încă unul și încă unul. Ajungem pe acoperișul clădirii, douăsprezece etaje mai sus, acolo unde umbra clădirilor dimprejur nu ne poate apăra de soare.

Femeia-comandant îi conduce pe soldați spre un postament plat, de formă circulară, aflat în mijlocul terasei. Acesta are încastrat în el stema Republicii, iar pe margine are prinse șiruri de lanțuri grele. Fata încheie plutonul. Îi simt încă privirea în ceafă. Când ajungem în centrul cercului, soldații mă obligă să stau în picioare cât timp îmi leagă cu acele lanțuri mâinile și picioarele încătușate.

— Țineți-l aici două zile, le spune Jameson.

Soarele mi-a tulburat deja vederea, iar lumea îmi pare scăldată într-o ceață de diamante scânteietoare. Soldații îmi dau drumul. Cad sprijinindu-mă pe mâini și pe piciorul bun, iar lanțurile zornăie.

— Agent Iparis, te ocupi de el. Îl verifici din când în când și te asiguri că nu moare înainte de data execuției.

— Da, doamnă.

— Are voie să primească o singură cană de apă pe zi. Și o porție de mâncare.

Femeia-comandant zâmbește și își trage mai bine mănușile.

— Dacă vrei, poți să fii creativă când i le dai. Pun pariu că știi cum să-l faci să te implore ca să le obțină.

— Da, doamnă.

— Bine.

Jameson mi se mai adresează o ultimă dată:

— Se pare că, în sfârșit, te-ai cumințit. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Apoi pleacă, dispărând în interiorul liftului împreună cu Fata. Restul soldaților rămân de pază.

E o după-amiază tăcută.

Când leșin, când îmi revin și tot așa. Piciorul rănit îmi pulsează în ritmul inimii, uneori repede, alteori încet. Sunt momente când zvâcnește atât de puternic, încât mi se pare că iar o să îmi pierd cunoștința. Buzele mi se crapă de fiecare dată când le mișc. Încerc să mă gândesc unde ar putea să fie Eden – în laboratorul Spitalului Central, în secția medicală din Batalla Hall sau poate chiar într-un tren care se îndreaptă spre front. O să îl țină în viață. De asta sunt sigur. Autoritățile Republicii nu o să se grăbească să îl ucidă înaintea bolii…

Dar John… Ce au făcut cu el nu pot decât presupune. S-ar putea să îl țină în viață, în caz că vor să mai stoarcă informații de la mine. Poate că o să fim amândoi executați în același timp.

Sau poate că e deja mort. O durere nouă mi se înfige ca un cuțit în piept. Mă gândesc la ziua când am dat Examenul, când John a venit să mă ia și m-a văzut urcat în tren, alături de ceilalți copii respinși. După ce am scăpat din laborator și mi-am luat obiceiul de a-mi urmări familia de la distanță, din când în când, îl vedeam pe John stând la masă, cu capul în mâini și plângând. Nu a spus-o niciodată cu voce tare, dar cred că se învinovățește pentru ceea ce mi s-a întâmplat. I se pare că ar fi trebuit să mă protejeze mai mult. Să mă fi ajutat să studiez mai mult. Să fi făcut ceva*, orice.*

Dacă izbutesc să evadez, mai am încă timp să îi salvez. Pot încă să îmi folosesc brațele. Și am un picior sănătos. Aș putea încă să reușesc... dacă aș ști doar unde sunt...

Imaginea lucrurilor din jurul meu se șterge, apoi reapare. Capul îmi cade pe postamentul de ciment, iar brațele îmi zac nemișcate în lanțuri. Cu ochii minții revăd fragmente de amintiri din ziua Examenului.

Stadionul. Ceilalți copii. Soldații care păzeau fiecare intrare și ieșire. Cordoanele de catifea care ne țineau separați de copiii familiilor bogate.

Proba fizică. Examenul scris. Interviul.

În primul rând, interviul. Îmi amintesc comisia care mi-a pus întrebările – un grup de șase psihiatri – și oficialul care îi conducea, un bărbat pe nume Chian, care purta o uniformă ornamentată cu tot felul de decorații. El mi-a adresat cele mai multe întrebări. „Care e jurământul național al Republicii?” „Bine, foarte bine”. „Scrie aici, în raportul școlar, că îți place istoria. În ce an a fost fondată, în mod oficial, Republica?” „Ce-ți place să faci la școală?” „Să citești... Da, foarte drăguț”. „Un profesor te-a raportat odată pentru că te-ai furișat într-o zonă interzisă din bibliotecă. Te uitai după manuale militare vechi. Poți să-mi spui de ce ai făcut asta?” „Ce părere ai despre ilustrul nostru Elector Primo?” „Da, într-adevăr, e un om bun și un mare lider. Dar, băiatul meu, greșești numindu-l astfel. El nu e un om ca noi ceilalți. Modul corect de a te referi la el este «gloriosul nostru părinte»”. „Da, scuzele îți sunt acceptate”.

Și a continuat așa la infinit: zeci și zeci de întrebări, una mai înnebunitoare decât alta, până când am ajuns să nu mai fiu nici eu sigur de ce am dat un anumit răspuns. În tot timpul ăsta,

Chian a făcut note pe raportul meu, iar un asistent de al lui a înregistrat întregul interviu cu un microfon micuț.

Am crezut că am răspuns destul de bine. Cel puțin, am fost atent să spun acele lucruri despre care credeam că îi sunt pe plac.

Dar, după asta, am fost urcat într-un tren. Și trenul ne-a dus pe toți la laborator.

Amintirea asta îmi dă fiori, asta deși soarele strălucește și acum și mă prăjește până ce simt usturimi pe piele. „Trebuie să îl salvez pe Eden”, îmi repet la nesfârșit. „Eden împlinește zece ani... peste o lună. Când o să își revină, va trebui să dea Examenul...”

Mi se pare că piciorul rănit e pe cale să îmi explodeze din bandaje și să se umfle cât tot acoperișul.

Orele trec. Pierd noțiunea timpului. Soldații ies și intră în ture. Soarele își schimbă poziția.

Apoi, tocmai când astrul se milostivește și începe să asfințească, văd cum cineva iese din lift, îndreptându-se spre mine.

26. JUNE

De abia dacă îl mai recunosc pe Day, deși nu au trecut decât șapte ore de la pronunțarea sentinței. Zace prăbușit pe postament, în mijlocul stemei Republicii. Are pielea mai întunecată, iar părul îi e îngălat din cauza transpirației. Pe una dintre șuvițele acelea lungi are în continuare sânge închegat. Arată de parcă ar fi vopsit-o. E aproape neagră acum. Când mă apropii, Day întoarce capul în direcția mea. Nu îmi dau seama dacă mă vede, fiindcă soarele nu a apus de tot și probabil că îl orbește.

Un alt copil genial. Dar nu dintre aceia cum am mai văzut. Am cunoscut tineri foarte înzestrați, dar pe niciunul pe care autoritățile Republicii să fi decis să îl țină ascuns. Mai ales având punctajul perfect.

Unul dintre soldații aflați în jurul postamentului circular mă salută. E asudat, iar pălăria nu îl apără de soare.

— Agent Iparis, îmi spune el.

(Accentul e din sectorul Ruby. Nasturii lui sunt proaspăt lustruiți. Tipul acordă atenție detaliilor.)

Arunc o privire către restul soldaților, apoi mă întorc spre el.

— Deocamdată puteți să vă retrageți cu toții. Spune-le oamenilor tăi să bea niște apă și să se tragă la umbră. Și trimite ordin ca înlocuitorii voștri să vină mai devreme.

— Da, doamnă.

Soldatul pocnește din călcâie înainte să strige comanda de retragere către camarazii săi.

Când ei pleacă și rămân singură cu Day, îmi scot pelerina și îngenunchez ca să îi văd fața mai bine. El mă privește printre gene, dar nu spune nimic. Are buzele atât de crăpate, că un firișor de sânge i s-a prelins pe bărbie. E prea slăbit ca să vorbească. Îmi cobor privirea spre piciorul rănit. E mult mai rău decât azi-dimineață, ceea ce nu mă surprinde. S-a umflat de două ori față de dimensiunea normală. Probabil că s-a instalat infecția. Pe la marginile bandajului curge sânge.

Fără să îmi dau seama, îmi ating propria rană de sub coaste. Acum nu mă mai doare așa de tare.

Va trebui ca un doctor să îi vadă piciorul. Oftez și iau plosca de la brâu.

— Uite. Bea niște apă. N-am voie să te las să mori încă.

Îi picur apă pe buze. La început, Day tresare, apoi deschide gura și mă lasă să îi torn un firicel de lichid. Îl aștept să înghită (îi ia o veșnicie), după care continui să-i mai torn.

— Mulțam, îmi șoptește el și râde cu un glas spart. Presupun că acum poți să pleci.

Îl studiez o clipă. Are pielea arsă, fața îi e năclăită de sudoare, dar ochii îi sunt încă vii, deși privirea lui pare tulbure. Brusc, îmi amintesc cum l-am întâlnit prima dată. Praf peste tot... și, din tot acel praf, a răsărit un băiat frumos, cu cei mai albaștri ochi pe care i-am văzut vreodată. Mi-a întins mâna ca să mă ajute să mă ridic în picioare.

— Unde sunt frații mei? șoptește Day. Sunt amândoi în viață?

Încuviințez din cap.

— Da.

— Și Tess e în siguranță? N-a arestat-o nimeni?

— Din câte știu eu, nu.

— Ce fac ei cu Eden?

Mă gândesc la ce mi-a spus Thomas: că generalii de pe front au venit să îl vadă.

— Nu știu.

Day întoarce capul și închide ochii. Se concentrează asupra respirației.

— Să nu-i omorâți, murmură el apoi. N-au făcut nimic… Iar Eden… Să știi că nu e cobai.

Preț de un minut el tace.

— Nu ți-am aflat numele. Presupun că acum poți să mi-l spui, nu? Tu deja știi cum mă cheamă.

Îmi ațintesc privirea asupra lui.

— Numele meu e June Iparis.

— June, șoptește Day.

Simt o căldură ciudată la auzul numelui meu pronunțat de el. Day se întoarce spre mine.

— June, îmi pare rău pentru fratele tău. Am crezut că n-o să i se întâmple nimic.

Sunt antrenată să nu plec urechea la vorbele prizonierilor, știu că ar minți, că ar spune orice ca să mă facă să mă înmoi. Dar situația de acum mi se pare diferită. Nu știu cum… Dar vocea lui sună atât de sincer, atât de serios. Dacă *realmente* spune adevărul? Dacă altceva i s-a întâmplat lui Metias în noaptea aia? Trag adânc aer în piept și mă forțez să mă uit în jos. Logica înainte de toate, îmi spun. Logica te salvează atunci când nimic altceva nu o mai poate face.

— Hei! fac eu, aducându-mi aminte de altceva. Deschide ochii și uită-te la mine!

Day face așa cum i-am cerut. Mă aplec să îl cercetez mai bine. Da, e tot acolo. Acea mică și ciudată imperfecțiune a ochiului, acea fluctuație de nuanță dintr-un iris altfel perfect, de un albastru ca marea.

— De unde ți se trage chestia aia de la ochi? îl întreb, făcând semn către unul dintre ochii mei. Imperfecțiunea aia.

Probabil că ceva a sunat amuzant, căci Day izbucnește în râs, după care o dă într-un acces de tuse.

— *Imperfecțiunea aia* e un cadou din partea Republicii.

— Cum adică?

Băiatul ezită. Îmi dau seama că îi e greu să își adune gândurile.

— Am mai fost în laboratorul de la Spitalul Central, să știi… În data în care am dat Examenul, în acea noapte.

Încearcă să ridice o mână înspre ochi, dar lanțurile zornăie și îi trag brațul înapoi.

— Mi-au injectat ceva.

Mă încrunt.

— În data în care ai împlinit zece ani? Ce-ai căutat în laborator? Ar fi trebuit să fii în drum către lagărul de muncă.

Day surâde de parcă ar fi pe cale să adoarmă.

— Te credeam isteață…

Se pare că soarele nu i-a prăjit încă sarcasmul.

— Și rana cea veche de la genunchi?

— Tot Republica ta mi-a dăruit-o și pe aia. În aceeași seară în care m-am ales cu *imperfecțiunea* de la ochi.

— De ce să-ți fi provocat autoritățile Republicii aceste suferințe, Day? Ce interes ar fi avut să betegească un puști care a obținut punctajul perfect, 1500, la Examen?

Informația asta îi atrage atenția.

— Ce vrei să spui? Eu am picat Examenul.

Habar n-are. Normal că nu știe. Cobor vocea până ajung să șoptesc:

— Nu, nu l-ai picat. Ai obținut punctajul perfect.

— Ăsta-i un tertip?

Day își mișcă puțin piciorul rănit și se crispează din cauza durerii.

— Punctajul perfect… Ha-ha! Nu știu să fi existat cineva care să fi obținut vreodată 1500 de puncte.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Eu am reușit.

Băiatul ridică din sprânceană privindu-mă.

— Serios? Tu ești copilul genial cu punctajul perfect?

— Da, îi răspund dând din cap. Și, după câte se pare, și tu ești la fel.

Day își dă ochii peste cap și își mută iar privirea.

— Asta-i o prostie.

Ridic din umeri.

— Crezi ce vrei.

— N-are nicio logică. Atunci n-ar trebui să fiu și eu în aceeași poziție ca tine? Nu ăsta e scopul prețiosului vostru Examen?

Day pare că vrea să se oprească, ezită, după care continuă:

— Mi-au injectat ceva într-un ochi. Ceva care mi-a provocat niște usturimi de parcă ar fi fost venin de viespe. Mi-au făcut o tăietură la genunchi. Cu un bisturiu. După care m-au obligat să înghit un soi de medicament. Apoi, când m-am dezmeticit… Zăceam în subsolul spitalului, împreună cu alte cadavre. Doar că eu nu eram mort.

Râde din nou, dar cu o voce slăbită.

— Grozavă aniversare…

Au făcut experimente pe el. Probabil în beneficiul armatei. Acum sunt sigură de asta și gândul ăsta îmi provoacă greață. I-au luat minuscule mostre de țesut din genunchi, din inimă și din ochi. Din genunchi pentru că, probabil, au vrut să îi studieze abilitățile fizice ieșite din comun, viteza și agilitatea. În ce privește ochiul, poate că nu a fost o injecție, ci o extracție, cu ajutorul căreia să fie cercetat de ce copilul are o vedere așa de bună. Cât despre inimă, l-au forțat să ia medicamente ca să vadă cât de mult îi va scădea ritmul cardiac și probabil că au fost dezamăgiți când ea i s-a oprit temporar. Atunci au crezut că a murit. Motivul din spatele tuturor acestor acțiuni mi-a devenit clar: au vrut să creeze pe baza acelor mostre de țesut nu știu ce chestii – pastile, lentile de contact, orice lucru care ar fi putut îmbunătăți performanțele soldaților noștri, să îi facă să alerge mai repede, să vadă mai bine, să fie mai inteligenți sau să reziste în condiții mai dure.

Toate gândurile astea îmi zboară prin minte într-o secundă, înainte să mă pot împotrivi lor. E imposibil. Lucrurile astea nu au nicio legătură cu valorile Republicii. De ce să irosești în felul ăsta un copil genial?

Doar dacă nu cumva au văzut în el ceva periculos. O anume scânteie, acel spirit rebel pe care Day îl are acum. Ceva care i-a determinat să considere că ar fi mai riscant să îl educe decât să sacrifice posibila lui contribuție la bunul mers al societății. Anul trecut, treizeci și opt de puști au obținut un punctaj mai mare de 1400.

Poate că autoritățile Republicii vor să îl facă pe acesta dispărut.

Dar Day nu e doar un tânăr genial. A obținut punctajul perfect. Ce i-a făcut pe oficiali să se teamă atât de mult?

— Pot să-ți pun *și eu* o întrebare acum? zice Day. E rândul meu?

— Da.

Mă uit spre lift, unde au sosit soldații din tura următoare. Ridic o mână și le spun să rămână pe loc.

— Poți să mă întrebi.

— Vreau să știu de ce l-au luat pe Eden. Epidemia. Știu că pentru voi, cei bogați, asta nu e nicio problemă. Aveți vaccinuri noi în fiecare an și toate medicamentele necesare. Dar nu v-ați întrebat... Nu te-ai întrebat de ce epidemia nu dispare niciodată? Sau de ce revine la intervale atât de regulate?

Privirea îmi fuge înapoi la el.

— Ce încerci să-mi spui?

Day izbutește să își concentreze privirea asupra mea.

— Ce *încerc* să-ți spun... Ieri, când m-au târât afară din celulă, am văzut acel *zero* roșu imprimat pe o ușă dublă din Batalla Hall. Am mai văzut numere din astea și în Lake. De ce ar apărea ele în sectoarele sărace? Ce caută acolo? Ce anume distribuie Republica în aceste zone?

Mijesc ochii.

— Crezi că Republica îi otrăvește pe oameni *în mod intenționat*? Day, pășești pe un teren periculos.

Dar el nu se oprește. Ba chiar vocea îi capătă o tonalitate vehementă.

— De-asta l-au vrut pe Eden, nu-i așa? îmi șoptește. Ca să vadă care sunt rezultatele virusului mutant? Pentru ce altceva?

— Vor să prevină orice boală nouă pe care ar putea-o Eden răspândi.

Day râde, dar și de data asta râsul îi provoacă un acces de tuse.

— Nu. Se folosesc de el.

Tonalitatea vocii îi coboară mult.

— Se folosesc de el...

Pleoapele îi devin grele. Efortul de a vorbi l-a epuizat.

— Delirezi, îi spun.

Îmi dau seama că, în timp ce atingerea lui Thomas mă dezgustă, față de Day nu simt niciun fel de repulsie. *Ar trebui să simt.* Însă senzația, pur și simplu, nu apare.

— O astfel de minciună e un act de trădare împotriva Republicii, în plus, de ce ar autoriza Congresul așa ceva?

Day nu își ia ochii de la mine. Și tocmai când cred că nu mai are putere să îmi răspundă, vocea lui se aude încă și mai insistentă.

— Ia-o și pe partea asta: cum de știu ce vaccinuri să vă dea în fiecare an? Ele sunt *întotdeauna* eficiente. Nu ți se pare ciudat că sunt capabili să producă vaccinuri fix pentru noul tip de epidemie apărut? Cum de pot să prevadă care e vaccinul de care va fi nevoie?

Mă sprijin mai bine pe călcâie. Niciodată nu mi-am pus întrebări legate de vaccinările anuale la care trebuie să ne supunem. Nu am avut niciun motiv. De ce să o fi făcut-o? *Tatăl meu a lucrat în spatele acelor uși duble, a muncit din greu ca să descopere noi metode prin care să combată epidemia.* Nu, nu pot să ascult chestiile astea. Îmi ridic pelerina de pe jos și mi-o îndes la subraț.

— Încă un lucru, îmi șoptește Day când mă ridic.

Cobor privirea spre el. Căutătura lui mă arde până în suflet.

— Crezi că dacă picăm Examenul suntem trimiși în lagăre de muncă? June, singurele lagăre de muncă existente sunt morgile din subsolurile spitalelor.

Nu îndrăznesc să mai întârzii lângă el. Mă îndepărtez de platformă și de Day. Dar inima mi se zbate cu putere în piept. Când mă apropii, soldații de lângă lift iau o poziție și mai rigidă. Îmi compun o expresie foarte iritată.

— Scoateți-i lanțurile, îi ordon unuia dintre ei. Duceți-l jos, în aripa medicală și tratați-i piciorul ăla. Dați-i ceva de mâncare și apă. Altfel nu rezistă peste noapte.

Soldatul mă salută, dar nu mă obosesc să mă uit la el, ci închid ușa liftului.

27. DAY

Iar am coșmaruri. De data asta, cu Tess.

Alerg pe străzile din Lake. Undeva, în fața mea, Tess aleargă și ea, dar nu știe unde sunt. Se uită în stânga și în dreapta, disperată să îmi găsească fața, dar nu dă decât peste străini, polițiști și soldați. O strig. Picioarele abia mi se mișcă, de parcă aș înainta printr-un noroi gros.

„Tess!” strig. „Sunt aici, sunt chiar în spatele tău!”

Ea nu mă aude. O privesc neajutorat cum, alergând, dă peste un soldat și, când încearcă să fugă de el, acesta o înșfacă și o aruncă la pământ. Urlu ceva. Soldatul ridică arma și o ațintește asupra lui Tess. Apoi văd că nu e Tess, ci mama, care zace într-o baltă de sânge. Încerc să alerg la ea. Dar, în loc să fac asta, rămân ascuns în spatele unui coș de fum, pe un acoperiș, ghemuit, ca un laș. E vina mea că a murit.

Apoi, brusc, sunt din nou în laboratorul din spital, iar doctorii și asistentele stau aplecați asupra mea. Mă uit printre pleoape în lumina orbitoare. În picior durerea îmi explodează. Iar îmi este tăiat genunchiul. Pielea îmi este dată la o parte, lăsând expuse vederii oasele de dedesubt, care îmi sunt tăiate cu fierăstraiele. Îmi arcuiesc spatele și urlu. Una dintre asistente încearcă să mă imobilizeze. Zbătându-mă, răstorn cu brațul o tavă.

— Stai liniștit! La naiba, băiete! N-o să-ți fac niciun rău.

Îmi ia vreun minut să mă trezesc. Imaginea încețoșată cu spitalul se schimbă și realizez că mă uit într-o lumină fluorescentă similară și că un doctor stă aplecat asupra mea. Poartă ochelari de protecție și o mască. Țip și încerc să mă ridic în capul oaselor. Dar sunt legat cu două curele de o masă de operații.

Doctorul oftează și își coboară masca de pe față.

— Uită-te la mine. Stau să bandajez un criminal ca tine când aș putea să-i ajut pe soldații de pe front.

Mă uit împrejur, nedumerit. De-a lungul pereților acestei săli de spital sunt înșirați soldați. La o chiuvetă, o asistentă spală de sânge niște ustensile.

— Unde sunt?

Doctorul îmi aruncă o privire iritată.

— Ești în aripa medicală din Batalla Hall. Agenta Iparis mi-a ordonat să-ți îngrijesc piciorul. Se pare că nu avem voie să te lăsăm să mori înainte de execuție.

Ridic capul cât de mult pot și mă uit la picior. Rana îmi e bandajată cu fețe curate. Când încerc să îmi mișc puțin piciorul, observ surprins că durerea e mult diminuată. Întorc ochii spre doctor.

— Ce ai făcut?

El ridică din umeri, își scoate mănușile și începe să se spele pe mâini la una dintre chiuvete.

— Te-am peticit nițel. O să fii în stare să stai în picioare la execuție.

Face o pauză.

— Nu știu dacă asta e ceea ce ai vrut să auzi.

Mă las la loc, pe targă, și închid ochii. Diminuarea durerii din picior e așa o ușurare, încât încerc să savurez momentul, dar fragmente din coșmar încă îmi mai persistă în minte, prea proaspete ca să le pot alunga. Unde e Tess acum? Oare se descurcă fără cineva care să o păzească? E mioapă. Cine o să o ajute noaptea, când nu poate să distingă formele în întuneric?

În ceea ce o privește pe mama... Nu sunt destul de puternic ca să mă gândesc la ea acum.

Cineva bate cu putere în ușă.

— Deschide, strigă un bărbat. Doamna comandant Jameson a venit să vadă prizonierul.

Prizonierul... Auzind asta, zâmbesc. Soldații nu suportă nici măcar să îmi spună pe nume.

Gardienii din sală abia au vreme să descuie ușa și Jameson dă buzna înăuntru, în mod clar enervată. Pocnește din degete.

— Dați-l jos pe băiatul ăsta de pe targă și puneți-l în lanțuri, latră ea.

Apoi îmi înfige un deget în piept.

— *Tu*! Ești doar un puști. Nici măcar n-ai mers la facultate, ai picat Examenul! Cum de-ai fost capabil să-i prostești pe soldații de pe străzi? Cum de reușești să creezi *atâtea probleme*? mă chestionează dezvelindu-și dinții. Am știut că o să-mi faci zile fripte, deși nu-i mare lucru de capul tău. Ai un talent deosebit în a irosi timpul soldaților mei. Ca să nu mai pomenesc de soldații altor comandanți.

Trebuie să strâng din dinți ca să mă abțin să nu urlu la ea. Militarii dau fuga la mine și încep să îmi desfacă legăturile.

Alături, doctorul înclină capul.

— Dacă nu vă deranjează, doamnă comandant, zice el, s-a întâmplat ceva? Care e problema?

Jameson își ațintește privirea furioasă asupra lui. Omul se face mic de tot.

— Protestatari în față la Batalla Hall! se răstește ea. Au început să atace poliția.

Soldații mă trag de pe targă și mă ridică în picioare. Când greutatea corpului mi se transferă pe membrul beteag, mă schimonosesc de durere.

— Protestatari?

— Da. Răsculați.

Femeia-comandant mă apucă de figură.

— Soldații mei au fost chemați să dea o mână de ajutor, ceea ce înseamnă că tot programul mi-a fost dat peste cap. Deja unul dintre cei mai buni oameni ai mei a fost trimis aici cu răni la față. Infractorii de teapa ta nu știu cum să se poarte cu soldații.

Îmi împinge capul dezgustată și îmi întoarce spatele.

— Luați-l, le strigă soldaților care mă țin. Și repede.

Ieșim din sala de spital. Pe hol, militarii aleargă înainte și înapoi. Jameson își tot presează o ureche cu mâna: ascultă concentrată și strigă ordine. În timp ce sunt târât spre lift, văd mai multe ecrane de mari dimensiuni (mă opresc să le admir preț de câteva secunde, pentru că în Lake nu am văzut nimic care să le semene) care transmit exact ce a spus femeia-comandant. Nu pot să aud vocea comentatorului, dar titlurile sunt clare: „Tulburări la intrarea în Batalla Hall. Patrulele ripostează. Se așteaptă noi ordine”. Îmi dau seama că nu e vorba despre o transmisiune publică. Pe ecrane se vede piața din fața Batalla Hall, care e plină ochi cu mai multe sute de oameni. Mă uit cu atenție la șirul de soldați îmbrăcați în negru care se chinuiesc să țină în frâu mulțimea din primele rânduri. Alți militari aleargă în lungul acoperișurilor, pe marginea lor, grăbindu-se să se așeze în dispozitiv, cu puștile pregătite. Când trecem pe lângă ultimul ecran, văd bine fețele unora dintre protestatarii care s-au strâns sub felinarele stradale.

Unii dintre ei și-au vopsit câte o șuviță de păr în roșu.

Apoi ajungem la lifturi și soldații mă îmbrâncesc într-unul dintre ele*. Protestează din cauza mea.* Gândul ăsta mă umple de emoție și de groază. În niciun caz armata nu o să îi lase să scape. Vor închide sectoarele sărace și îi vor aresta pe absolut toți răsculații din piață.

Sau îi vor omorî.

28. JUNE

Când eram mai mică, se întâmpla ca, uneori, Metias și fie chemat ca să pună capăt unor rebeliuni minore și apoi îmi povestea ce și cum se petrecuse. Scenariul era întotdeauna același: cam o duzină de oameni săraci (de obicei, adolescenți; câteodată și oameni mai în vârstă), înfuriați din cauza carantinei sau a taxelor, începeau să facă probleme într-unul dintre sectoare. După ce dădeau cu câteva bombe cu praf, cu toții erau arestați și duși la tribunal.

Dar nu am mai văzut niciodată o astfel de revoltă, cu sute de oameni care să își riște viețile. Nimic care măcar să semene cu asta…

— Ce i-a apucat pe oamenii ăștia? îl întreb pe Thomas. Și-au pierdut mințile.

Amândoi stăm pe o platformă din fața Batalla Hall, împreună cu o patrulă întreagă, cu ochii la mulțimea de răsculați, în timp ce o altă unitate, aflată sub comanda lui Jameson, îi împinge pe oameni folosind scuturi și bastoane.

Mai devreme, am băgat capul în sala în care doctorul îl opera pe Day la picior. Mă întreb dacă s-a trezit și vede haosul ăsta pe ecranele din hol. Sper că nu. Nu e nevoie să știe la ce a dat naștere. Gândul la el (și la acuzațiile lui împotriva Republicii, cum că autoritățile sunt responsabile de diversele valuri epidemice și că tot ele îi omoară pe copiii care pică Examenul) mă umple de furie. Îmi scot pistolul din toc. Mai bine să îl am pregătit.

— Ai mai văzut vreodată așa ceva? îl întreb pe Thomas, încercând să îmi păstrez vocea calmă.

El scutură din cap.

— Doar o dată. Cu mult timp în urmă.

O parte dintre șuvițele lui negre i-au căzut pe față. Nu e pieptănat pe spate, îngrijit, ca de obicei. Probabil că mai devreme a fost afară, printre protestatari. O mână îi stă pe pistolul de la brâu, iar cealaltă pe patul puștii atârnate pe umăr. Nu se uită la mine. Nu m-a mai privit în ochi de noaptea trecută, când a încercat să mă sărute.

— O adunătură de proști, continuă el. Dacă nu renunță curând, doamna comandant o să-i facă să regrete.

Ridic ochii și văd mai mulți comandanți care stau într-unul dintre balcoanele clădirii. E prea întuneric acum ca să fiu sigură, dar nu cred că Jameson e cu ei. Știu însă că dă ordine prin cască, pentru că Thomas ascultă cu atenție, cu mâna lipită de ureche. Dar, orice ar spune doamna comandant, ordinele sunt numai pentru Thomas, iar eu habar nu am ce îi transmite. Mulțimea de jos continuă să împingă. Îmi dau seama după hainele lor – cămăși și pantaloni rupți, pantofi desperecheați și găuriți – că aproape toți sunt din sectoarele sărace de lângă lac. În secret, mă rog ca ei să se disperseze. *Plecați de aici înainte să fie și mai rău*!

Thomas se apleacă spre mine și face semn din cap către grosul mulțimii.

— Vezi adunătura asta jalnică?

Știam deja ce îmi arată, dar, politicoasă, îi urmez indicația. Mă uit spre un grup de protestatari care și-au vopsit părul cu roșu, după modelul șuviței pătate cu sânge pe care au văzut-o la Day atunci când a fost adus aici, afară, pentru pronunțarea sentinței.

— Nu și-au ales bine eroul, îi dă înainte Thomas. Day o să fie mort în mai puțin de o săptămână.

Dau din cap o dată, dar nu spun nimic.

Din mulțime răsună câteva țipete. Una dintre patrule a ajuns în spatele pieței, așa că acum oamenii sunt prinși în capcană. Militarii îi împing spre mijlocul pieței. Mă încrunt. Nu ăsta e protocolul pentru manevrarea mulțimilor răzvrătite. La școală, am fost învățați că bombele cu praf sau gazul lacrimogen sunt mai mult decât suficiente ca să îi potolească pe oameni. Însă aici nu văd nici urmă de așa ceva. Niciunul dintre soldați nu poartă mască de gaze. Iar acum iată că încă o patrulă a început să pună pe fugă grupurile strânse în afara pieței, acolo unde străzile sunt prea întortocheate și înguste ca oamenii să se poată strânge pentru a manifesta.

— Ce-ți spune doamna comandant Jameson? îl întreb pe Thomas.

Părul negru îi cade peste ochi și îi ascunde expresia.

— Zice să stăm pe loc și să așteptăm ordinele ei.

Timp de o jumătate de oră nu facem nimic. Eu țin o mână în buzunar, pipăind absentă pandantivul lui Day. Nu știu de ce, dar mulțimea asta îmi aduce aminte de lupta Schiz. Probabil că o parte din oameni sunt chiar aceiași.

Iar acum îi văd pe soldații care aleargă în lungul acoperișurilor clădirilor din jurul pieței. Unii zoresc pe brâurile de piatră ale fațadelor, iar alții sunt înșirați în linie dreaptă pe acoperișuri. Ciudat. De obicei, soldații au ciucuri negri și un singur rând de nasturi argintii la haine. Simbolurile de pe mâneci sunt bleumarin, roșii, argintii sau aurii. Dar soldații ăștia nu au nasturi. În schimb, au câte o dungă albă plasată în diagonală pe piept, iar banderolele de pe mâneci sunt gri. Îmi mai trebuie o secundă ca să îmi dau seama cine sunt ei.

— Thomas.

Îl bat pe umăr și îi indic acoperișurile.

— Cei din plutonul de execuție.

Nicio surpriză pe chipul lui, nicio emoție în privire. Își drege glasul:

— Da.

— Ce fac ei aici? îl întreb ridicând tonul.

Mă uit la protestatarii din piață, după care înapoi spre acoperișuri. Niciunul dintre soldați nu are bombe cu praf sau gaze lacrimogene. În schimb, fiecare are câte o pușcă pe umăr.

— Thomas, nu vor să-i disperseze. Îi izolează în piață.

El îmi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Stai liniștită, June. Fii atentă la mulțime.

Stând cu ochii ațintiți asupra acoperișurilor, o văd pe doamna comandant Jameson ieșind pe terasa superioară a clădirii Batalla Hall, flancată de soldați. Vorbește în microfon.

Trec mai multe secunde. Simt în piept o senzație groaznică, iar ea tot crește în intensitate. Știu ce vrea să facă.

Brusc, Thomas murmură ceva în microfon. Răspunsul la un ordin. Mă uit la el. O fracțiune de secundă, îmi susține privirea, după care își întoarce ochii spre restul patrulei care se află pe aceeași platformă ca noi.

— Foc de voie! le strigă.

— Thomas!

Vreau să mai spun ceva, dar, în aceeași clipă, împușcăturile încep să răsune de pe acoperișuri și de pe platformă. Mă reped în față. Nu știu ce vreau să fac – să îmi agit brațele în fața soldaților? – , dar Thomas mă prinde de umăr înainte să apuc să mai fac un pas.

— Stai pe loc, June!

— Spune-le oamenilor tăi să nu mai tragă! îi strig, smucindu-mă din strânsoarea lui. Spune-le…

Thomas mă aruncă la pământ cu atâta putere că simt rana de sub coaste cum mi se deschide din nou.

— La naiba, June! îmi urlă el. *Stai pe loc*!

Pavimentul e surprinzător de rece. Rămân strânsă ghem, fără a putea să mă mișc. Sunt incapabilă să înțeleg ce s-a întâmplat. Pielea din jurul rănii mi-a luat foc. Peste piață plouă cu gloanțe. Oamenii din mulțime se prăbușesc ca digurile înfrânte de ape. *Thomas, încetează*! *Te rog, încetează*! Vreau să mă ridic și să urlu la el, să îi fac rău cumva. *Dacă ar mai trăi, Metias te-ar omorî pentru asta.* Dar nu fac decât să îmi acopăr urechile. Focurile de armă sunt asurzitoare.

Nu durează mai mult de un minut, dar mie mi se pare că a trecut o veșnicie. În sfârșit, Thomas dă ordinul de încetare a focului și oamenii din mulțime care nu au fost împușcați cad în genunchi și ridică mâinile deasupra capului. Soldații aleargă spre ei, le încătușează mâinile la spate și îi adună în grupuri. Eu mă ridic în genunchi. Urechile îmi țiuie în continuare din cauza focurilor de armă. Privesc tabloul plin de sânge, de cadavre și de prizonieri. Sunt 97, 98 de morți. Nu, cel puțin 120. Alte sute de protestatari sunt arestați. Nici măcar nu mă pot concentra suficient ca să îi număr.

Thomas îmi aruncă o privire înainte să coboare de pe platformă. Are o expresie gravă, poate chiar vinovată, dar, cu inima strânsă, îmi dau seama că se simte vinovat doar pentru faptul că m-a aruncat la pământ. Nu pentru masacrul pe care îl lasă în urmă. Se îndreaptă înapoi, spre Batalla Hall, împreună cu mai mulți soldați. Întorc capul ca să nu fiu nevoită să îl mai văd.

29. DAY

Urcăm mai multe etaje până când aud lanțurile liftului oprindu-se cu un scrâșnet. Doi soldați mă târăsc afară, pe un hol familiar. Presupun că, pentru moment, mă duc înapoi în celula mea. Pentru prima dată de când m-am trezit pe targă, realizez că sunt epuizat și îmi las capul să îmi cadă în piept. Probabil că doctorul mi-a injectat ceva ca să nu mă zbat prea tare în timpul

operației. Tot ce intră în câmpul meu vizual periferic este neclar, ca și când m-aș deplasa cu mare viteză.

Apoi, la jumătatea coridorului, la o bună distanță de celula mea, soldații se opresc brusc. Ridic capul ușor surprins. Suntem în fața uneia dintre camerele pe care le-am observat mai devreme, una dintre încăperile cu geamuri din sticlă transparentă. E o sală de interogatoriu. Așadar... Mai vor informații înainte să mă execute.

În casca unuia dintre soldați se aude mai întâi fâșâitul tipic generat de paraziții audio, apoi o voce. Omul încuviințează din cap.

— Să-l ducem înăuntru, zice el. Căpitanul spune că va sosi în curând.

Sunt înăuntru, așteptând, în vreme ce minutele se scurg. La ușă sunt gardieni. Pe fețele lor nu pot citi nimic. Alți doi soldați mă țin de brațele încătușate. Știu că încăperea asta ar trebui să fie izolată fonic... Dar jur că aud sunet de puști și ecourile unor urlete îndepărtate. Inima îmi bate să îmi sară din piept. Mai mult ca sigur, trupele au început să tragă asupra mulțimii din piață. Oamenii ăia mor din cauza mea?

Trece și mai mult timp. Aștept. Pleoapele îmi devin din ce în ce mai grele. Nu vreau nimic altceva decât să mă fac ghem, în colțul celulei, și să dorm.

În cele din urmă, aud niște pași apropiindu-se. Ușa se deschide și apare silueta unui bărbat tânăr, îmbrăcat în negru, cu părul brunet venindu-i în ochi. Pe umeri are epoleți argintii. Ceilalți soldați pocnesc din călcâie.

Bărbatul le face semn să plece. Acum îl recunosc. E căpitanul care a împușcat-o pe mama. June i-a pomenit numele. Îl cheamă Thomas. Probabil că a fost trimis de Jameson.

— Domnule Wing, mi se adresează el.

Se apropie de mine și își încrucișează brațele la piept.

— Ce plăcere să facem cunoștință în mod oficial! Începeam să mă tem că nu voi avea ocazia.

Îmi impun să tac. Căpitanul pare să nu se simtă confortabil stând în aceeași încăpere cu mine, iar expresia lui îmi spune că *realmente* mă urăște.

— Doamna comandant dorește ca, înaintea datei execuției, să-ți pun câteva întrebări ce țin de procedura standard. Să

păstrăm discuția în termeni cordiali, deși, firește, relația noastră a început cu stângul.

Nu mă pot abține să nu râd:

— Pe bune? Așa crezi?

Thomas nu îmi răspunde, dar îl văd cum înghite cu noduri din cauza efortului de a nu reacționa. Bagă mâna în pelerină și scoate o telecomandă micuță, gri. O îndreaptă către peretele gol al camerei. Imediat apar imagini proiectate. Un raport însoțit de fotografiile unei persoane pe care nu o recunosc.

— Domnule Wing, am să-ți arăt o serie de fotografii, îmi spune el. Oamenii pe care îi vei vedea sunt suspectați de colaborare cu Patrioții.

Patrioții au încercat în van să mă recruteze. Mesaje cifrate scrise pe zidurile aleilor, deasupra locurilor unde dorm. O escortă, la cine știe ce colț de stradă, care îmi strecoară un bilețel. Un pachet mic de bani cu o propunere. După o vreme în care le-am ignorat ofertele, nu am mai fost contactat.

— N-am lucrat niciodată cu Patrioții, mă răstesc la el. Dacă voi ucide vreodată pe cineva, o voi face pentru că așa mă taie pe mine capul.

— Poți să pretinzi că nu ai avut nicio legătură cu ei, dar poate că drumurile unora dintre Patrioți s-au intersectat cu al tău. Și poate că dorești să ne ajuți să-i găsim.

— Ah, sigur. Ai ucis-o pe mama. Îți închipui că *mor* de nerăbdare să te ajut.

Thomas reușește să mă ignore din nou. Se uită la prima fotografie proiectată pe perete.

— Îl cunoști pe acest individ?

Clatin din cap.

— Nu l-am mai văzut niciodată.

Thomas apasă un buton al telecomenzii. O nouă fotografie apare pe perete.

— Pe ăsta?

— Nu.

O altă poză.

— Dar pe ăsta?

— Nu.

Încă o figură străină apare pe perete.

— Pe fata asta ai mai văzut-o?

— Niciodată în viața mea.

Alte chipuri necunoscute. Thomas derulează imaginile fără să clipească sau să îmi pună la îndoială răspunsurile. Ce marionetă cretină în mâna autorităților! Îl privesc, în timp ce el dă înainte cu pozele. Îmi doresc să nu fi avut cătușele astea ca să fi putut să îl rup în bătaie!

Alte fotografii. Alte chipuri necunoscute. Thomas nu comentează în privința niciunuia dintre răspunsurile mele laconice. De fapt, pare că abia așteaptă să plece din camera asta, să ia distanță de mine.

Apoi, pe perete apare poza unei persoane pe care o recunosc. Imaginea neclară a unei fete cu părul lung, mai lung decât tunsoarea bob pe care mi-o amintesc. Încă nu avea tatuajul cu vița-de-vie. După câte se pare, Kaede face parte din organizația Patrioților.

Nu las să se vadă că am recunoscut-o.

— Ascultă, îi spun. Dacă aș ști vreuna dintre persoanele astea, chiar crezi că ți-aș zice?

Thomas se chinuie din răsputeri să își păstreze calmul.

— Asta e tot, domnule Wing.

— Ei, hai, asta nu e tot. Mi-e clar că ai da orice să-mi tragi un pumn. Hai! Te provoc.

Ochii au început să îi lucească din pricina furiei, dar reușește să se stăpânească.

— Datoria mea este să-ți adresez o serie de întrebări, îmi dă replica înțepat. Atât. Și am terminat.

— De ce? Ți-e frică de mine sau cum? Atât te ține curajul, cât să împuști mame?

Thomas mijește ochii, apoi ridică din umeri:

— O infractoare mai puțin în mahalale.

Strâng pumnii și îl scuip direct pe față.

Iar treaba asta îi subminează hotărârea de a se stăpâni. Pumnul lui stâng mă lovește cu putere în maxilar, iar capul îmi zboară brusc în lateral. În fața ochilor îmi explodează un roi de punctișoare.

— Te crezi vedetă, nu? îmi zice căpitanul. Doar pentru că ai pus la cale niște feste și ai făcut pe binefăcătorul cu niște mizerabili de pe stradă? Ei, hai să-ți spun un secret. *Și eu* sunt dintr-un sector sărac. Dar am urmat regulile. Am muncit, am urcat pe scara socială și *am câștigat* respectul autorităților din țara mea. Voi, restul, doar stați, vă plângeți și dați vina pe stat

pentru ghinionul vostru. Sunteți o gașcă de infractori jegoși și leneși…

Thomas mă lovește iar. Capul îmi zboară pe spate și simt gustul sângelui în gură. Corpul îmi tremură din cauza durerii. Căpitanul mă înșfacă de guler și mă trage aproape. Cătușele îmi zornăie.

— Domnișoara Iparis mi-a spus ce i-ai făcut pe stradă. Cum de *ai îndrăznit* s-o săruți cu forța?

Ah! De fapt, asta îl deranjează. A aflat de sărut… Nu mă pot abține să nu rânjesc, deși fața mă doare înfiorător de tare.

— Auuu! Asta e chestia care te-a rănit, nu? Am văzut cum te uiți la ea. O dorești cu disperare, nu? Și în cazul ei tot așa încerci să procedezi, căcănarule*? Să o câștigi*? Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar n-am forțat-o *deloc.*

Din cauza furiei, Thomas se face ca focul la față.

— Abia își așteaptă execuția, domnule Wing. *Asta* pot să ți-o garantez.

Râd:

— Nu știi să pierzi, nu-i așa? Uite, hai să te ajut să te simți mai bine. Îți spun exact cum a fost. Ce poate fi mai plăcut decât să auzi povestea?

Căpitanul mă ia de gât. Mâinile îi tremură.

— În locul tău, băiete, aș fi atent, îmi scuipă el. Poate ai uitat că mai ai încă doi frați. Și amândoi sunt la mila autorităților. Ține-ți gura, dacă nu vrei să le vezi cadavrele în rând cu cel al mamei voastre!

Mă lovește din nou, apoi îmi repede un genunchi în stomac. Mi s-a tăiat respirația. Mă gândesc la Eden și la John și mă străduiesc să rămân calm, să alung durerea. *Ține-te tare*! *Nu-l lăsa să te facă*!

Căpitanul mă mai lovește de două ori. De acum a început să gâfâie. Cu mare efort, își lasă brațele să cadă și expiră.

— Asta-i tot, domnule Wing, îmi spune pe un ton scăzut. Ne vedem în ziua execuției.

Din pricina durerii nu pot să vorbesc, așa că încerc doar să îmi țin privirea asupra lui. Thomas are o expresie stranie, de parcă ar fi supărat sau dezamăgit că l-am făcut să își iasă din sărite.

Se răsucește pe călcâie și părăsește încăperea fără un cuvânt.

30. JUNE

În noaptea asta, Thomas a stat o jumătate de oră în fața ușii mele, cerându-și iertare în fel și chip. Îi pare foarte rău. Nu a vrut să fiu rănită. Doar că nu a vrut să mă opun ordinelor doamnei comandant Jameson. Nu a vrut să intru în vreun necaz. A încercat să mă protejeze.

Stau pe canapea cu Ollie și mă uit în gol. Nu pot să îmi scot din minte sunetul mitralierelor. Thomas a fost întotdeauna disciplinat.

Iar ziua de azi nu a fost o excepție. Thomas nu a ezitat, nici măcar o secundă, să se supună ordinelor. A dus la bun sfârșit exterminarea protestatarilor de parcă s-ar fi pregătit pentru o razie antiepidemică de rutină sau pentru o noapte de pază la vreun aerodrom. Ce e mai rău: că a urmat ordinul cu atâta precizie sau că nici măcar nu își dă seama că eu pentru asta aș dori să își ceară scuze?

— June, mă asculți?

Mă concentrez asupra lui Ollie pe care îl scarpin după urechi. Vechile jurnale ale lui Metias sunt în continuare risipite pe măsuța de cafea, împreună cu albumele de fotografii ale părinților.

— Îți pierzi timpul, îi strig.

— Te rog. Doar lasă-mă să intru. Vreau să te văd.

— O să ne vedem mâine.

— N-o să stau mult, îți promit. Îmi pare sincer rău.

— Thomas, ne vedem mâine.

— June...

Ridic tonul:

— Am spus că *ne vedem mâine.*

Tăcere.

Mai aștept un minut, încercând să îmi îndrept întreaga atenție asupra lui Ollie. După o vreme, mă ridic și mă uit pe vizor. Holul e pustiu.

Acum știu că Thomas chiar a plecat. Rămân întinsă pe canapea, trează, încă o oră. Gândurile mele aleargă de la imaginile evenimentelor petrecute în piață la apariția lui Day pe acoperiș, apoi la afirmațiile lui scandaloase cu privire la epidemie și la Examen. Și iar îmi amintesc de Thomas. Acel

Thomas care urmează ordinele doamnei comandant Jameson fără să clipească e diferit de omul care își făcea griji în privința siguranței mele când eram în sectorul Lake. În copilărie, Thomas a fost cam ciudățel, dar întotdeauna politicos, mai ales cu mine. Sau poate că eu sunt cea care s-a schimbat. Când am descoperit unde locuia familia lui Day și l-am privit pe Thomas cum a ucis-o pe mama acestuia, când am văzut azi cum a fost secerată de gloanțe mulțimea din piață... De fiecare dată, am stat deoparte și nu am făcut nimic. Asta înseamnă că sunt la fel ca Thomas? Oare facem ce e corect urmând ordinele? Chiar știu autoritățile Republicii cum e mai bine?

Cât despre ce mi-a spus Day... La gândul ăsta, încep deja să mă enervez. Tatăl meu a muncit dincolo de acele uși duble. Metias a lucrat sub conducerea lui Chian la supravegherea Examenelor. De ce ne-am otrăvi și ne-am ucide propriii oameni?

Oftez, mă ridic în capul oaselor și iau unul dintre jurnalele lui Metias de pe măsuță.

O notă este despre o săptămână epuizantă în care a trebuit să muncească la restabilirea ordinii după ce Uraganul Elijah a făcut ravagii în Los Angeles. O alta descrie prima lui săptămână în cadrul patrulei doamnei comandant Jameson. Într-o a treia, care e scurtă, de doar un paragraf, Metias se plânge de faptul că a avut două ture de noapte la rând. Iar asta mă face să zâmbesc. Încă îmi amintesc vorbele lui de atunci:

— Abia mai pot să-mi țin ochii deschiși, mi-a spus fratele meu după prima tură de acest fel. Oare ea chiar crede că mai suntem capabili să păzim ceva, *orice,* după ce am stat treji o noapte întreagă? Azi eram așa de stors că însuși Cancelarul Coloniilor ar fi putut să intre în Batalla Hall fără ca eu să îmi dau seama.

Simt o lacrimă pe obraz și mi-o șterg repede. Ollie scâncește lângă mine. Întind mâna și îmi las degetele să se cufunde în blana lui groasă și albă din jurul gâtului. Oftând, câinele își așază capul în poala mea.

Metias își făcea griji pentru lucruri așa de mici...

Continui să citesc, dar pleoapele îmi devin din ce în ce mai grele. Cuvintele încep să se încâlcească pe pagină, până când nu mai reușesc să pricep ce vrea să spună fiecare însemnare. În cele din urmă, dau jurnalul deoparte și mă las furată de somn.

În vis îmi apare Day. Îmi ține mâinile într-ale lui. Când îl simt atingându-mă, inima dă să îmi sară din piept. Părul îi cade în

jurul umerilor ca o mantie de mătase. O șuviță e înroșită de sânge. În ochi îi citesc suferința. „Nu eu l-am omorât pe fratele tău”. Day mă trage lângă el. „Îți dau cuvântul meu; n-aș fi putut face asta”.

Când mă trezesc, rămân o vreme nemișcată, lăsând cuvintele lui Day să îmi alerge prin minte. Privirea îmi fuge spre calculator. Cum s-a desfășurat noaptea aia fatidică? Dacă Day l-a rănit cu cuțitul pe Metias în umăr, atunci cum de arma a ajuns în pieptul fratelui meu? Gândul acesta neașteptat îmi strânge inima. Mă uit la Ollie.

— Cine să fi vrut să-i facă rău lui Metias? îl întreb.

Ollie se uită și el la mine cu o privire tristă.

— Și de ce?

Câteva minute mai târziu mă ridic de pe canapea, mă duc la birou și pornesc calculatorul.

Deschid din nou raportul de la Spitalul Central. Patru file de text și una cu fotografii. Decid să studiez cu mai multă atenție imaginile. În fond, doamna comandant Jameson nu m-a lăsat decât câteva minute să cercetez cadavrul lui Metias, iar eu nu am folosit prea eficient acest timp – dar oare cum aș fi putut să mă concentrez? Nicio secundă nu mi-am pus problema că ucigașul ar putea să fie altcineva decât Day. Nu am studiat fotografiile pe atât de atent pe cât ar fi trebuit.

Acum fac dublu clic pe prima poză și o măresc cât tot ecranul. Ce văd îmi provoacă amețeală. Figura rece și lipsită de viață a fratelui meu e îndreptată spre cer. Părul îi stă împrăștiat, formând un cerc pe caldarâm. Cămașa îi e pătată de sânge. Trag adânc aer în piept, închid ochii și îmi spun că, de data asta, trebuie să mă concentrez. Până acum, de fiecare dată, am izbutit să parcurg textul, dar nu am avut inimă să studiez și fotografiile. Însă trebuie să o fac și pe asta. Deschid ochii și mă concentrez din nou asupra trupului lui Metias. Ce bine ar fi fost dacă aș fi examinat rănile cu atenție la fața locului, atunci când am avut ocazia.

Mai întâi, mă asigur că acel cuțit din poză e într-adevăr înfipt în piept. Picături de sânge îi pătează mânerul. Din lamă nu văd nicio bucățică. Apoi mă uit la umărul lui Metias.

Deși e acoperit cu mâneca, văd totuși că țesătura de acolo e pătată de un cerc de sânge de mărime considerabilă. Nu se poate ca tot sângele ăla să fie de la rana din piept – trebuie să

mai existe încă una. Măresc din nou fotografia. Nu, e prea neclară. Chiar dacă ar exista o tăietură în partea superioară a mânecii, în zona umărului, din unghiul ăsta nu pot să o disting.

Închid poza și deschid o alta.

Și în clipa asta realizez ceva. Toate fotografiile sunt făcute dintr-un anumit unghi. Abia dacă pot distinge detaliile de pe umăr, ba chiar și pe cele ale cuțitului. Mă încrunt. Pozele de la locul crimei sunt de proastă calitate. De ce nu există și cadre apropiate cu rănile propriu-zise? Mă uit iar pe raport, căutând să văd dacă nu mi-au scăpat pagini. Nu, asta e tot. Mă întorc la pagina anterioară și încerc să îmi dau seama ce e cu ea.

Poate că restul fotografiilor sunt clasificate. Dacă doamna comandant Jameson le-a scos ca să mă scutească de o durere în plus? Scutur din cap. Nu, asta e o prostie. Atunci nu mi-ar mai fi trimis nicio imagine împreună cu raportul. Mă uit la monitor, după care îndrăznesc să mă gândesc care ar fi alternativă.

Dacă doamna comandant Jameson a scos pozele ca să îmi ascundă ceva?

Nu, nu. Mă las pe spate și îmi ațintesc din nou privirea asupra primei fotografii. De ce ar vrea doamna comandant să îmi ascundă detalii ce țin de uciderea fratelui meu? *Își iubește soldații.* Moartea lui Metias a înfuriat-o. Ea e cea care i-a organizat înmormântarea, îl *voia* în patrula ei. Ea l-a făcut căpitan.

Dar mă îndoiesc că fotograful de la criminalistică a fost atât de grăbit încât să realizeze un set de poze atât de prost.

Analizez problema din mai multe unghiuri, dar mereu ajung la aceeași concluzie. Raportul e incomplet. Frustrată, îmi trec o mână prin păr. Nu înțeleg.

Brusc, mă uit mai atentă la cuțitul din poză. Imaginea e pixelată, așa încât să distingi detaliile e aproape imposibil, dar un amănunt îmi declanșează amintiri mai vechi, care îmi fac stomacul să se strângă. Sângele de pe coada cuțitului e întunecat la culoare, dar tot acolo mai sunt niște urme, care au o culoare și mai întunecată. La început, mă gândesc că detaliile astea fac parte din modelul abia vizibil al mânerului, dar petele se află peste sânge. Sunt negre, groase și reliefate. Încerc să îmi amintesc cum arăta cuțitul în noaptea crimei, atunci când am avut ocazia să îl studiez eu însămi.

Urmele astea negre arată ca unsoarea de pușcă. La fel ca dunga pe care Thomas o avea pe frunte când l-am văzut prima dată în noaptea aia.

31. DAY

A doua zi de dimineață, când June mă vizitează din nou, văzându-mă prăbușit lângă unul dintre pereții celulei, până și ea e șocată preț de o secundă. Înclin capul în direcția ei. Ezită puțin când mă vede, dar își recompune rapid expresia serioasă.

— Presupun că ai reușit să înfurii pe cineva, îmi spune, după care pocnește din degete către soldați. Toată lumea afară! Vreau să discut singură cu prizonierul.

Apoi, cu un semn din cap către camerele de securitate poziționate în fiecare colț, zice:

— Și opriți și înregistrarea.

Soldatul aflat la comandă o salută.

— Da, doamnă.

În timp ce mai mulți militari se grăbesc să închidă camerele, o văd pe June scoțând din tocul de la brâu două cuțite. *Nu știu cum, dar am reușit să o înfurii și pe ea.* Un hohot de râs îmi urcă în gât și se transformă într-un acces de tuse. Bun, e timpul să dăm cărțile pe față.

Când soldații pleacă și ușa se trântește în spatele ei, June vine lângă mine și se lasă pe vine. Mă pregătesc să simt lama cuțitului pe piele.

— Day.

Fata nu s-a clintit din loc. Din contră, vâră cuțitele în tocul de la brâu și scoate un recipient cu apă. Presupun că treaba cu cuțitele a fost doar pentru ochii soldaților. June mă stropește pe față cu lichidul rece. Tresar, dar apoi deschid gura ca să prind câteva picături. Niciodată apa nu a fost atât de bună.

June îmi toarnă lichid direct în gură, apoi pune recipientul deoparte.

— Fața ta arată groaznic.

Pe chip i se citește îngrijorarea și parcă ceva mai mult.

— Cine ți-a făcut asta?

— Frumos din partea ta că te interesezi.

Sunt uluit că-i pasă.

— Poți să-i mulțumești prietenului tău, căpitanul, pentru asta.

— Lui Thomas?

— Lui. Cred că nu-i prea fericit că eu am obținut o sărutare de la tine, iar el nu. Așa că m-a interogat în legătură cu Patrioții. După câte se pare, Kaede face parte din organizația asta a lor. Ce mică e lumea, nu-i așa?

Figura lui June capătă o expresie furioasă.

— Nu mi-a spus nimic. Aseară... Mă rog, o să-l raportez doamnei comandant Jameson.

— Mulțam.

Clipesc ca să îmi îndepărtez apa din ochi.

— Mă întrebam când o să mai vii.

Ezit o secundă.

— Știi ceva de Tess? Trăiește?

June lasă ochii în jos.

— Îmi pare rău, îmi răspunde. N-am cum să aflu unde e. Ar trebui să fie în siguranță, atât timp cât stă ascunsă. N-am spus nimănui de ea. Și n-a apărut pe niciuna dintre listele recente cu arestați... sau cu decedați.

Sunt frustrat de lipsa de vești, dar, în același timp, și ușurat.

— Frații mei cum sunt?

June strânge din buze.

— Nu am acces la Eden, dar sunt sigură că e încă în viață. John e pe-atât de bine pe cât poate fi.

Când ridică ochii, văd în ei tulburare și tristețe.

— Îmi pare rău că ai avut de-a face cu Thomas ieri.

— Mă rog... Mulțam, îi șoptesc. Ai vreun motiv special pentru care azi ești mai amabilă decât de obicei?

Nu mă aștept ca June să ia întrebarea aceasta în serios, dar exact asta face. Se uită țintă la mine, apoi se așază în fața mea, cu picioarele strânse sub ea. Azi pare schimbată. Ușor îngrijorată parcă, tristă chiar. Nesigură. O expresie pe care nu i-am mai văzut-o niciodată, nici măcar atunci când am întâlnit-o prima dată, pe străzi.

— S-a întâmplat ceva?

Fata păstrează tăcerea vreme îndelungată, rămânând cu ochii în pământ. În cele din urmă, mă privește din nou. *Caută ceva,* îmi dau seama. *Oare încearcă să își recapete încrederea în mine*?

— Am studiat aseară din nou raportul criminalistic privitor la fratele meu.

June coboară vocea până aceasta ajunge o șoaptă. Sunt nevoit să mă aplec în față ca să o aud.

— Și? o întreb.

Fata îmi caută ochii. Ezită iar.

— Day, poți să-mi spui sincer și cu mâna pe inimă... că nu tu l-ai omorât pe Metias?

Trebuie să fi descoperit ceva. Vrea o mărturisire. Noaptea aceea, de la spital, îmi revine în minte – felul în care mă deghizasem, privirea pe care mi-a aruncat-o Metias când am intrat în clădire, doctorul cel tânăr pe care l-am luat ostatic, gloanțele care ricoșau din metalul frigiderelor. Saltul de la înălțime și impactul cu solul. Apoi întâlnirea cu Metias, felul în care am aruncat cuțitul spre el. Am văzut cum lama i s-a înfipt în umăr, mult prea departe de piept ca să îl și putut omorî. Mă uit în ochii fetei.

— Nu eu l-am ucis pe fratele tău.

Întind mâna ca să îi ating palma. Mă schimonosesc din cauza durerii din braț.

— Nu știu cine l-a omorât. Și așa îmi pare rău că l-am rănit... Dar trebuia să-mi salvez viața. Îmi doresc să fi avut mai mult timp să-mi pun planul la punct.

June dă din cap în tăcere. Expresia de pe chipul ei e atât de înduioșătoare că, preț de o clipă, aș vrea să pot să o iau pe fată în brațe. *Cineva* trebuie să o îmbrățișeze...

— Mi-e foarte dor de el, îmi șoptește ea. Știi, am crezut că o să fie alături de mine mereu, că o să fie sprijinul meu. El era tot ce îmi mai rămăsese. Iar acum a murit și aș vrea să știu de ce.

Clatină încet din cap, ca și când ar fi înfrântă, apoi își îngăduie să mă privească în ochi. Tristețea o face imposibil de frumoasă, ca zăpada care acoperă un ținut pustiu.

— *Și nu știu de ce.* Asta-i partea cea mai îngrozitoare, Day. Nu știu de ce a murit. De ce să-l fi vrut cineva mort?

La fel mă gândesc și eu la mama. Cuvintele lui June mă fac să respir cu greutate. Nu am știut că și ea și-a pierdut părinții, deși ar fi trebuit să ghicesc asta după felul în care se poartă. Nu ea a împușcat-o pe mama. Nu ea a adus boala în casa mea. Ea e doar o fată care și-a pierdut fratele și cineva a făcut-o să creadă

că eu l-am omorât. Sfâșiată de durere, m-a căutat și m-a găsit. Dacă aș fi fost în locul ei, oare aș fi făcut altfel?

June plânge. Schițez un zâmbet, apoi mă îndrept de spate și întind o mână către obrazul ei. Cătușele îmi zornăie la încheieturi. Îi șterg lacrimile de sub ochi. Niciunul dintre noi nu spune nimic. Nu e nevoie. Oare June se gândește că, dacă am dreptate în privința fratelui ei, atunci spun adevărul și despre restul lucrurilor?

După o clipă, îmi ia mâna și mi-o lipește de obrazul ei. Atingerea ei face ca un val de căldură să îmi urce în tot corpul. E așa de frumoasă! Tânjesc să o trag spre mine și să îmi lipesc gura de buzele ei, să îi risipesc tristețea din ochi. Aș vrea ca, măcar pentru o secundă, să mă întorc la noaptea aceea, pe alee.

Eu sunt primul care vorbește:

— Se poate ca noi doi să avem același dușman. Care ne-a asmuțit unul împotriva celuilalt.

June trage adânc aer în piept.

— Încă nu sunt sigură, îmi zice ea, deși, după voce, îmi dau seama că îmi dă dreptate. E periculos să vorbim astfel.

Întoarce capul, bagă mâna în pelerină și scoate ceva. Un obiect pe care am crezut că l-am pierdut la spital.

— Uite. Vreau să ți-l dau înapoi. Mie nu-mi mai e de folos.

Vreau să i-l smulg din mână, dar lanțurile îmi îngreunează mișcările. În palma fetei e lănțișorul meu cu pandantiv. Proeminențele netede de pe suprafața lui sunt zgâriate și murdare, dar e întreg. Pandantivul zace pe movilița făcută de lănțișor.

— A fost la tine, șoptesc. L-ai găsit în noaptea aia, la spital, nu-i așa? Așa m-ai recunoscut când, finalmente, m-ai găsit – probabil că m-ai văzut căutându-l cu mâna la gât.

June încuviințează din cap în tăcere, apoi îmi ia mâna și lasă pandantivul să îmi cadă în palmă. Mă uit la el fermecat.

Tatăl meu... Acum, că am pandantivul din nou în fața ochilor, nu pot să îi mai alung amintirea. Revăd ziua în care a venit după șase luni în care nu mai dăduse niciun semn de viață. Când a ajuns acasă, înăuntru, în siguranță, după ce am tras draperiile de la ferestre, tata a luat-o în brațe pe mama și a sărutat-o îndelung. În tot acest timp, și-a ținut protector palma pe burta ei. John a așteptat răbdător, cu mâinile în buzunare, să îl salute.

Eu eram încă destul de mic ca să pot să îi îmbrățișez piciorul. Eden nu se născuse, era încă în burta din ce în ce mai mare a mamei.

— Ce fac băieții mei? a zis tata, când, în sfârșit, i-a dat drumul mamei.

M-a mângâiat pe obraz și i-a surâs lui John. Acesta i-a răspuns cu un zâmbet larg care i-a dezvelit toți dinții. Izbutise să își lase părul să îi crească suficient de mult astfel încât să îl poată prinde într-o coadă la spate. A ridicat mâna, ținând un certificat.

— Uite! a exclamat el. Am trecut Examenul!

— Bravo!

Tata l-a bătut pe John pe spate și i-a strâns mâna ca unui bărbat în toată firea. Îmi amintesc încă ușurarea din ochii lui, tremurul de fericire din voce. Pe vremea aia, cu toții ne temeam că John avea să pice Examenul, date fiind problemele lui cu cititul.

— Sunt mândru de tine, Johnny. Ai făcut o treabă bună.

Apoi tata s-a uitat la mine. Țin minte că îi cercetam fața. Slujba oficială a tatii, aici, în Republică, era, firește, aceea de a face curat în urma soldaților de pe front, dar existau indicii că asta nu era singura lui ocupație. Erau tot felul de aluzii, precum poveștile pe care ni le spunea câteodată despre Colonii, despre orașele lor pline de lumini, despre tehnologia lor avansată și sărbătorile lor strălucitoare. În clipa aceea, am vrut să îl întreb de ce era întotdeauna plecat de acasă, chiar și după ce tura de pe front i se încheia și ar fi trebuit să se întoarcă, de ce nu venea niciodată să ne vadă.

Dar altceva mi-a distras atenția.

— Tată, ai ceva în buzunarul de la vestă, i-am spus.

Într-adevăr, o ridicătură circulară se vedea prin țesătură.

A chicotit, apoi a scos obiectul.

— Ai dreptate, Daniel.

A ridicat privirea spre mama și i-a zis:

— Are ochi ageri, nu-i așa?

Mama mi-a zâmbit.

Tata a ezitat puțin, după care ne-a trimis pe toți în dormitor.

— Grace, i-a zis el mamei, uite ce am găsit.

Mama a cercetat obiectul cu atenție.

— Ce e?

— O dovadă în plus.

La început, tata a vrut să i-l arate doar ei, dar, când l-a răsucit în mână, am izbutit să îl văd și eu ca lumea. Pe una dintre fețe era o pasăre, pe cealaltă – profilul unui bărbat. Cuvintele „STATELE UNITE ALE AMERICII. ÎN DUMNEZEU CREDEM. UN SFERT DE DOLAR” erau reliefate pe avers, iar „LIBERTATE” și „1990” pe revers.

— Vezi? E o dovadă clară, a zis tata, apăsând obiectul în palma mamei.

— Unde ai găsit-o? l-a întrebat ea.

— În mlaștinile din sud, între cele două fronturi. E o monedă autentică, din 1990. Vezi denumirea? Statele Unite. Au existat *cu adevărat.*

Ochii mamei străluceau de bucurie, dar, cu toate astea, i-a aruncat tatii o privire gravă.

— E periculos să ținem un obiect ca ăsta în casă, i-a șoptit ea. Nu-l păstrăm aici.

Tata a încuviințat din cap:

— Dar nu putem să distrugem moneda. Trebuie să o punem undeva, în siguranță. E posibil să fie singura rămasă în întreaga lume, a spus el și a strâns degetele mamei peste bănuț. O să-i fac o carcasă din metal, care să-i acopere ambele fețe. O să sudez carcasa și așa moneda o să rămână în siguranță înăuntru.

— Și ce-o să facem cu ea?

— O s-o ascundem undeva.

Tata s-a gândit puțin, apoi s-a uitat la mine și la John.

— Cel mai bun loc ar fi undeva la vedere. O să i-o dăm unuia dintre băieți pe post de pandantiv. Oamenii vor crede că e doar o podoabă pentru copii. Dar dacă soldații o găsesc în casă, în timpul vreunei razii, ascunsă sub vreo scândură din podea, își vor da seama că e importantă.

Eu am rămas tăcut. Chiar și la vârsta aia, înțelegeam îngrijorarea tatii. Locuința noastră mai fusese percheziționată de trupe și înainte, cu ocazia unor inspecții de rutină, la fel ca toate celelalte case de pe stradă. Dacă tata ascundea moneda pe aici, pe undeva, ea avea să fie găsită.

Tata a plecat a doua zi dimineață, devreme, chiar înainte de răsăritul soarelui. Aveam să îl mai vedem o singură dată. După care nu s-a mai întors niciodată acasă.

Imaginile astea îmi trec prin minte într-o fracțiune de secundă. Ridic privirea spre June.

— Îți mulțumesc că l-ai găsit.

Mă întreb dacă sesizează nota de tristețe din vocea mea.

— Mulțumesc că mi l-ai dat înapoi.

32. JUNE

Mă tot gândesc la Day.

În cursul după-amiezii, în apartament, când mă întind să mă odihnesc puțin, tot pe el îl visez. Se făcea că mă strânge la piept și mă sărută, iar și iar, că mâinile lui îmi mângâie brațele, că își trece degetele prin părul meu, că îmi cuprinde talia, că pieptul lui se lipește de pieptul meu, că îi simt răsuflarea pe obraji, pe gât și pe urechi. Părul lui lung îl atinge pe al meu, iar eu mă pierd în adâncul ochilor lui. Când mă trezesc și îmi dau seama că sunt tot singură, simt că abia mai pot să respir.

Cuvintele lui îmi rulează în minte până când nici nu mai sunt capabilă să le înțeleg. Altcineva l-a omorât pe Metias. Autoritățile Republicii răspândesc boala, în mod intenționat, în sectoarele sărace. Rememorez momentele când eram pe străzile din Lake, acolo unde Day și-a riscat siguranța pentru că eu aveam nevoie de timp să îmi revin. Apoi, mă gândesc la ziua de azi, la cum mi-a șters lacrimile de pe obraz.

Nu îmi mai regăsesc furia pe care o simțeam la adresa lui. Iar dacă voi descoperi dovezi că altcineva l-a ucis pe Metias, indiferent din ce motiv, atunci chiar că nu mai am niciun temei să îl urăsc pe Day. Cândva, eram fascinată de legenda lui, de toate poveștile pe care le-am auzit despre el încă dinainte să îl cunosc. Acum simt că aceeași fascinație renaște în mine. Îi revăd chipul – frumos chiar și după atâta durere, tortură și pătimire – și ochii albaștri, vii și sinceri. Îmi e rușine să recunosc că m-am bucurat de scurtul timp pe care l-am petrecut împreună cu el în celulă. Vocea lui Day poate să mă facă să uit toate lucrurile care mi se învălmășesc în minte, aducând cu ea alte emoții: dorință sau frică, uneori chiar și furie, întotdeauna îmi provoacă ceva. Ceva ce înainte nu exista…

ORA 19:12.

SECTORUL TANAGASHI.
25°C

— Am auzit că azi după-amiază ai purtat o discuție între patru ochi cu Day, îmi spune Thomas.

Stăm împreună într-o cafenea și mâncăm din castroane cu edame. E cafeneaua unde am mai fost pe când Metias trăia. Locul ales de Thomas nu mă ajută să gândesc mai limpede. Nu pot să uit petele de unsoare de pușcă de pe mânerul cuțitului care l-a ucis pe fratele meu.

Poate că mă testează. Poate că știe ce bănuiesc.

Iau o bucată de carne ca să nu fiu nevoită să răspund. Mă bucur că e o distanță destul de mare între noi. Thomas a făcut mari eforturi să mă convingă „să îl iert”, să îl las să mă scoată la cină. Nu sunt sigură *din ce motiv* a făcut asta. Ca să mă facă să vorbesc? Să scap ceva din greșeală? Ca să vadă dacă îl voi refuza și apoi să îi transmită asta doamnei comandant Jameson? Nu îți trebuie prea multe dovezi ca să deschizi o investigație asupra cuiva. Poate că ieșirea noastră din seara asta nu e decât o nadă.

Pe de altă parte, poate că realmente încercă să se împace cu mine.

Nu știu. Așa că rămân prudentă.

Thomas privește cum mănânc.

— Ce i-ai spus?

Simt gelozie în vocea lui. Cuvintele mele par reci și indiferente:

— Nu-ți bate capul cu asta, Thomas.

Întind mâna și îi ating brațul, ca să îi distrag atenția.

— Dacă un tip ar omorî pe cineva drag ție, n-ai încerca să înțelegi de ce a făcut-o? M-am gândit că s-ar putea să vorbească, dacă gardienii nu mai sunt de față. Dar am renunțat. O să fiu mai fericită când Day va fi mort.

Thomas se relaxează puțin, dar continuă să mă privească cercetător.

— Poate că ar trebui să încetezi să-l mai vizitezi, îmi sugerează el, după o altă perioadă lungă de tăcere. Mi se pare că întâlnirile astea nu te ajută. Pot s-o rog pe doamna comandant Jameson să trimită pe altcineva care să-i dea rațiile

de apă. Nu-mi place să mă gândesc că ești obligată să interacționezi atât de mult cu ucigașul fratelui tău.

Încuviințez din cap și mai iau o gură de edame. Să nu zic nimic acum ar da prost. Dacă, de fapt, iau cina cu ucigașul fratelui meu? *Logică. Prudență și logică.* Urmăresc cu coada ochiului mâinile lui Thomas. Dacă astea sunt mâinile care l-au înjunghiat pe Metias în inimă?

— Ai dreptate, spun fără nicio ezitare.

Mă prefac recunoscătoare și preocupată:

— Până acum n-am scos nimic util de la el. Oricum, în curând o să fie mort.

Thomas ridică din umeri.

— Mă bucur că gândești așa.

La apariția chelnerului, pune pe masă cincizeci de bancnote.

— Day e un criminal condamnat la moarte. Cuvintele lui nu ar trebui să conteze nici cât negru sub unghie pentru o fată cu reputația ta.

Mai iau o bucată de carne înainte să răspund.

— Nici nu contează, spun. Dac-aș vorbi cu un câine, mi-ar fi totuna.

Dar gândesc: „Cuvintele lui Day vor conta dacă el spune adevărul”.

•

Mult timp după ce Thomas m-a condus acasă și a plecat și, iarăși, mult timp după ce miezul nopții a trecut, stau trează, în fața calculatorului și studiez raportul criminalistic privitor la moartea lui Metias. De acum am văzut pozele de atâtea ori încât nu mai trebuie să întorc privirea, dar, chiar și așa, stomacul tot mi se strânge. Toate fotografiile sunt făcute din lateral în raport cu rănile. Cu cât examinez mai mult petele negre de pe mânerul cuțitului, cu atât sunt mai convinsă că ele reprezintă urme de unsoare de pușcă.

Când nu mai suport să mă uit la fotografii, mă întorc pe canapea și caut prin jurnalele lui Metias. Dacă fratele meu avea și alți dușmani, atunci sigur ar trebui să existe indicii în ceea ce a scris. Dar, pe de altă parte, Metias nu era prost. Nu ar fi pus niciodată pe hârtie nimic care să poată fi folosit drept probă. Citesc pagini în șir din însemnările mai vechi. Toate se referă la lucruri banale, irelevante. Uneori Metias vorbește despre noi. Cel mai greu îmi e să citesc notele astea.

Una dintre ele face referire la seara cu ceremonia oficială de încorporare în detașamentul doamnei comandant Jameson, când eu eram bolnavă. O alta vorbește despre felul în care am sărbătorit împreună scorul de 1500 de puncte obținut de mine la Examen. Am comandat înghețată și doi pui întregi și, la un moment dat, în cursul serii, am făcut un experiment: am pregătit sandvișuri cu pui și înghețată. Evident, nu a fost una dintre cele mai bune idei ale mele. Aud și acum râsetele noastre, simt și acum aroma caldă de pui prăjit și pâine proaspătă.

Îmi apăs pumnii peste ochii închiși și trag adânc aer în piept.

— Ce fac eu? îi șoptesc lui Ollie, care, de acolo de unde stă pe canapea, își înclină capul spre mine. Mă împrietenesc cu un criminal și mă îndepărtez de oamenii pe care îi cunosc de-o viață.

Ollie se uită la mine cu acea privire înțeleaptă a câinilor, după care adoarme imediat la loc. O vreme, stau și îl privesc. Nu cu mult timp în urmă, Metias ar fi moțăit acolo, cu brațul pe spatele câinelui. Mă întreb dacă asta visează Ollie acum.

Îmi ia câteva secunde ca să mă prind... Deschid ochii și mă uit din nou pe ultima pagină pe care am citit-o în jurnalul lui Metias. Cred că am văzut ceva... acolo. Îmi ațintesc privirea asupra părții de jos a filei.

Un cuvânt scris greșit. Mă încrunt.

— Ciudat, spun cu voce tare.

Cuvântul e „frigider”, dar scris cu „c” în loc de „g”. „Fricider”. Niciodată nu l-am văzut pe Metias să scrie greșit. Mai studiez greșeala o secundă, clatin din cap și hotărăsc să trec mai departe. Rețin pagina.

Zece minute mai târziu, găsesc încă o greșeală. De data asta, e vorba de cuvântul „înălțime”, pe care Metias l-a scris „inelțime”.

Două cuvinte scrise greșit. Fratele meu nu ar fi comis accidental asemenea erori. Mă uit împrejur, de parcă aș avea camere de supraveghere în încăpere. Apoi mă aplec spre măsuța de cafea și încep să răsfoiesc toate jurnalele. Rețin cuvintele scrise greșit. Nu le scriu pe hârtie, ca să nu fie găsite de nimeni.

Descopăr un al treilea cuvânt: „burghezie”, notat „bwrghezie”. Apoi un al patrulea: „emanând”, scris „emamând”.

Inima începe să îmi bată cu putere.

Terminând de trecut prin toate cele douăsprezece caiete ale lui Metias, constat că am găsit douăzeci și opt de cuvinte greșite. Toate sunt în însemnările din ultimele câteva luni.

Mă las pe spate pe canapea, apoi închid ochii ca să vizualizez în minte cuvintele. Atâtea erori din partea lui Metias… Nu poate fi altceva decât un mesaj care îmi e adresat, eu fiind cea care, mai mult decât probabil, avea să îi citească notele. Un cod secret. Probabil că de asta a scos toate cutiile din dulap în acea după-amiază fatidică… Se poate ca ăsta să fi fost lucrul important despre care voia să discutăm. Sucesc în fel și chip cuvintele în minte, încercând să alcătuiesc o frază cu sens, dar, cum nu reușesc, decid să permut literele ca să văd dacă nu cumva fiecare cuvânt reprezintă o anagramă.

Nu, nimic.

Îmi masez tâmplele. Apoi încerc altceva. Dacă Metias a vrut să pun laolaltă literele scrise eronat din fiecare cuvânt? În tăcere, alcătuiesc în minte lista cu toate aceste litere, începând cu „c”-ul din „fricider”.

C E W M W U R A O M Z A M A B W U Z A P U R U T C B U N

Mă încrunt. Nu are nicio noimă. Învârt întruna literele în minte, încercând să formez diverse combinații. Când eram mică, jucam împreună cu fratele meu jocuri de cuvinte. Metias arunca niște litere de lemn pe masă și mă întreba ce cuvinte pot să formez cu ele. Acum încerc același joc.

O vreme tot sucesc literele și, la un moment dat, dau peste o combinație care mă face să deschid ochii.

BUBURUZA. Porecla pe care mi-a pus-o Metias. Înghit în sec și mă străduiesc să îmi păstrez calmul. Încetul cu încetul, combin și restul de litere, încercând să formez cuvinte. Asocierile îmi zboară prin minte până când una dintre ele mă face să mă opresc.

URMEAZA MA BUBURUZA.

Singurele litere rămase sunt cei trei W, apoi TPUCOMNC. Iar lucru acesta mă conduce la o singură concluzie logică:

WWW URMEAZĂ MĂ BUBURUZĂ PUNCT COM

Un website. Mai iau la rând literele de câteva ori, ca să mă asigur că presupunerea mea e corectă. Apoi mă uit spre calculator.

Mai întâi, introduc hack-ul lui Metias, care îmi permite să accesez internetul. Îmi protejez user-ul ca să nu fie depistat, așa cum m-a învățat fratele meu. Când ești online, sunt ochi peste tot. Apoi dezactivez istoricul browser-ului și, cu degete tremurânde, tastez URL-ul.

Pe monitor apare o pagină albă, cu o singură frază scrisă în partea de sus.

Lasă-mă să te iau de mână, iar eu îți voi da mâna mea.

Știu exact ce dorea Metias să fac. Fără nicio ezitare, întind mâna și îmi lipesc palma de monitor.

La început, nu se întâmplă nimic. Apoi aud un clic, văd o lumină slabă scanându-mi pielea, după care pagina albă dispare. În locul ei apare ceva ce aduce a blog. Mi se oprește respirația. Sunt șase postări scurte. Stând pe scaun, mă aplec în față și încep să citesc.

Ceea ce văd mă îngrozește într-atât, încât mă cuprinde amețeala.

12 iulie

Textul acesta este doar pentru June. Buburuză, în orice secundă, poți să ștergi cu ușurință orice urmă a acestui blog lipindu-ți palma dreaptă de monitor și tastând: *Ctrl+Shift+S+F. Nu am unde altundeva să scriu lucrurile astea, așa că o fac aici. Pentru tine.*

Ieri ai împlinit cincisprezece ani. Mi-ar fi plăcut să fi fost totuși mai mare, fiindcă parcă nu îmi vine să îi spun unei fete de vârsta asta ce am descoperit – mai ales când tu ar trebui să îți sărbătorești ziua de naștere.

Azi am găsit o fotografie făcută de tatăl nostru. E cea de la finalul ultimului album al părinților noștri. Nu am mai observat-o până acum fiindcă tata a ascuns-o în spatele unei poze mai mari. Știi că mă uit la fotografiile părinților noștri tot timpul. Îmi place să citesc micile notații făcute pe ele pentru că asta îmi dă impresia că încă pot sta de vorbă cu ai noștri. Dar, de data asta, am sesizat că ultima poză din album părea neobișnuit de groasă. Când am mișcat-o din loc, fotografia secretă a căzut afară.

Tata și-a imortalizat locul unde lucra. Laboratorul din Batalla Hall. El nu ne vorbea niciodată despre munca lui. Și totuși a făcut poza asta. Care e neclară și suprasaturată. Însă am izbutit să disting silueta unui bărbat tânăr aflat pe o targă, care imploră să îi fie cruțată viața. Pe halatul de pacient are imprimat simbolul roșu-aprins pentru pericol chimic.

Știi ce a scris tata în partea de jos a pozei?

„*Demisionez, 6 aprilie*”.

Tatăl nostru a încercat să demisioneze cu o zi înainte ca el și mama să fie uciși în accidentul de mașină.

15 septembrie

De săptămâni întregi mă chinuiesc să găsesc indicii. Deocamdată nimic. Cine să fi știut cât de dificil este să intri fără autorizație în baza de date referitoare la civilii decedați?

Dar nu renunț încă. Ceva se ascunde în spatele morții părinților noștri, iar eu o să aflu ce anume.

17 noiembrie

M-ai întrebat de ce am părut atât de distrat azi. June, dacă citești însemnarea de față, atunci probabil că o să îți amintești ziua asta și vei ști de ce.

De la postarea anterioară, am tot vânat indicii. În ultimele luni, am încercat să le pun întrebări subtile altor persoane care lucrează în laborator și vechilor prieteni ai tatii. Și am căutat și online. Ei bine, azi am găsit ceva.

Am reușit, în cele din urmă, să intru în baza de date privitoare la civilii decedați din Los Angeles. E cea mai complicată chestie pe care am făcut-o vreodată. Abordam problema în mod greșit. În servere există o breșă de securitate pe care nu am observat-o până acum, fiindcă au îngropat-o în spatele a tot felul de chestii… Mă rog, azi m-am prins cum stă treaba. Și, spre surpriza mea, am găsit un raport referitor la accidentul de mașină al părinților noștri.

Atâta doar că nu a fost un accident... June, nu am să pot niciodată să îți spun asta în față, așa că sper din toată inima să citești ceea ce scriu acum.

Comandantul Baccarin, un alt fost student de-al lui Chian (ți-l amintești pe Chian, nu?), e cel care a înaintat raportul. Aici el menționează că doctorul Michael Iparis a început să fie suspectat de administratorii laboratorului din Batalla Hall când a decis să pună întrebări legate de scopul real al cercetărilor întreprinse de el. Firește, tata a tot căutat să înțeleagă virusurile care provoacă epidemia, dar probabil că a descoperit ceva care l-a deranjat suficient așa încât, fără să facă vâlvă, a solicitat să fie transferat. Îți amintești, June? Lucrul ăsta s-a întâmplat doar cu câteva săptămâni înainte de accidentul de mașină.

Restul raportului nu s-a concentrat asupra epidemiei, dar mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu. June, administratorii laboratorului din Batalla Hall i-au ordonat comandantului Baccarin să îl monitorizeze pe tata. Când el a încercat să obțină un alt post, Baccarin a realizat că tata a înțeles care era scopul cercetărilor. După cum îți poți închipui, chestia asta nu le-a picat bine deloc. Comandantului Baccarin i s-a ordonat să găsească „o cale prin care să liniștească apele". Raportul se încheie cu mențiunea că problema a fost rezolvată, fără victime din rândul soldaților.

Poartă data zilei de după accidentul de mașină.

I-au omorât.

18 noiembrie

Au eliminat breșa de securitate din server. Va trebui să găsesc o altă metodă să intru în baza de date.

22 noiembrie

După cum se dovedește, baza asta de date, care conține informații despre civilii decedați, oferă mult mai multe indicii despre epidemie decât am bănuit eu. Desigur, ar fi trebuit să îmi fi dat seama, de vreme ce boala asta ucide sute de oameni pe an. Dar am crezut

întotdeauna că episoadele de revenire a bolii sunt spontane. Nu sunt.

Buburuză, trebuie să știi adevărul. Nu am idee când vei găsi însemnările astea, dar sunt convins că, până la urmă, o să dai de ele. Ascultă-mă cu atenție: *când termini de citit, să nu-mi spui că știi tu mai bine ce trebuie făcut. Nu vreau să faci ceva pripit. Pricepi*? *În primul rând, gândește-te la siguranța ta. Vei găsi calea potrivită de a acționa. Dacă e cineva care să poată face asta, atunci tu ești omul respectiv. Dar, de dragul meu, să nu faci nimic care să atragă atenția asupra ta*! *O să mă sinucid dacă autoritățile Republicii te vor scoate din joc pentru că ai reacționat din impuls în urma informațiilor pe care ți le-am furnizat.*

Dacă vrei să te răzvrătești, fă-o din interiorul sistemului. E mai eficient așa, decât să lupți din afara lui. Dacă vei alege să faci asta, atunci spune-mi și mie ca să-ți fiu alături.

Tata a descoperit că autoritățile Republicii declanșează epidemiile din fiecare an.

Acestea izbucnesc în locurile în care te aștepți să o facă. Majoritatea cărnii pe care o mâncăm nu provine din blocurile alea turn, pline de vite. Știai asta? *Ar fi trebuit să îmi dau seama. Republica are mii de combinate subterane de animale. Acestea se află la zeci de metri sub pământ. Inițial, Congresul nu a știut cum să gestioneze virusurile alea tâmpite, care se tot dezvoltau în subteran și puneau pe butuci combinate întregi. Nu era deloc profitabil, nu*? *Dar apoi s-au gândit la războiul cu Coloniile. Așa că, de fiecare dată când în fabricile de carne apare un virus nou și interesant, cercetătorii iau mostre pe care le modifică, creând virusuri care să îi poată afecta pe oameni. Apoi, se produce vaccinul aferent și antidotul. După care este impusă vaccinarea obligatorie, cu excepția locuitorilor din câteva sectoare sărace. Se zvonește că există o tulpină nouă care se dezvoltă în Lake, Alta și Winter.*

Virusul e distribuit în sectoarele-mahala printr-o rețea subterană de conducte. Uneori e dirijat în

sistemul de alimentare cu apă, alteori direct în anumite gospodării, pentru a fi urmărit modul în care se răspândește. În felul ăsta ia naștere un nou episod epidemic. Când se consideră că s-au strâns suficiente probe în legătură cu ce poate să facă virusul, tuturor persoanelor din acele sectoare (*celor care sunt încă în viață, adică*) *le este administrat, fără știința lor, antidotul prin aplicarea unei înțepături, în timpul raziilor de rutină. Epidemia se stinge, asta până la următoarea tulpină care trebuie testată. De asemenea, se fac și experimente individuale pe unii dintre copiii care pică Examenul. Ei nu ajung în lagărele de muncă, June.*

Niciunul dintre ei.

Ei mor.

Înțelegi încotro bat? *Republica folosește episoadele epidemice pentru a opera o selecție a populației, pentru a scăpa de cei cu gene slabe, în același fel în care Examenul îi alege pe cei cu genele cele mai puternice. Dar, în același timp, creează virusuri pe care să le folosească împotriva Coloniilor. De ani de zile, autoritățile recurg la arme biologice. Nu mă interesează ce li se întâmplă Coloniilor sau ce vrea Republica să le facă, dar, June, propriii noștri concetățeni sunt niște cobai. Tata a lucrat în laboratoarele astea și, când a încercat să își dea demisia, l-au omorât. La fel pe mama. Au crezut că părinții noștri vor divulga adevărul. Și cine își dorește o revoltă*? *Cu siguranță, nu Congresul.*

June, o să murim cu toții așa, dacă nu apare cineva care să intervină. Cât de curând, un virus o să scape de sub control și niciun vaccin sau antidot nu o să îl mai poată opri.

26 noiembrie

Thomas știe. Știe ce bănuiesc, știe că eu cred că e posibil ca guvernul să ne fi ucis părinții.

Mă tot întreb cum de a aflat că am intrat ilegal în baza de date privitoare la civilii decedați și nu îmi vine în minte decât o singură explicație: *am lăsat o urmă,*

iar băieții de la tehnic, care au eliminat breșa de securitate, l-au informat când au găsit-o. Așa că Thomas m-a abordat azi, ceva mai devreme, și m-a chestionat în legătură cu treaba asta.

I-am spus că încă sufăr din cauza morții părinților noștri și că am devenit un pic paranoic. I-am zis că nu am găsit niciun indiciu. Că tu nu știi nimic despre chestia asta și că nici el nu trebuie să îți spună ceva. Mi-a promis că o să păstreze secretul. Cred că pot să am încredere în el. Atât doar că mă îngrijorează foarte tare că altcineva îmi cunoaște, chiar și într-o măsură foarte mică, suspiciunile. Mă rog, știi cum e Thomas uneori.

M-am hotărât. La sfârșitul săptămânii, o să îi spun doamnei comandant Jameson că mă retrag din patrula ei. O să mă plâng de program și o să îi zic că nu apuc să te văd suficient. Ceva de genul ăsta. O să reiau scrisul aici după ce voi fi transferat.

Urmez instrucțiunile lui Metias și șterg orice urmă de existență a blogului.

Apoi mă fac ghem pe canapea și dorm până când mă sună Thomas. Apăs un buton pe telefon și vocea celui care mi-a omorât fratele îmi invadează sufrageria. Thomas, soldatul care îndeplinește bucuros orice ordin al doamnei comandant Jameson, chiar și pe acela de a omorî un prieten din copilărie… Soldatul care l-a folosit pe Day pe post de cel mai convenabil țap ispășitor…

— June? îmi spune el. Ești bine? E aproape ora 10:00 și nu te-am văzut la față. Doamna comandant Jameson vrea să știe unde ești.

— Nu mă simt bine, izbutesc să-i răspund. O să mai dorm puțin.

— Ah…

O pauză.

— Care sunt simptomele?

— O să fiu în regulă, i-o retez. Sunt doar deshidratată și am temperatură. Cred că am mâncat ceva stricat aseară, la cafenea. Spune-i doamnei comandant Jameson că, până diseară, ar trebui să îmi revin.

— Bine, atunci. Îmi pare rău să aud asta. Să te însănătoșești repede!

O altă pauză.

— Dar, dacă până diseară nu o să-ți revii, atunci o să fac un raport și o să trimit patrula antiepidemică să te consulte. Știi, asta e procedura. Și dacă ai nevoie să trec pe la tine, nu trebuie decât să-mi dai un telefon.

Tu ești ultima persoană pe care vreau să o văd.

— Te anunț. Mulțam.

Și închid.

Mă doare capul. Prea multe amintiri, prea multe descoperiri. Nu e de mirare că doamna comandant Jameson a ordonat ca trupul lui Metias să fie ridicat atât de repede. Și eu am fost suficient de fraieră încât să îmi închipui că a făcut asta din grija pe care mi-o poartă. Nu e de mirare că tot ea i-a organizat înmormântarea. Până și misiunea mea de probă, aceea de a-l găsi pe Day, a fost probabil doar o diversiune menită să îmi distragă atenția cât ei s-au debarasat de toate probele care mai rămăseseră.

Îmi reamintesc de seara când Metias s-a decis să renunțe la a lucra pentru Chian și la a face parte din unitatea ce asigură securitatea Examenelor. Când m-a luat de la școală, era tăcut și închis în el. Țin minte că l-am întrebat:

— Ești bine?

Nu mi-a răspuns. M-a luat de mână și ne-am îndreptat împreună către gară.

— Haide, June, mi-a spus el. Hai să mergem odată acasă.

Când m-am uitat la mănușile lui, am văzut că erau pătate cu stropi mici de sânge.

Metias nu s-a atins de mâncare la cină și nici nu m-a întrebat dacă am avut o zi bună, iar asta m-a deranjat, până când am realizat cât de supărat era, de fapt. În cele din urmă, chiar înainte de culcare, m-am dus la el – stătea întins pe canapea – și m-am cuibărit sub brațul lui. Și atunci m-a sărutat pe frunte.

— Te iubesc, i-am șoptit, sperând astfel să scot ceva de la el.

Metias s-a răsucit și m-a privit. Avea atâta tristețe în ochi…

— June, mi-a zis el, cred că mâine o să fac cerere pentru a fi repartizat unui alt îndrumător.

— Nu-ți place de Chian?

Fratele meu a tăcut o vreme. Apoi a coborât privirea, ca și când i-ar fi fost rușine.

— Azi am împușcat pe cineva pe stadionul unde se susține Examenul.

Ăsta era lucrul care îl mâhnise… Am tăcut și l-am lăsat să continue.

Metias și-a trecut o mână prin păr.

— Am împușcat o fată. A picat la Examen și a încercat să fugă de pe stadion. Chian a urlat la mine s-o împușc… Și eu l-am ascultat.

— Ah…

Nu am știut atunci, dar acum îmi dau seama că Metias a resimțit asta ca și cum m-ar fi împușcat pe *mine* atunci când a omorât-o pe fetița aia.

— Îmi pare rău, am murmurat.

Metias a rămas cu privirea în gol.

— Puțini oameni ucid din motive întemeiate, June, a spus el după o lungă tăcere. Majoritatea o fac din motive greșite. Nu pot decât să sper că tu nu o să faci parte din niciuna dintre categoriile astea.

Amintirea se risipește și rămân doar cu umbra cuvintelor lui.

În următoarele ore, nu mă clintesc din loc. Când afară începe jurământul Republicii, îi aud pe oamenii de pe stradă repetându-l, dar nu mă obosesc să mă ridic în picioare. Nu salut când e pomenit Electorul Primo. Ollie stă lângă mine, fixându-mă cu privirea și, din când în când, scâncește. Mă uit și eu la el. Reflectez, calculez. Trebuie să fac ceva. Mă gândesc la Metias, la părinții mei, apoi la mama lui Day și la frații lui. Într-un fel sau altul, boala și-a înfipt ghearele în noi toți. Mi-a ucis părinții. L-a infectat pe fratele lui Day. L-a omorât pe Metias fiindcă a descoperit adevărul despre epidemie. Mi i-a răpit pe oamenii pe care i-am iubit. Iar în spatele epidemiei se află chiar autoritățile Republicii. Țara de care eram mândră. Țara care experimentează și îi ucide pe copiii care pică Examenul. Lagăre de muncă… Am fost mințiți. Oare Republicii i se datorează moartea unora dintre rudele colegilor mei de la Drake? Mă refer la toți acei oameni care au decedat în luptă, în accidente sau din cauza unor boli. Ce secrete mai există oare?

Mă ridic, mă duc la calculator și îmi iau paharul cu apă. Mă uit în el, de fapt, privesc în gol. Nu știu de ce, dar imaginea frântă a

degetelor refractată prin sticlă mă sperie. Îmi amintește de mâinile pline de sânge ale lui Day, de trupul neînsuflețit al lui Metias. Paharul ăsta vechi a fost un cadou, fiind, pasămite, importat din insulele Americii de Sud, care aparțin tot Republicii. Valorează 2150 de bancnote. Cineva ar fi putut să cumpere antidotul cu banii cheltuiți pe paharul ăsta, pe care eu îl folosesc ca să beau apă. Poate că Republica nici nu deține acele insule. Poate că nimic din ceea ce am fost învățată nu e adevărat.

Într-un puseu de furie, ridic paharul și îl trântesc de perete. Se sparge într-o mie de cioburi sclipitoare. Rămân pe loc, tremurând.

Dacă Metias și Day s-ar fi întâlnit altundeva decât pe aleile din spatele spitalului, oare ar fi devenit aliați?

Soarele și-a schimbat poziția. A sosit după-amiaza. Continui să nu mă mișc din loc.

Într-un final, când soarele începe să îmi scalde apartamentul în nuanțe de portocaliu și auriu, îmi întrerup meditația. Curăț cioburile strălucitoare de sticlă. Mă îmbrac în uniforma completă. Mă asigur că am părul perfect strâns la spate, fața curată, cu o expresie calmă întipărită pe ea, care să nu trădeze nicio emoție. În oglindă, arăt la fel. Dar, pe dinăuntru, sunt o altă persoană. Sunt fata genială care acum știe adevărul. Și știu exact ce am să fac.

O să îl ajut pe Day să evadeze.

33. DAY

În noaptea asta, încerc să evadez din închisoarea în care mă aflu. Iată cum.

La căderea întunericului, cu trei zile înaintea ultimelor douăzeci și patru de ore din viața mea, aud strigăte și rumoare provenind de la ecranele din afara celulei. Patrulele antiepidemice au închis complet sectoarele Lake și Alta. Focurile de armă, când mai intense, când mai potolite, care se aud dinspre ecrane, îmi spun că oamenii care locuiesc în sectoarele respective se luptă cu trupele militare. Doar una dintre părți are avantajul armelor. Și ghici cine câștigă…

Gândurile îmi zboară iar la June. Clatin din cap, uimit de cât de mult mi-am permis să mă deschid în fața ei. Mă întreb ce face în clipa asta, la ce se gândește. Poate că la mine. Aș vrea ca June să fie aici. Nu știu de ce, dar, întotdeauna când sunt cu ea, mă simt mai bine. Ca și cum fata asta ar fi capabilă să intre în perfectă rezonanță cu gândurile mele, ajutându-mă să le canalizez. Și mereu găsesc mângâiere în imaginea chipului ei frumos.

Chipul ei mi-ar putea inspira și curaj. Fără Tess, John sau mama, îmi e greu să îmi găsesc îndrăzneala.

M-am gândit la asta toată ziua. Dacă găsesc o cale să ies din celulă și să pun mâna pe vesta și armele vreunui soldat, atunci am o șansă să scap din Batalla Hall. Am văzut deja de mai multe ori exteriorul clădirii. Zidurile nu sunt așa de netede ca la Spitalul Central și, dacă izbutesc să ies pe o fereastră, chiar și cu piciorul rănit, pot să fug în lungul pervazurilor care înconjoară partea laterală a construcției. Soldații nu vor putea să mă urmărească. Ar trebui să tragă în mine de la sol sau din aer, dar, dacă găsesc puncte de sprijin, eu sunt rapid și pot să fac față situației. Va trebui să dibui o metodă ca să îl eliberez și pe John. Eden probabil că nu mai e la Batalla Hall, dar îmi amintesc destul de clar ce a spus June în prima zi după ce am fost capturat. *Prizonierul din 6822.* Trebuie să fie vorba despre John... Și o să îl găsesc.

Dar, mai întâi, trebuie să văd cum pot scăpa din celula asta.

Mă uit la soldații înșirați în lungul peretelui și lângă ușă. Sunt patru. Toți sunt îmbrăcați în uniformă standard: bocanci și cămașă neagră cu un singur șir de nasturi argintii, pantaloni gri-închis, vestă antiglonț și banderolă argintie pe braț. Toți au câte o pușcă cu rază de acțiune mică și un pistol în tocul de la brâu. Mintea îmi lucrează febril. Luând în calcul faptul că această cameră are patru pereți de oțel, din care gloanțele pot ricoșa, înseamnă că, probabil, puștile folosesc altceva decât muniție clasică. Poate gloanțe de cauciuc, cu care doar să mă amețească, la nevoie. Sau poate chiar tranchilizante. Dar nimic care să ne poată omorî pe mine sau pe ei. Asta în afara cazului în care se trage de la foarte mică distanță.

Îmi dreg glasul. Soldații se întorc spre mine. Mai aștept câteva secunde, apoi scot un sunet ca și când m-aș îneca și mă încovoi.

Scutur din cap, de parcă aș vrea să îmi adun gândurile, apoi mă las pe spate, mă sprijin de zid și închid ochii.

Gardienii sunt atenți acum. Unul dintre ei îndreaptă pușca spre mine. Cu toții rămân tăcuți.

Continui să îmi joc rolul vreo câteva minute, timp în care mă prefac de încă două ori că mă înec, în vreme ce soldații stau cu ochii pe mine. Apoi, pe neașteptate, simulez spasme ca și cum mi-ar veni să vomit, iar apoi izbucnesc într-o criză de tuse.

Soldații se uită unul la celălalt. Pentru prima dată, văd în ochii lor o undă de nesiguranță.

— Ce ai? se răstește la mine unul dintre ei.

E același care a îndreptat pușca spre mine. Nu îi răspund. Mă prefac că sunt prea concentrat să îmi reprim senzația de vomă.

Un alt gardian se uită la el.

— Poate că are boala.

— Prostii. Doctorii l-au verificat deja.

Soldatul clatină din cap:

— A luat contact cu frații lui. Cel mic e Pacientul Zero, nu? Poate că doctorii nu și-au dat seama atunci că e infectat și el.

Pacientul Zero. Știam eu. Mă prefac din nou că mă sufoc, încercând, în același timp, să mă întorc cu spatele spre ei, ca să creadă că nu le solicit atenția. Icnesc și scuip pe podea.

Gardienii ezită. În cele din urmă, cel cu pușca ațintită asupra mea îi face semn din cap celui de lângă el.

— Hei, eu nu vreau să mai stau aici dacă ăsta chiar are cine știe ce ciudățenie de virus mutant. Cheamă echipa de analize biologice. Să fie dus într-o celulă din aripa medicală.

Celălalt soldat încuviințează din cap și bubuie în ușă. Aud cum cineva o descuie pe dinafară. Un soldat de pe hol îl lasă să iasă, apoi încuie repede ușa la loc.

Primul soldat vine spre mine.

— Țineți puștile spre el, le spune peste umăr colegilor și scoate o pereche de cătușe.

Mă prefac că nu observ cum se apropie, din cauza spasmelor și a tusei.

— Ridică-te!

Mă înșfacă de un braț și mă ridică, cu brutalitate, în picioare. Gem de durere.

Soldatul se întinde, îmi scoate o mână din lanț și mi-o prinde în cătușă. Nu mă opun. Apoi desface lanțul de la cealaltă mână, pregătindu-se să mi-o vâre și pe ea în cealaltă cătușă.

Mă răsucesc brusc și, într-o fracțiune de secundă, sunt liber. Înainte ca gardianul să apuce să reacționeze, mă învârt din nou, îi smulg pistolul din toc și îl îndrept direct spre el. Ceilalți doi își ațintesc puștile asupra mea, dar nu deschid focul. Dacă ei trag, îl nimeresc întâi pe camaradul lor.

— Spune-le băieților de afară să deschidă ușa, îi cer soldatului pe care l-am luat ostatic.

Acesta înghite în sec. Camarazii lui nici nu îndrăznesc să clipească.

— Deschide ușa! urlă soldatul.

Pe hol se produce agitație, urmează apoi câteva clicuri. Primul soldat mârâie la mine:

— Afară sunt zeci de colegi de-ai mei! N-o să reușești să scapi.

Eu doar îi fac cu ochiul.

În secunda în care ușa se întredeschide, îl înșfac pe individ de cămașă și îl arunc în perete. Unul dintre colegii lui încearcă să mă împuște, dar eu mă las genunchi și mă rostogolesc. Se trage de jur-împrejurul meu. După sunet aș zice că sunt gloanțe de cauciuc. Mă opresc din rostogolire și îi pun piedică unuia dintre soldați, care cade lat pe spate. Mișcarea asta e suficientă ca să mă facă să strâng din dinți de durere. *Al naibii picior rănit*! Mă arunc prin deschizătura ușii, înainte ca soldații să apuce să o închidă.

Reușesc să evaluez într-o clipă ce se întâmplă în hol. Spațiul e ticsit cu militari. Tavanul e placat. Cot de nouăzeci de grade la capătul culoarului. Pe perete scrie „Etajul 4”. Soldatul care a deschis ușa are prima reacție – mâna i se îndreaptă spre armă ca într-un film derulat cu încetinitorul. Sar, mă împing cu picioarele într-un zid și mă apuc de tocul de sus al ușii. Piciorul rănit mă dezechilibrează complet – sunt cât pe ce să cad la loc pe podea. Alte împușcături răsună împrejur. Mă balansez în sus și mă prind de barele de metal din structura tavanului. *Camera 6822 – etajul al șaselea.* Mă balansez din nou și, cu piciorul sănătos, îi trag un șut în cap unuia dintre soldați. Acesta se prăbușește la pământ, iar eu mă rostogolesc împreună cu el. Simt cum două gloanțe de cauciuc îl lovesc în umăr. Omul urlă

de durere. Mă fac ghem pe jos, apoi o rup la fugă în lungul holului, evitându-i pe soldați și armele lor, scăpând din mâinile care se întind să mă prindă.

Trebuie să dau de John. Dacă reușesc să ajung la el, ne putem ajuta unul pe celălalt să evadăm. Dacă reușesc să…

Apoi ceva greu mă pocnește peste față. Mi se întunecă vederea. Mă lupt să îmi revin, dar simt cum alunec la podea. Încerc să sar din nou în picioare, dar o durere intensă îmi face spatele să se contracte. Probabil că unul dintre soldați m-a lovit cu patul puștii. Simt mâini care îmi imobilizează brațele și picioarele. Icnesc. Rămân fără aer.

Totul se întâmplă așa de repede că nu izbutesc să înregistrez toate detaliile. Sunt amețit. Cred că o să leșin.

O voce familiară răsună deasupra mea. E Jameson.

— Ce dracului înseamnă asta?!

Continuă să urle la soldați. Încet, încet, vederea mi se limpezește. Realizez că încă mă mai zbat să scap din strânsoarea militarilor.

O mână mă prinde de bărbie. Și brusc mă uit direct în ochii femeii-comandant.

— O încercare prostească, îmi zice ea.

Îi aruncă o privire lui Thomas. Acesta o salută.

— Thomas, du-l înapoi în celulă! Și, de data asta, pune niște oameni competenți să-l păzească.

Îmi dă drumul și își freacă palmele înmănușate.

— Vreau ca soldații din tura asta să fie scoși din post și dați afară din patrula mea.

— Da, doamnă.

Thomas o salută din nou, apoi începe să urle ordine. Mâna liberă îmi e prinsă în perechea de cătușe care îmi atârna de cealaltă încheietură. Cu coada ochiului, văd un alt oficial îmbrăcat în negru, care stă lângă Thomas. E June. Inima îmi tresare în piept. Fata mijește ochii spre mine. Văd că ține în mână arma cu care m-a lovit.

Soldații mă târăsc înapoi în celulă, în timp ce eu dau din picioare și urlu. June stă deoparte cât sunt legat din nou cu lanțurile ancorate în perete. Apoi, după ce militarii se retrag, se apleacă spre fața mea.

— Îți sugerez insistent să nu mai încerci iar mișcarea asta, îmi spune pe un ton răstit.

În ochi nu i se citește decât o furie glacială. Lângă ușă, o văd pe Jameson zâmbind. Thomas privește scena cu o expresie serioasă.

Apoi June se apleacă din nou și îmi șoptește la ureche:

— Nu mai încerca să evadezi, îmi spune, fiindcă n-o să reușești singur. Ai nevoie de ajutorul meu.

Dintre toate lucrurile pe care mi le-aș fi putut închipui ca venind de la ea, cu certitudine acesta e ultimul dintre ele. Încerc să îmi păstrez expresia neschimbată, dar, preț de o secundă, inima parcă mi se oprește. *Ajutor*? *June vrea să mă ajute*? Asta e fata care tocmai m-a pocnit pe culoar de mi-am pierdut cunoștința. Încearcă să mă atragă într-o capcană? Sau chiar vorbește serios?

În secunda în care a terminat de rostit ultimul cuvânt, June se ridică. Mă prefac furios, de parcă ea tocmai mi-ar fi șoptit o insultă. Jameson își împinge bărbia înainte.

— Foarte bine, agent Iparis.

June o salută scurt.

— Urmează-l pe Thomas în hol. Ne întâlnim acolo.

June și căpitanul pleacă. Sunt singur cu femeia-comandant și soldații cei noi care au venit să mă păzească. Militarii sunt poziționați lângă ușa celulei.

— Domnule Wing, îmi zice individa după o vreme. Ai făcut un efort impresionant în seara asta. Ești într-adevăr pe atât de agil pe cât a spus agenta Iparis. Detest să văd astfel de talente irosite pe niște infractori fără valoare, dar viața nu e dreaptă, nu-i așa?

Și Jameson îmi zâmbește.

— Bietul de tine… Tu chiar ai crezut că poți să evadezi dintr-o fortăreață militară, nu?

Se apropie de mine și se apleacă, odihnindu-și cotul pe un genunchi.

— Hai să-ți spun o scurtă poveste, continuă ea. Cu câțiva ani în urmă, am prins un tânăr rebel care avea foarte multe în comun cu tine. Era îndrăzneț și obraznic, prostește de sfidător și, la fel, ne dădea bătăi de cap. Și el a încercat să evadeze înainte de data execuției. Știi ce i s-a întâmplat, domnule Wing?

Întinde brațul, pune palma pe fruntea mea și mă împinge în spate până când capul mi se lipește de zid.

— Puștiul a apucat să ajungă la scări până să-l prindem noi. În ziua execuției, Curtea mi-a dat permisiunea să-l omor eu însămi, în loc să fie dus în fața unui pluton de execuție.

Îmi apucă tâmplele și mă strânge.

— Eu cred că ar fi preferat plutonul de execuție.

— Într-o zi, o să ai parte de o moarte mai îngrozitoare decât a lui, mă răstesc la ea.

Jameson izbucnește într-un hohot de râs.

— Faci pe nebunul până în ultima clipă, așa-i?

Îmi eliberează fruntea și, cu un deget, îmi ridică bărbia.

— Ce mă mai distrez eu cu tine, băiatul meu frumos…

Mijesc ochii. Înainte să apuce să mă oprească, mă smulg din strânsoare și îmi înfig dinții în mâna ei. Jameson țipă. Mușc cât de tare pot, până când îi simt sângele în gură. Femeia-comandant mă izbește de perete. Lovitura mă amețește. Ea își prinde mâna cu palma, executând un dans agonizant, în vreme ce eu clipesc des, străduindu-mă să nu îmi pierd cunoștința. Doi dintre soldați încearcă să o ajute, dar Jameson îi împinge cât colo.

— Abia aștept ziua execuției tale, Day! mârâie către mine.

Mâna îi e năclăită de sânge.

— O să număr clipele!

Apoi pleacă furtunos, trântind ușa celulei după ea.

Închid ochii și îmi îngrop capul în mâini, pentru ca nimeni să nu îmi poată vedea fața. Pe limbă încă simt sânge. Gustul lui metalic mă face să mă cutremur. Nu am avut până acum curajul să mă gândesc la ziua execuției. Oare ce simți când te afli în fața plutonului de execuție, fără nicio posibilitate de scăpare? Gândurile îmi rătăcesc aiurea o vreme, apoi se concentrează asupra a ceea ce mi-a șoptit June. „N-o să reușești singur. Ai nevoie de ajutorul meu”.

Trebuie să fi descoperit ceva – cine l-a omorât, de fapt, pe fratele ei sau vreun alt adevăr secret vizând Republica. Acum nu are niciun motiv să mă păcălească… Eu nu am nimic de pierdut, iar ea nu are nimic de câștigat. Îmi iau un răgaz pentru a procesa informația asta.

Un agent al Republicii o să mă ajute să evadez. O să mă ajute să îmi salvez frații.

Probabil că îmi pierd mințile.

34. JUNE

La Drake am învățat că metoda cea mai bună de a călători nevăzut pe timpul nopții e să mergi pe acoperișuri. La înălțimea aia ești, practic, invizibil. Oamenii de pe caldarâm sunt atenți la ce se întâmplă pe stradă. În plus, de acolo, de sus, ai cea mai bună perspectivă asupra locului spre care te îndrepți.

În noaptea asta, mă întorc spre zona de graniță dintre Lake și Alta, acolo unde am intrat în lupta Schiz împotriva lui Kaede. Trebuie să o găsesc pe fata asta acum, înainte de revărsatul zorilor, înainte de mă întoarce la Batalla Hall, acolo unde trebuie să analizez cu doamna comandant Jameson detaliile tentativei de evadare a lui Day. Kaede va fi cea mai bună aliată a mea în ziua execuției lui Day.

La scurt timp după miezul nopții, mă îmbrac complet în negru. Bocanci de escaladă negri. O jachetă subțire și neagră de aviator. Cuțite la brâu. Un rucsac micuț, negru, în spate. Nu îmi iau pistoalele cu mine, nu vreau să fiu localizată în sectoarele afectate de epidemie.

În blocul-turn, urc până ajung pe acoperiș. Sunt singură, doar eu și vântul care șuieră împrejurul meu. Simt umiditatea din aer. Pe câteva terase, animalele încă mai pasc la ora asta. Văzându-le, mă întreb dacă nu cumva am trăit mereu deasupra unei fabrici subterane de carne. De aici pot să văd tot centrul Los Angeles-ului, multe dintre sectoarele limitrofe, dar și fâșia subțire de pământ care separă lacul enorm de Pacific. E ușor de sesizat unde se termină sectoarele bogate și încep cele sărace. Acolo, lumina clară, provenită de la sursele electrice le face loc lămpilor pâlpâitoare, focurilor de lemne și luminii uzinelor electrice pe aburi.

Folosesc un lansator cu aer comprimat ca să conectez un cablu subțire între două clădiri. Apoi alunec fără zgomot de pe un bloc-turn pe altul și tot așa, până părăsesc sectoarele Batalla și Ruby. Aici situația se complică. Clădirile nu mai sunt atât de înalte, acoperișurile sunt în ruină, ba chiar stând să se prăbușească la primul șoc mai puternic. Îmi aleg destinațiile cu grijă. De câteva ori, sunt obligată să țintesc cu lansatorul sub nivelul acoperișului și apoi, odată ajunsă la capătul cablului, să

mă cațăr pe cornișă. Când ajung la periferia sectorului Lake, simt cum îmi curge transpirația pe gât și pe spate.

Malul lacului se află la doar câteva străzi distanță. Măturând cu privirea întinsul sectorului, văd că aproape toate căile de acces sunt blocate cu benzi roșii, iar soldați din patrulele antiepidemice, cu măști de gaze și pelerine negre, sunt poziționați la fiecare colț de stradă. Șiruri întregi de case sunt marcate cu X-uri. Văd o patrulă care merge din ușă în ușă, prefăcându-se că face o inspecție de rutină. Bănuiesc că, în acest moment, ei administrează antidotul, exact așa cum zicea Metias și, peste câteva săptămâni, epidemia se va fi evaporat „ca prin minune”. În mod intenționat, nu privesc spre zona apropiată de locul unde se află sau s-a aflat casa lui Day. Asta de parcă trupul mamei lui ar mai zăcea și acum pe caldarâm.

Îmi mai ia încă zece minute ca să ajung în zona din afara sectorului unde l-am cunoscut pe Day. Aici acoperișurile sunt prea fragile pentru a putea folosi lansatorul. Îmi croiesc drum, cu mare prudență, către sol – sunt agilă, dar nu la fel ca Day – și străbat alei întunecate până la marginea lacului. Nisipul umed îmi scrâșnește sub tălpi.

Continui să înaintez pe alei lăturalnice. Sunt atentă să evit lumina felinarelor stradale, poliția și nesfârșita mulțime de oameni. Day mi-a zis o dată că a întâlnit-o pe Kaede aici, într-un bar de la granița dintre Alta și Winter. Pe măsură ce înaintez, cercetez zona. De sus, de pe acoperișuri, văzusem deja că, în perimetrul ăsta, sunt cam douăsprezece baruri care se potrivesc cu descrierea și locul indicate de Day. Acum, la sol, număr doar nouă.

De mai multe ori, mă opresc pe câte o alee, ca să îmi adun gândurile. Dacă aș fi prinsă aici și s-ar descoperi ce fac, probabil că aș sfârși omorâtă. Fără întrebări. Gândul ăsta îmi face inima să bată mai tare.

Apoi însă îmi amintesc cuvintele fratelui meu. Iar asta e suficient ca să îmi aducă lacrimi în ochi și să mă facă să strâng din dinți. Am ajuns prea departe ca să mai dau înapoi acum.

Trec prin mai multe baruri, dar nu am noroc în niciunul. Toate arată aproape la fel: lumină scăzută de lampă, fum și haos, din când în când, câte o luptă Schiz desfășurându-se într-un colț întunecat. Îi cercetez pe participanții la încăierări, fără să îmi uit lecția: stau suficient de departe de ringul de luptă. Îl întreb pe

fiecare barman dacă nu cumva cunoaște o fată cu un tatuaj reprezentând o mlădiță de viță-de-vie. Nici urmă de Kaede.

Trece cam o oră.

Apoi o găsesc. (De fapt, ea mă găsește pe mine.) Nici nu apuc să mai pășesc în interiorul barului.

Imediat ce am ieșit de pe o alee lăturalnică, îndreptându-mă spre intrarea secundară a barului, simt ceva care zboară chiar pe lângă umărul meu. Un pumnal. Instantaneu, mă feresc din calea lui. Privirea îmi fuge în sus. Cineva sare de la etajul al doilea, se repede spre mine și alunecăm împreună în întuneric. Mă lovesc cu spatele de un zid. Instinctiv, duc mâna către cuțitul de la brâu, înainte să văd cine m-a atacat.

— Tu ești! zic.

Fata care stă în fața mea e furioasă. Luminile de pe stradă se reflectă în tatuajul ei. Ochii îi sunt conturați cu machiaj negru, foarte accentuat.

— În regulă, spune Kaede. Știu că mă cauți. Așa de tare vrei să mă vezi, că de mai mult de o oră te preumbli prin barurile din Alta. Ce vrei? Să aranjăm revanșa sau ce?

Sunt pe cale să îi răspund când, în umbră, în spatele lui Kaede, văd o mișcare. Înghet. Mai e cineva cu noi, aici.

Când barmanița vede că îmi mut privirea în acea direcție, ridică tonul:

— Stai acolo, Tess! Nu vrei să vezi chestia asta.

— Tess?

Scrutez întunericul. Silueta din depărtare e micuță, are o structură delicată și un păr care pare prins într-o coadă neîngrijită. Din spatele lui Kaede, o pereche de ochi mari și luminoși se ițesc la mine. Îmi dau seama că aș vrea să zâmbesc. Știu că vestea asta o să îl bucure foarte tare pe Day.

Tess face un pas înainte. Pare că se ține bine, deși sub ochi i-au apărut cearcăne vinete. Expresia suspicioasă de pe chipul ei naște în mine un val de rușine.

— Bună, îmi spune copila. Ce face Day? E bine?

Încuviințez din cap.

— Pentru moment. Mă bucur să văd că și tu ești bine. Ce faci aici?

Tess îmi zâmbește prudentă, apoi aruncă o privire îngrijorată către Kaede. Barmanița îi întoarce o privire furioasă, iar pe mine mă lipește și mai puternic de zid.

— Ce-ar fi să răspunzi tu prima la întrebare? se răstește ea la mine.

Probabil că Tess li s-a alăturat Patrioților. Dau drumul cuțitului la pământ. Apoi ridic mâinile goale spre ele.

— Am venit să negociez cu tine.

O privesc calmă pe barmaniță.

— Kaede, am nevoie de ajutorul tău. Trebuie neapărat să discut cu Patrioții.

Chestia asta o ia pe nepregătite.

— Ce te face să crezi că sunt una de-a lor?

— Lucrez în slujba Republicii. Noi știm multe lucruri. Ai rămâne surprinsă dacă ai afla ce anume.

Fata mijește ochii.

— N-ai nevoie de ajutorul meu. Minți. Ești un soldat republican și l-ai dat în gât pe Day. De ce aș avea încredere în tine?

Duc mâna la spate, trag de fermoarul rucsacului și scot un teanc gros de bancnote. Tess scoate un oftat surprins.

— Vreau să-ți dau ăștia, îi răspund, întinzându-i teancul. Și bani mai sunt. Dar am nevoie să mă asculți și n-am prea mult timp.

Kaede frunzărește bancnotele cu mâna nevătămată și o verifică pe una dintre ele cu vârful limbii. Celălalt braț al ei este în ghips. Mă întreb din senin dacă Tess e cea care i-a bandajat brațul. Probabil că Patrioții o consideră folositoare.

— Apropo, îmi pare rău pentru asta, îi spun, făcându-i semn către ghips. Sunt convinsă că înțelegi de ce am făcut-o. Nici mie nu mi-a trecut rana pe care mi-ai provocat-o.

Kaede râde fals.

— Mă rog, zice ea. Cel puțin, acum mai avem un medic în rândurile Patrioților.

Cu cealaltă palmă bate încetișor în ghips și îi face cu ochiul lui Tess.

— Mă bucur să aud asta, îi răspund, trăgând cu ochiul la Tess. Să ai mare grijă de ea. Merită.

Kaede îmi mai studiază puțin fața. Îmi dă drumul în cele din urmă și îmi face semn din cap către talie.

— Scoate-ți armele.

Nu mă opun. Scot patru cuțite de la brâu, le ridic încet, ca să le poată vedea, apoi le arunc pe pavajul aleii. Kaede le împinge cu piciorul, acolo unde nu le pot ajunge.

— Ai vreun dispozitiv de urmărire prin satelit? mă întreabă. Ceva tehnică de ascultare?

O las să mă verifice în ambele urechi și în gură.

— Nimic, îi răspund.

— Dacă aud zgomot de pași, te omor pe loc, îmi comunică barmanița. Ne-am înțeles?

Încuviințez din cap.

Kaede ezită, apoi lasă brațul în jos și ne conduce mai adânc în întunericul aleii.

— În niciun caz nu te duc să te întâlnești cu alți Patrioți, îmi spune ea. N-am destulă încredere în tine ca să fac asta. Poți să discuți cu noi două și apoi o să văd dacă merită să transmit mesajul tău mai departe.

Mă întreb cât de mare e organizația Patrioților.

— Mi se pare corect.

Încep să le povestesc lui Kaede și Tess tot ce am descoperit. Încep cu Metias și moartea lui. Le spun cum l-am vânat pe Day și ce s-a întâmplat când l-am predat autorităților. Ce i-a făcut Thomas lui Metias. Dar nu le pomenesc de ce au murit părinții mei sau ce mi-a dezvăluit Metias despre epidemie în postările de pe blog. Mi-e prea rușine să istorisesc aceste lucruri în fața a doua persoane care locuiesc în sectoarele sărace.

— Deci fratele tău a fost ucis de prietenul lui?

Kaede fluieră încetișor.

— Pentru că și-a dat seama că autoritățile Republicii v-au omorât părinții? Și Day a fost victima unei înscenări?

Tonul nonșalant al barmaniței mă enervează, dar nu reacționez în niciun fel.

— Da.

— Da, e o poveste tristă. Dar ce mama naibii de legătură are asta cu Patrioții?

— Vreau să-l ajut pe Day să evadeze înainte de execuție. Și am auzit că Patrioții au încercat, multă vreme, să-l recruteze. Probabil că nici voi nu vreți să-l vedeți mort. Poate că reușim să ajungem la o înțelegere.

Furia din ochii lui Kaede s-a transformat în scepticism.

— Adică vrei să te răzbuni pentru moartea fratelui tău sau ceva de genul ăsta? Să trădezi Republica de dragul lui Day?

— Vreau dreptate. Și vreau să-l eliberez pe băiatul ăsta care nu mi-a omorât fratele.

Barmanița mârâie nevenindu-i să creadă.

— Știi, tu duci o viață tare dulce. Stai cuibărită într-un apartament *confortabil,* dintr-un sector bogat. Ești conștientă că, dacă autoritățile Republicii descoperă că ai stat de vorbă cu mine, vei fi dusă în fața plutonului de execuție? La fel ca Day.

Imaginea lui în fața plutonului de execuție îmi dă fiori pe șira spinării. Cu coada ochiului, o văd pe Tess tresărind la rândul ei.

— Sunt conștientă de asta, îi răspund. O să mă ajuți?

— Ții la Day, nu? mă întreabă Kaede.

Sper că bezna ascunde roșeața care îmi cuprinde obrajii.

— Asta e irelevant.

Kaede râde.

— Ce glumă! Săraca fată bogată s-a îndrăgostit de cel mai faimos infractor din Republică. Lucrurile stau însă chiar mai rău de atât, de vreme ce din cauza ta Day e acolo unde e. Corect?

Păstrează-ți calmul!

— O să mă ajuți? repet întrebarea.

Barmanița ridică din umeri.

— Întotdeauna l-am vrut pe Day. Ar fi fost comisionarul perfect pentru organizație. Dar faptele bune nu constituie misiunea noastră. Suntem profesioniști, avem o agendă încărcată, care nu include proiecte caritabile.

Tess deschide gura să protesteze, dar Kaede îi face semn să tacă.

— O fi Day o figură populară pe aici, pe străzi, dar, până la urmă, tot om e și el. Nouă ce ne iese din afacerea asta? Doar bucuria de a-l avea în rândul organizației? Patrioții nu vor risca zeci de vieți ca să elibereze un singur infractor. E o strategie ineficientă.

Tess oftează. Schimb o privire cu copila și îmi dau seama că, după arestarea lui Day, și ea a încercat să o convingă pe Kaede să îl ajute, dar în van. Poate chiar ăsta e motivul pentru care s-a și alăturat Patrioților, ca să îi roage să îl salveze pe Day.

— Știu.

Îmi dau jos rucsacul și i-l arunc lui Kaede. Fata nu îl deschide.

— De-asta am adus rucsacul. Înăuntru sunt două sute de mii de bancnote, minus cele pe care ți le-am dat mai devreme. O mică avere. Sunt banii mei, recompensa pentru faptul că l-am capturat pe Day. Ar trebui să fie o plată suficientă pentru ajutorul vostru.

Apoi cobor vocea.

— Am mai pus și o electrobombă. De gradul al treilea. Valorează șase mii de bancnote. Dezactivează toate armele, timp de două minute, pe o rază de opt sute de metri. Sunt convinsă că știi cât de dificil e de obținut așa ceva pe piața neagră.

Kaede desface fermoarul rucsacului și cercetează conținutul acestuia. Nu spune nimic, dar îi citesc satisfacția în limbajul trupului, în felul în care se apleacă flămândă peste bancnote și își trece palma zdravănă peste suprafața netedă a banilor. Mormăie încântată când ajunge la electrobombă, iar ochii i se măresc când ridică sfera de metal ca să o inspecteze. Tess o privește cu speranță.

— Ăștia sunt bani de buzunar pentru Patrioți, îmi declară barmanița după ce termină verificarea. Dar ai dreptate. S-ar putea să fie de-ajuns ca să-l convingă pe șeful meu să mă lase să te ajut. Însă cum putem să fim siguri că nu e o capcană? Tu ești cea care l-a vândut pe Day autorităților. Dacă mă minți și pe mine?

Bani de buzunar? Probabil Patrioții au buzunare adânci. Însă aleg să încuviințez din cap.

— Ai tot dreptul să mă privești cu suspiciune, îi răspund. Dar privește lucrurile așa: poți să pleci chiar acum, cu două sute de mii de bancnote și o armă extrem de utilă și apoi să nu ridici niciun deget. Eu aleg să am încredere în tine și în Patrioți. Și vă implor să aveți și voi încredere în mine.

Kaede trage adânc aer în piept. Îmi dau seama că încă nu am convins-o.

— Și la ce te-ai gândit?

Inima îmi sare din piept de emoție. Îi zâmbesc cu sinceritate.

— Să o luăm cu începutul. Fratele lui Day, John. Am de gând să-l ajut să evadeze mâine-noapte. Nu mai devreme de ora 23:00, nu mai târziu de 23:30.

Kaede îmi aruncă o privire neîncrezătoare pe care aleg să o ignor.

— O să-i înscenăm moartea. Vom pretinde că John e infectat cu virusul epidemiei. Dacă reușesc să-l ajut să evadeze din Batalla Hall mâine-noapte, o să am nevoie ca tu și încă vreo doi Patrioți să-l scoateți din sector. Să-l duceți într-un loc sigur.

— Dacă reușești, o să fim acolo.

— Bine. Acum, cu Day, în mod evident, o să fie mai dificil. Execuția lui va avea loc peste două zile, seara, la ora 18:00. Cu zece minute înainte, eu o să fiu prima dintre persoanele care îl vor aduce în curtea unde îl va aștepta plutonul de execuție. Am ecuson de acces, deci ar trebui să pot să-l scot pe Day printr-una dintre cele șase ieșiri dinspre est. Aranjează ca acolo să fim întâmpinați de niște Patrioți. Mă aștept ca, pentru execuție, să se strângă cel puțin două mii de oameni, ceea ce înseamnă că va fi prezentă o unitate de menținere a ordinii de cel puțin optzeci de persoane. Ieșirile din spate vor fi, cel mai probabil, mai slab păzite. Faceți ceva, orice, pentru a vă asigura că cei mai mulți soldați vor veni acolo ca să dea o mână de ajutor. Dacă la prima stradă de după Batalla Hall nu vor exista prea mulți gardieni, atunci veți avea un avans suficient de mare ca să puteți scăpa.

Kaede ridică o sprânceană.

— Tu vrei, de fapt, să te sinucizi. Știi că planul tău pare imposibil...

— Da.

Fac o mică pauză.

— Dar nu prea am de ales.

— Bine, continuă. Cum rămâne cu piața?

— Diversiune.

Mă uit țintă în ochii fetei.

— Trebuie să provocați haos în Piața Batalla, cât de multă dezordine se poate. Suficientă ca majoritatea soldaților puși să păzească ieșirile din spate să vină în piață, ca să ajute la ținerea sub control a mulțimii – fie și preț de doar două minute. Aici vă va fi utilă electrobomba. Detonați-o și o să provoace un adevărat cutremur în Batalla Hall și în jur. Ar trebui ca nimeni să nu fie rănit, dar, cu certitudine, o să creeze panică. Și dacă armele din apropiere sunt dezactivate, ei nu vor putea să tragă în Day, chiar dacă îl vor vedea fugind pe acoperiș. Vor trebui să-l urmărească sau să-și încerce norocul cu armele cu șocuri, care sunt mai puțin precise.

— Bine, genialo!

Râsul lui Kaede are o notă sarcastică.

— Dar ia să te întreb eu așa: cum *mama naibii* o să-l scoți pe Day din clădire? Crezi că o să fii *singura* care îl va escorta spre

plutonul de execuție? Probabil că vei fi flancată de alți militari. La naiba, poate chiar de o întreagă patrulă.

Îi zâmbesc.

— Vor exista *într-adevăr* și alți soldați. Dar cine zice că ei nu pot fi Patrioți deghizați?

Kaede nu îmi răspunde. Nu prin viu grai. Dar văd cum zâmbetul i se lățește pe față și realizez că, deși mă crede nebună, acesta e momentul în care decide să mă ajute.

35. DAY

Cu două nopți înaintea execuției, mă năpădesc visele, în timp ce mă străduiesc să dorm sprijinit de peretele celulei. Pe primele nu mi le mai amintesc. Se amestecă între ele, până se transformă într-un vârtej de chipuri familiare și necunoscute, un haos care mă năucește, în care recunosc și râsul lui Tess, și o voce care sună ca a lui June. Ele încearcă să îmi vorbească, dar eu nu o înțeleg pe niciuna.

În schimb, îmi amintesc ultimul vis, cel de dinainte de a mă trezi.

O după-amiază senină în sectorul Lake. Am nouă ani. John are treisprezece, abia ce a început să se înalțe. Eden are doar patru ani și stă pe treptele de la intrarea în casă. Se uită la mine și la John, cum jucăm hochei pe stradă. Chiar și la vârsta asta, Eden e cel mai deștept dintre noi. În loc să ni se alăture, preferă să stea acolo și să meșterească la piesele dintr-un motor cu turbină vechi.

John lovește spre mine ghemotocul de hârtie pe care îl folosim pe post de minge. De abia reușesc să îl ajung cu mătura.

— Ai dat-o prea departe, protestez.

John râde.

— Ai nevoie de reflexe mai bune dacă vrei să treci de proba fizică de la Examen.

Lovesc mingea înapoi cât de tare pot. Ea trece în viteză pe lângă John ajungând direct în zidul din spatele lui.

— *Tu ai reușit să îți iei Examenul,* îi spun. În ciuda reflexelor tale.

— Am ratat mingea intenționat, îmi comunică John râzând, în timp ce aleargă după ea.

O prinde înainte ca vântul să o sufle. Câțiva trecători mai-mai să o calce.

— N-am vrut să te umilesc definitiv.

E o zi bună. John a fost trimis de curând să lucreze la uzina locală. Ca să marcheze evenimentul, mama și-a vândut una dintre cele două rochii și niște oale vechi și, toată săptămâna trecută, a făcut ture suplimentare în locul unora dintre colegii ei de muncă. Banii câștigați în plus i-au ajuns să cumpere un pui întreg. Acum e în casă și îl gătește – mirosul de carne și de supă e așa de plăcut că am lăsat ușa întredeschisă ca să mai prindem câte un val de aromă și de aici, de afară. De obicei, John nu e atât de bine dispus. Iar eu am de gând să profit cât pot de mult de momentul acesta.

Fratele meu lovește mingea spre mine. O prind cu mătura și o proiectez înapoi. Preț de mai multe minute, jucăm în ritm alert, frenetic. Niciunul dintre noi nu ratează mingea. Uneori, ca să o prindem, executăm niște salturi atât de comice, încât Eden se prăpădește de râs. Mirosul de pui umple aerul. Azi nu e o zi călduroasă. De fapt, e o zi perfectă. Fac o pauză de câteva clipe, cât John aleargă să recupereze mingea. Încerc să creez o fotogramă mintală a momentului.

Mai pasăm de câteva ori. Apoi eu fac o greșeală.

Un polițist apare pe aleea noastră tocmai când mă pregătesc să dau mingea înapoi, către John. Cu coada ochiului, prind imaginea lui Eden ridicându-se pe scară. Înaintea mea, John îl vede pe polițist cum se apropie și înalță o mână ca să mă oprească. E prea târziu. Am ridicat deja brațul și trimit mingea care îl lovește pe polițist în față.

Proiectilul ricoșează. E doar o bucată de hârtie inofensivă… Dar e de ajuns ca să îl facă pe polițist să se oprească. Privirea îi fuge către mine. Iar eu înghet pe loc.

Înainte ca oricare dintre noi să apuce să facă vreo mișcare, polițistul scoate un cuțit din cizmă și mărșăluiește spre mine.

— Crezi că o să scapi basma curată după chestia asta, băiete? îmi strigă el.

Ridică mâna cu cuțitul și se pregătește să mă lovească peste față cu mânerul. În loc să mă feresc, mă uit la el urât și nu mă clintesc din loc.

John e lângă polițist înainte ca acesta să mă ajungă.

— Domnule! Domnule!

John se așază în fața mea și ridică palmele către polițist.

— Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, îi spune. El e Daniel, fratele meu mai mic. N-a vrut să vă lovească.

Polițistul îl împinge pe John cât colo. Mânerul cuțitului mă plesnește peste față. Mă prăbușesc la pământ. Eden țipă și fuge în casă. Eu tușesc și încerc să scuip țărâna care îmi umple gura. Nu pot să vorbesc. Omul legii vine lângă mine și mă lovește cu piciorul în coaste. Ochii dau să îmi sară din orbite. Mă chircesc.

— Opriți-vă, vă rog!

John fuge spre polițist și se așază între noi hotărât. Din poziția în care sunt, văd o parte din veranda casei noastre. Mama a ieșit în goană dinăuntru, cu Eden ascunzându-se după ea. Strigă disperată la polițist. John continuă să îl implore:

— Pot... Pot să vă plătesc. Nu avem mulți bani, dar puteți să luați orice vreți. Vă rog!

John coboară mâna și mă apucă de braț. Mă ajută să mă ridic în picioare.

Polițistul se oprește ca să se gândească la oferta fratelui meu. Apoi ridică ochii spre mama.

— Tu, îi strigă el. Adu-mi ce aveți! Și vezi să-ți educi obrăznicătura.

John mă împinge și mai mult în spatele lui.

— N-a vrut să vă lovească, domnule, repetă el. Mama o să-l pedepsească pentru purtarea lui. E tânăr și nu știe multe.

Câteva secunde mai târziu, mama iese în fugă din casă. În brațe are un pachet legat în pânză. Polițistul îl ia și verifică fiecare bancnotă. Îmi dau seama că sunt aproape toți banii noștri. John rămâne tăcut. După o vreme, polițistul leagă la loc banii și îndeasă pachetul în buzunarul hainei. Se uită din nou la mama.

— Gătești pui? îi zice. Ce lux pentru o familie ca a voastră! Tu cam obișnuiești să arunci banii pe fereastră, așa-i?

— Nu, domnule.

— Atunci adu-mi și puiul! îi ordonă polițistul.

Mama se grăbește înapoi în casă. Revine cu o pungă bine legată, în care, învelită în bucăți de pânză, e carnea de pui. Polițistul o ia, o aruncă pe umăr și mă onorează cu o privire dezgustată.

— Vagabonzilor, bodogănește el.

Apoi ne întoarce spatele și pleacă. Pe alee se așterne din nou liniștea.

John încearcă să îi spună ceva mamei ca să o consoleze, dar ea nu îl lasă să termine și își cere iertare pentru mâncarea pierdută. La mine nu se uită. După o vreme, intră grăbită în casă, să se ocupe de Eden, care a început să plângă.

După plecarea mamei, John se întoarce cu fața spre mine. Mă prinde de umeri și mă scutură cu putere.

— Să nu mai faci așa ceva *niciodată,* m-ai auzit? *Să nu cumva să mai îndrăznești.*

— N-am vrut să-l lovesc! îi strig înapoi.

Fratele meu icnește furios.

— Nu la asta mă refeream, ci la felul în care te-ai uitat la el. Tu chiar n-ai minte? *Niciodată* nu te uiți așa la un om al legii, înțelegi? Vrei să fim omorâți cu toții?

Obrazul încă mă ustură de pe urma impactului cu mânerul cuțitului, iar stomacul mă arde de la lovitura de picior. Mă răsucesc și scap din mâinile lui John.

— Nu trebuia să-mi iei apărarea! mă răstesc la fratele meu. Puteam să mă descurc și singur. O să dau și eu!

John mă prinde iar de umeri.

— Ești nebun de legat. Ascultă-mă și fă-o cu atenție! Da? *Niciodată nu trebuie să dai și tu în ei*! Niciodată. Faci ce-ți spun polițiștii și nu-i contrazici.

Furia din ochi începe să i se mai estompeze.

— Mai bine mor decât să-i văd făcându-ți rău. Pricepi asta?

Mă chinuiesc să găsesc o replică deșteaptă pe care să i-o servesc, dar, spre rușinea mea, simt cum ochii mi se umplu de lacrimi.

— Hei, îmi pare rău că ai rămas fără friptura de pui, izbucnesc eu.

Cuvintele mele îl fac pe John să zâmbească.

— Vino-ncoace, băiete.

Oftează și mă strânge în brațe. Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji. Îmi e rușine de ele și încerc să nu scot niciun sunet.

•

Nu sunt un om superstițios, dar, când mă trezesc din visul ăsta, din rememorarea dureros de clară a imaginii lui John, simt în piept senzația cea mai urâtă cu putință.

„Mai bine mor decât să-i văd făcându-ți rău”.

Brusc mă cuprinde teama că, într-un fel sau altul, ceea ce John mi-a spus în vis se va adeveri.

36. JUNE

ORA 08:00.

SECTORUL RUBY.
18°C AFARĂ .

Day va fi executat mâine-seară.

Thomas se înființează la ușa mea. Mă invită la un film care este proiectat devreme, înainte de ora la care trebuie să ne prezentăm la Batalla Hall.

— *Gloria Drapelului,* îmi comunică el. *Am auzit că e bun.* E despre o fată din Republică, de la noi, care capturează un spion din Colonii.

Îi accept invitația. Dacă e să îl ajut pe John să evadeze în noaptea asta, trebuie să am grijă ca Thomas să nu devină suspicios în privința relației noastre. Nu are niciun sens să fac altfel.

Uraganul care se apropie (al cincilea pe anul ăsta) își manifestă primele semne imediat după ce noi ieșim în stradă – un vânt rău prevestitor, o rafală rece ca gheața, surprinzătoare pentru atmosfera umedă de acum. Păsările sunt agitate. Câinii vagabonzi își caută adăpost în loc să mai cutreiere străzile. Camioanele le livrează rezidenților din blocurile-turn bidoane suplimentare cu apă potabilă și conserve de mâncare. Se distribuie și saci cu nisip, lămpi și radiouri portabile. Până și stadioanele unde se susține Examenul au amânat testările programate în ziua în care furtuna va ajunge aici.

— Cred că ești emoționată în privința a ce va urma, îmi spune Thomas când intrăm în cinematograf. Nu mai e mult.

Dau din cap și zâmbesc. Azi, sala e plină, în ciuda vremii și a inevitabilelor pene de curent. În fața noastră se ridică impunător Cubul gigantic al cinematografului, un ecran cu patru suprafețe de proiecție, fiecare dintre ele orientată către unul dintre

grupurile de scaune. Cât așteptăm, pe Cub rulează reclame și buletine de știri.

— Cred că „emoționată” nu e cel mai potrivit termen pentru felul în care mă simt, îi răspund lui Thomas. Dar trebuie să spun că aștept cu nerăbdare deznodământul. Cunoști detalii despre cum se va desfășura totul?

— Păi, știu că eu am să-i supraveghez pe soldații din piață.

Thomas e atent la reclamele care se schimbă (pe latura noastră rulează momentan una în culori vii, țipătoare: „Examenul copilului tău se apropie? Trimite-l la Așii Examenelor pentru o ședință de orientare gratuită!”

— Cine știe ce poate să facă gloata. Poate că oamenii deja au început să se adune. În ceea ce te privește, probabil că tu o să fii înăuntru. O să-l conduci pe Day în curte. Doamna comandant Jameson o să ne spună mai multe la timpul potrivit.

— Foarte bine.

Îmi revizuiesc planurile, reiau toate detaliile pe care le rulez în minte de azi-noapte, de când m-am întâlnit cu Kaede. Am nevoie de timp ca să îi duc uniformele înainte de execuție. Și am nevoie de timp ca să îi ajut pe câțiva dintre Patrioți să se strecoare înăuntru. Cred că nu îmi va fi prea greu să o conving pe Jameson să mă lase să îl escortez pe Day afară. Până și Thomas pare să înțeleagă că îmi doresc să fac asta.

— June…

Vocea lui mă face să mă scutur de gânduri.

— Da?

Îmi aruncă o privire ciudată și se încruntă puțin, de parcă tocmai și-ar fi amintit ceva.

— N-ai fost acasă azi-noapte.

Păstrează-ți calmul! Schițez un zâmbet, apoi mă uit relaxată spre ecran.

— De ce mă întrebi asta?

— Păi, am trecut pe la tine pe la miezul nopții. Am bătut la ușă multă vreme, dar n-ai răspuns. L-am auzit pe Ollie, era în casă, deci am știut că nu te-ai dus să alergi. Unde ai fost?

Îl privesc pe Thomas cu o expresie calmă.

— N-am putut să dorm. M-am urcat pe clădire, am stat acolo o vreme privind străzile.

— Nu ți-ai luat casca. Am încercat să iau legătura cu tine, dar n-am auzit decât paraziți audio.

— Da?

Clatin din cap.

— Probabil că recepția a fost proastă, pentru că am avut casca în ureche. Azi-noapte a bătut destul de tare vântul.

Thomas dă din cap.

— Cred că acum ești epuizată. Ar fi bine să-i spui doamnei comandant Jameson dacă nu vrei să te muncească prea tare.

De data asta, eu sunt cea care se încruntă. *Întoarce-i întrebarea*!

— Ce-ai căutat la ușa mea în mijlocul nopții? Era ceva urgent? N-am ratat vreun mesaj de la doamna comandant Jameson, nu?

— Nu, nu. Stai liniștită.

Thomas îmi surâde rușinat și își trece o mână prin păr. Înțelegerea mea e depășită de lipsa de griji pe care cineva cu mâinile pătate de sânge o poate arăta.

— Sincer să fiu, nici eu n-am putut să dorm. Mă tot gândeam cât de nerăbdătoare trebuie să fii. Am zis să-ți fac o surpriză.

Îl bat ușor pe braț.

— Mulțam. Dar o să fiu bine. Mâine o să-l executăm pe Day și, după aceea, o să mă simt mult mai bine. Cum ai zis. Nu mai e mult.

Thomas pocnește din degete.

— Ah, ăsta e celălalt motiv pentru care am vrut să te văd azi-noapte. N-ar trebui să-ți spun, ar trebui să fie o surpriză.

În clipa asta, surprizele nu sunt tocmai lucrurile care să mă bine dispună. Dar mimez un oarecare entuziasm.

— Ah, da? Și despre ce surpriză e vorba?

— A fost propunerea doamnei comandant Jameson, iar Curtea a aprobat-o. Cred că ea e încă furioasă din cauză că Day a mușcat-o foarte tare când a încercat să evadeze.

— Și ce a aprobat Curtea?

— Uite anunțul!

Thomas își întoarce privirea spre ecran și îmi indică reclama care începe.

— Ora execuției lui Day a fost devansată, îmi spune.

Reclama nu e nimic altceva decât un anunț static, o imagine simplă care rămâne pe ecran. Care arată cumva sărbătoresc, cu textul său bleumarin și fotografiile dispuse pe fundalul cu model alb cu verde. În mijloc e poza lui Day.

DOAR LOCURI ÎN PICIOARE ÎN FAȚA CLĂDIRII BATALLA HALL JOI, 26 DECEMBRIE, LA ORA 17:00. PENTRU EXECUȚIA LUI DANIEL ALTAN WING. SPAȚIU DISPONIBIL LIMITAT. ÎN EXCLUSIVITATE PE JUMBOTRON-URI.

Rămân tară aer. Mă uit la Thomas.

— Azi?

El rânjește.

— Astă-seară. Nu-i grozav? Nu mai trebuie să treci prin încă o zi de agonie.

Îmi păstrez tonul vesel.

— Foarte bine. Mă bucur să aud asta.

Dar gândurile mi se învolburează, dându-mi o senzație de panică din ce în ce mai acută. Treaba asta ar putea avea atât de multe implicații… Faptul că Jameson a convins Curtea să devanseze execuția cu o zi întreagă e, în sine, ceva neobișnuit. Acum, Day va fi adus în fața plutonului peste doar opt ore, exact la apus. Nu mai pot să îl scot pe John. Îmi voi petrece toată ziua pregătindu-mă pentru execuția lui Day. Până și ora s-a schimbat. E posibil ca nici Patrioții să nu poată veni azi. Nu o să mai am timp să le fac rost de uniforme.

Nu pot să îl mai ajut pe Day să evadeze.

Dar asta nu e tot. Doamna comandant Jameson *a ales* să nu îmi comunice modificările. Dacă Thomas știa deja de azi-noapte, înseamnă că lui i-a spus, cel mai târziu ieri-seară, înainte să îl trimită acasă. De ce nu a vrut să îmi zică și mie? În mod normal, ar fi trebuit să considere că o să mă bucur să aflu că Day va muri cu douăzeci și patru de ore mai devreme decât fusese planificat. Doar dacă nu cumva bănuiește ceva. Poate că a vrut să mă inducă în eroare doar ca să îmi testeze reacția. Oare Thomas știe mai multe lucruri pe care nu mi le împărtășește? Toată nebuloasa asta legată de planul de execuție e doar o diversiune menită să ascundă adevărul sau nici el nu este la curent în mod real cu planurile doamnei comandant Jameson?

Începe filmul. Ce bine că nu trebuie să mai fac conversație cu Thomas și că mă pot gândi în liniște la ce voi face…

Trebuie să îmi schimb strategia. Altfel, băiatul care nu mi-a ucis fratele va muri diseară.

37. DAY

Noua oră a execuției mele se apropie fără niciun fel de tam-tam, în afara tunetelor ocazionale care se aud de afară. Firește, nu pot contempla furtuna din celula mea; aici sunt doar pereți de oțel, camere de supraveghere și gardieni agitați. Pot doar să îmi închipui cum arată cerul.

La ora 6:00 dimineața, soldații îmi scot cătușele și lanțurile cu care am fost legat de peretele închisorii. Așa e obiceiul. Înainte ca fiecare infractor renumit să fie dus în fața plutonului de execuție, Batalla Hall difuzează filmări cu el pe toate JumboTron-urile din piață. Este scos din lanțuri și i se dă ocazia să facă ceva distractiv. Am mai văzut astfel de filmări în trecut. Spectatorii din piață le adoră. De obicei, chiar se întâmplă ceva: curajul criminalului începe să se dilueze și omul se milogește de gardieni, încearcă să obțină o amânare ori să ajungă la o înțelegere, iar uneori chiar dă să evadeze. Nimeni nu a izbutit asta. Imaginile sunt difuzate în piață în direct, până la ora execuției, apoi camera se mută pe plutonul din curte, după care e arătat condamnatul în drum spre călăii săi. Privitorii se înfioară și țipă – uneori de încântare – atunci când plutonul începe să tragă. Iar autoritățile Republicii sunt fericite fiindcă au mai dat un exemplu de cum sunt tratați infractorii.

Apoi, timp de mai multe zile, sunt redifuzate imaginile.

Sunt liber să mă plimb prin celulă, dar, în loc să fac asta, stau sprijinit de zid, cu brațele pe genunchi. Nu am chef să devin distracția nimănui. Tâmplele îmi pulsează din cauza agitației și a groazei, a așteptării și a îngrijorării. Am pandantivul în buzunar. Mă tot gândesc la John. Ce îi vor face? June a promis că mă va ajuta. Trebuie să aibă un plan și pentru John. Sper că are.

Dacă June plănuiește să mă ajute să evadez, cu siguranță își forțează norocul. Faptul că data execuției a fost schimbată, în mod clar nu o ajută. Simt o durere în piept când mă gândesc la pericolul la care se expune. Ce bine ar fi dacă aș ști ce a descoperit! Ce a putut să o rănească într-atât, încât, lăsând toate privilegiile de care se bucură, să se întoarcă împotriva autorităților Republicii? Și dacă mă minte... Dar de ce m-ar minți, de ce să îmi spună că mă va ajuta să evadez? *Poate că ține la mine.* Nu pot să nu râd puțin pe seama mea. La ce mă

gândesc eu în momentele astea! Poate că am să reușesc să îi fur un sărut de adio înainte să pășesc în curte.

De un lucru sunt sigur: chiar dacă planul lui June eșuează, chiar dacă voi fi singur, fără niciun prieten, când mă voi îndrepta către plutonul de execuție… o să lupt. Vor fi nevoiți să mă umple de gloanțe ca să mă potolească. Trag aer în piept și mă cutremur. Gânduri curajoase, dar sunt eu oare pregătit să le și pun în aplicare?

Soldații din celula mea au mai multe arme decât de obicei, pe lângă măștile de gaze și vestele de protecție. Niciunul dintre ei nu îndrăznește să își ia ochii de la mine. Sunt convinși că am să încerc să fac ceva nebunesc. Mă uit la camerele de supraveghere și încerc să îmi imaginez mulțimea din piață.

— Cred că tare vă mai place treaba asta, zic după o vreme.

Soldații își mută greutatea de pe un picior pe altul. Câțiva ridică armele.

— Vă irosiți o zi din viață ca să vă uitați la mine cum stau în celula asta. Distracție, nu glumă…

Tăcere. Le e prea frică să îmi răspundă.

Mă gândesc la mulțimea de afară. Ce fac oamenii ăia? Poate că unora le e încă milă de mine, poate că încă ar mai fi dispuși să protesteze în numele meu. Poate că unii dintre ei *chiar protestează.* Nu poate fi o acțiune la fel de amplă ca data trecută, altfel probabil că aș auzi și eu ceva de aici, dinăuntru. Cred că mulți dintre ei mă urăsc. Probabil că, în clipa asta, aclamă bucuroși. Iar alții se poate să fie acolo doar dintr-o curiozitate morbidă.

Orele se târăsc. Mă trezesc așteptând cu nerăbdare execuția. Măcar atunci o să apuc să mai văd și altceva decât pereții gri ai celulei. Chiar dacă pentru scurtă vreme. Accept orice, numai să pun capăt acestei așteptări care îmi amorțește creierul. În plus, dacă planul lui June, oricare ar fi el, nu reușește, nu o să mai fiu nevoit să mi-i tot imaginez pe John, pe mama, pe Tess, pe Eden și pe *toți ceilalți.*

În celula mea, se schimbă soldații din tură. Știu că nu mai e mult până la 17:00. De acum piața trebuie să fie plină de oameni. *Tess.* Poate că e *și ea* acolo, prea înfricoșată ca să urmărească execuția, prea înfricoșată ca să nu o facă.

Pași pe hol. Apoi o voce pe care o recunosc. Glasul lui June. Ridic capul și mă uit spre ușă. A venit momentul? E ora evadării sau a morții?

Ușa se deschide. Gardienii se dau la o parte pentru ca June să poată intra. Poartă uniforma completă și e flancată de Jameson și de alți câțiva soldați. Imaginea ei îmi taie respirația. Nu am mai văzut-o niciodată așa. O pereche de epoleți strălucitori, opulenți, îi îmbracă umerii. Are o pelerină groasă, până în pământ, făcută dintr-un soi de catifea bogată. O haină stacojie, elaborată, și cizme cu curele și catarame. O pălărie militară standard. Chipul îi e împodobit cu un machiaj simplu, iar părul și-l ține prins într-o coadă înaltă, impecabilă. Probabil că asta e ținuta impusă la evenimentele importante.

June se oprește la o oarecare distanță de mine și, în timp ce mă ridic greoi în picioare, se uită la ceas.

— E ora 16:45, spune ea.

Ridică din nou ochii spre mine. Încerc să îi descifrez expresia, ca să îi ghicesc planurile.

— Ai vreo ultimă dorință? Dacă vrei să îl mai vezi o dată pe fratele tău sau să-ți faci rugăciunea, acum e momentul să ne spui. E singurul privilegiu pe care îl vei obține înainte de a muri.

Desigur. Ultima dorință. Mă uit țintă la ea și, cu grijă, îmi păstrez o expresie neutră. Ce vrea să zic? Privirea lui June e intensă, aproape că mă arde.

— Vreau..., încep să zic.

Toți ochii sunt ațintiți asupra mea.

O văd pe June mișcând buzele aproape insesizabil. „John”, îmi transmite ea. Mă uit la femeia-comandant.

— Vreau să-l văd pe fratele meu, pe John, îi spun. Pentru ultima dată. Vă rog.

Agitată, individa aprobă din cap, după care pocnește din degete și îi șoptește ceva soldatului care s-a apropiat de ea. Acesta o salută, apoi pleacă. Jameson se uită iar la mine.

— S-a făcut!

Inima începe să îmi bată mai tare. June îmi aruncă o privire scurtă, înainte să apuc să mă concentrez asupra ei, se întoarce și o întreabă ceva pe Jameson.

— Totul e aranjat, Iparis, îi răspunde femeia-comandant. Nu mă mai bate la cap!

Așteptăm în tăcere, preț de câteva minute, până când aud din nou niște pași pe hol. De data asta, pe lângă pașii ritmici ai soldaților, mai e un sunet, ca și când ceva ar fi târât pe pardoseală. Trebuie să fie John. Înghit cu noduri. June nu mă mai privește.

Apoi John e în celulă, flancat de doi gardieni. E mai slab și mai palid decât înainte. Părul lung, blond-deschis, îi atârnă în șuvițe murdare. Pare să nu își dea seama că unele dintre ele îi sunt lipite de față. Probabil că la fel arată și părul meu. Când mă vede, John îmi zâmbește, deși numai bucurie nu se citește pe chipul lui. Încerc să îi surâd și eu.

— Salut, îi spun.

— Salut, îmi răspunde.

June își încrucișează brațele la piept.

— Cinci minute. Spuneți-vă ce vreți să vă spuneți și gata!

Încuviințez din cap, fără un cuvânt.

Femeia-comandant se uită la June, dar nu dă semne că ar pleca.

— Ai grijă să fie exact cinci minute. Nicio secundă în plus.

Apoi își lipește o mână de ureche și începe să urle niște ordine. Ochii îi rămân ațintiți asupra mea.

Câteva secunde, eu și John nu facem decât să ne uităm unul la celălalt. Încerc să vorbesc, dar ceva mi se blochează în gât, iar eu nu mai pot spune nimic. John nu ar trebui să fie în situația asta. Poate că eu da, dar John nu. Eu sunt un proscris. Un infractor, un fugar. Am încălcat legea de nenumărate ori. Însă John nu a făcut nimic greșit. Și-a luat Examenul cinstit. E un om atent și responsabil. Nu seamănă deloc cu mine.

— Știi unde e Eden? mă întreabă el, rupând, în cele din urmă, tăcerea. Trăiește?

— Nu știu, dar cred că da.

— Când o să ajungi acolo, afară, continuă fratele meu, cu o voce răgușită, să ții fruntea sus, da? Nu-i lăsa să te învingă.

— N-o să-i las.

— Fă-i să muncească un pic. Dacă poți, pocnește pe careva.

John îmi surâde trist, strâmb.

— Ești un puști de groază. Deci sperie-i. Bine? Până la capăt.

Pentru prima dată, după foarte multă vreme, mă simt ca fratele lui mai mic. Fac un efort și înghit în sec ca să nu mi se umezească ochii.

— Bine, șoptesc.

Timpul alocat se scurge prea repede. Ne luăm adio și gardienii lui John îl înșfacă de brațe ca să îl scoată din celula mea și să îl ducă înapoi într-a lui. Femeia-comandant pare să se destindă puțin, în mod evident ușurată că treaba cu ultima mea dorință s-a încheiat. Le face semn celorlalți soldați.

— Alinierea! le ordonă. Iparis, însoțește-i pe gardieni până la celula băiatului ăstuia. Mă întorc imediat.

June o salută și iese din încăpere în urma lui John, în timp ce soldații se apropie de mine și îmi leagă mâinile la spate. Jameson dispare pe ușă.

Trag adânc aer în piept. Acum am nevoie de un miracol.

Câteva minute mai târziu, sunt scos din celulă. Fac cum mi-a spus John: îmi țin fruntea sus și nu las să se citească nimic în privirea mea. Aud acum mulțimea de afară. Sunetele cresc și scad în intensitate, ca niște valuri sonore alimentate de vocile oamenilor. Din mers, privesc ecranele înșirate pe hol. Cei din piață par neliniștiți, se mișcă precum talazurile într-o zi cu furtună. Observ și cordoanele de soldați care îi încercuiesc. Din când în când, văd indivizi cu câte o șuviță vopsită într-un roșu-aprins. Soldații umblă prin mulțime și îi arestează, dar lor nu pare să le pese.

La un moment dat. June ni se alătură, potrivindu-și pasul cu al nostru undeva, în urma soldaților. Arunc o privire în spate, dar nu pot să îi văd fața. Secundele se târăsc. Ce o să se întâmple când vom ieși în curte?

În sfârșit, ajungem pe holul care duce spre curtea cu plutonul de execuție.

Acum îl aud pe Thomas, căpitanul cel tânăr, zicând:

— Domnișoară Iparis.

— Ce s-a întâmplat? îi răspunde June.

Urmează niște cuvinte care îmi fac inima să se oprească în loc. Nu cred că ele fac parte din planul ei.

— Domnișoară Iparis, îi zice Thomas, ești pusă sub urmărire. Urmează-mă!

38. JUNE

Primul meu instinct este să îl atac pe Thomas. Asta aș fi făcut dacă nu aș fi avut atât de mulți soldați împrejur. M-aș fi repezit la el cu toată forța, l-aș fi pocnit de să își piardă cunoștința, l-aș fi luat pe Day și aș fi pornit-o în fugă spre ieșire. Cu John am rezolvat deja. Undeva, pe holurile care duc spre vechea lui celulă, zac pe jos doi gardieni leșinați. I-am arătat lui John coloana de ventilație. Mă așteaptă acolo, pentru următoarea mișcare. Ar trebui să îl eliberez pe Day, să strig semnalul, iar John să iasă din perete, ca o fantomă, și să evadeze împreună cu noi. Dar nu pot să câștig lupta cu Thomas și toți gardienii în lipsa elementului-surpriză.

Așa că hotărăsc să fac ce mi-a zis.

— Sunt pusă sub urmărire? îl întreb, încruntată.

Thomas își ridică pălăria politicos, ca și cum și-ar cere scuze, apoi mă prinde de un braț și dă să mă conducă în direcție opusă, îndepărtându-mă de soldați și de Day.

— Doamna comandant Jameson mi-a cerut să te rețin, îmi comunică el.

Dăm colțul și ne îndreptăm spre casa scării. Ni se alătură încă doi militari.

— Am câteva întrebări pentru tine.

Adopt un aer iritat.

— E ridicol. Doamna comandant nu putea să aleagă un moment mai puțin tensionat pentru prostia asta?

Thomas nu îmi răspunde.

Începem să coborâm scările și, după două etaje, ajungem la subsol, acolo unde, în lungul coridoarelor, se înșiră camerele de execuție, generatoarele electrice și depozitele. (Acum știu de ce am coborât aici. Au descoperit lipsa electrobombei pe care i-am dat-o lui Kaede. În mod normal, verificarea inventarului nu trebuia să se facă până la sfârșitul lunii. Dar Thomas probabil că a pus să fie făcută azi-dimineață.) Mă străduiesc să nu las să se vadă că sunt din ce în ce mai panicată. „Concentrează-te!” îmi reamintesc singură furioasă. „Un om panicat e un om mort”.

Thomas se oprește la baza scării. Își duce o mână la brâu. Văd cum îi sclipește patul pistolului.

— A dispărut o electrobombă.

Lămpile agățate de tavan îi proiectează pe chip umbre respingătoare.

— I-am descoperit lipsa dimineață, devreme, după ce am fost și am bătut la ușa ta. Ai zis că azi-noapte ai fost pe acoperiș, nu? Știi ceva despre treaba asta?

Îl privesc direct în ochi și îmi încrucișez brațele la piept.

— Crezi că eu am făcut asta?

— June, nu te acuz de nimic.

Are un aer aproape tragic, rugător. Însă mâna nu i se mișcă de pe armă.

— Dar mi s-a părut a fi prea mare coincidența. Puține persoane au acces aici, jos, și despre toți ceilalți se știe, mai mult sau mai puțin, unde au fost azi-noapte.

— Mai mult sau mai puțin? îi dau eu replica pe un ton sarcastic, iar Thomas roșește. Asta sună așa, foarte vag. M-ai văzut pe camerele de supraveghere? Doamna comandant Jameson te-a pus să faci asta?

— Răspunde-mi la întrebare, June!

Îi arunc o privire tăioasă. Thomas tresare, dar nu își cere scuze pentru schimbarea de ton. *S-ar putea să mi se fi înfundat.*

— Nu eu am luat bomba, îi comunic.

El însă nu pare convins.

— Nu tu ai luat bomba, repetă el după mine.

— Ce altceva pot să-ți spun? S-a mai făcut măcar încă o verificare a inventarului? Ești sigur că lipsește ceva?

Thomas își drege glasul.

— Cineva a umblat la camerele de supraveghere de aici, de jos, așa că nu avem nicio înregistrare.

Bate cu palma patul armei.

— Treabă de expert. Și, când mă gândesc la experți, am în vedere o singură persoană. Pe tine.

Inima începe să îmi bată mai repede.

— Nu vreau să fac asta, îmi spune Thomas, cu o voce ceva mai blândă. Dar mi se pare ciudat că ai petrecut atât de mult timp interogându-l pe Day. Îți pare rău pentru el acum? Ai pus ceva la cale ca să...

Nu mai apucă să își termine fraza.

Din senin, o explozie cutremură întregul coridor, aruncându-ne pe amândoi în zid. Din tavan plouă cu praf, iar prin aer zboară scântei. (Patrioții. Electrobomba. Au detonat-o în piață.

Deci au venit totuși, exact la timp, chiar înainte ca Day să pătrundă în curtea în care îl așteaptă plutonul de execuție. Asta înseamnă că, pentru exact două minute, toate armele din clădire ar trebui să fie dezactivate. Mulțumesc, Kaede.)

Îl împing pe Thomas cu putere în zid, înainte să își recapete echilibrul. Apoi îi smulg cuțitul de la brâu, întind mâna spre cutia generatorului și o deschid. În spatele meu, Thomas dă să își scoată pistolul, mișcându-se ca într-o secvență rulată cu încetinitorul.

— Opriți-o!

Iau cuțitul și tai toate firele din partea de jos a generatorului.

O pocnitură. O cascadă de scântei. Tot subsolul se cufundă în întuneric.

Îl aud pe Thomas înjurând. (A descoperit că pistolul nu îi e de niciun folos.) Soldații se împiedică și cad unii peste alții. Pipăind, îmi croiesc repede drum către scară.

— June! urlă Thomas de undeva, din spatele meu. Nu înțelegi, e pentru binele tău!

Cuvintele mi se rostogolesc de pe buze într-un acces de furie:

— *Da, asta i-ai spus și lui Metias*?

Nu va dura mult și generatorul de rezervă va intra în funcțiune. Nu mai stau să prind răspunsul lui Thomas. Ajunsă la scări, încep să urc câte trei trepte deodată, numărând secundele de când a fost detonată electrobomba. (Până acum au trecut unsprezece. Au mai rămas o sută nouă secunde până când armele vor fi din nou funcționale.)

Dau buzna pe ușa de la etajul întâi și nimeresc într-un haos total. Soldați care aleargă să iasă afară, în piață. Pași care bubuie peste tot. O iau direct către curte, unde se află plutonul de execuție. Detaliile trec pe lângă mine ca pe o autostradă a senzațiilor. (Au mai rămas nouăzeci și șapte de secunde. Treizeci și trei de soldați care se îndreaptă în direcția opusă mie. Doisprezece spre mine. Unele dintre ecrane nu mai funcționează, probabil din cauza penei de curent. Altele difuzează imagini cu mulțimea agitată de afară. Ceva cade în piață din cer. Bani! Patrioții aruncă bani de pe acoperișuri. Jumătate din oameni se luptă ca să iasă din piață în vreme ce cealaltă jumătate se străduiește să adune bancnotele.)

Șaptezeci și două de secunde. Ajung pe culoarul care duce la plutonul de execuție și evaluez într-o clipită situația: trei soldați

în stare de inconștiență. John și Day (cu legătura de la ochi căzută în jurul gâtului; probabil că gărzile i-au legat-o chiar înainte ca bomba să explodeze) se luptă cu un al patrulea. Ceilalți soldați probabil că au fost chemați să ajute la pacificarea pieței, dar nu vor întârzia acolo mult. Se vor întoarce imediat. Alerg în spatele lor și îl lovesc pe soldat în picioare, astfel încât să se prăbușească. Omul cade la pământ. John îl lovește în falcă. Soldatul leșină.

Șaizeci de secunde. Day pare că nu se mai ține bine pe picioare, ca și cum ar fi pe punctul de a-și pierde cunoștința. Probabil că vreun soldat l-a lovit la cap sau poate că are probleme din cauza piciorului rănit. Eu și John îl luăm între noi și îl sprijinim. Intrăm pe un coridor îngust, care ne îndepărtează de zona unde se află plutonul de execuție. Ne îndreptăm spre ieșire. O secundă mai târziu, vocea lui Jameson începe să ragă din megafoane.

— Executați-l! *Omorâți-l acum*! *Asigurați-vă că execuția e difuzată în piață*!

— Fir-ar al dracului! șoptește Day.

Capul îi alunecă într-o parte. Ochii lui albaștri și strălucitori par acum încețoșați și incapabili de a focaliza. Mă uit la John, el se uită la mine. Mergem mai departe. De acum soldații încep să se întoarcă să îl ia pe sus pe Day și să îl ducă afară, în curte.

Douăzeci și șapte de secunde.

Mai avem cam 76 de metri până la ieșire. (Parcurgem cam un metru și jumătate pe secundă; înmulțit cu douăzeci și șapte, înseamnă patruzeci și unu de metri. După patruzeci și unu de metri parcurși, armele se vor reactiva. Aud deja bocancii soldaților cum bubuie pe coridoarele din apropiere. Probabil că ne caută. Mai avem nevoie de cel puțin douăzeci și trei de secunde ca să ajungem la ușă și să nu fim prinși pe coridorul ăsta. Ne-ar împușca pe loc înainte să apucăm să ieșim din clădire.)

Urăsc rezultatul calculelor.

John se uită la mine.

— Nu o să reușim.

Atârnat între noi, Day este aproape inconștient. Dacă frații își continuă drumul, iar eu fug înapoi ca să mă lupt cu soldații, probabil că o să izbutesc să dobor câțiva înainte să fiu copleșită de numărul lor. Și tot îi vor prinde.

John se oprește din mers și simt cum îmi transferă greutatea fratelui său.

— Ce…, încep să spun și îl văd scoțând legătura de la gâtul lui Day.

Apoi fratele mai mare se întoarce. De uimire, casc ochii la el.

Acum știu ce o să facă.

— Nu, rămâi cu noi!

— Aveți nevoie de mai mult timp, îmi spune John. Vor o execuție? Atunci o să și-o primească.

Și o ia la fugă înapoi, pe hol, îndepărtându-se de noi.

Se întoarce spre curtea unde așteaptă plutonul de execuție.

Nu. *Nu, nu, John*! *Unde te duci*?! Irosesc o secundă privindu-l. Nu știu ce să fac, dacă să alerg după el.

John o să se lase executat.

Apoi capul lui Day îmi cade pe umăr. Șase secunde. Nu am de ales. Chiar în clipa în care aud strigăte de soldați în spatele nostru, pe coridorul care duce spre plutonul de execuție, mă forțez să mă întorc și să o pornesc din nou la drum.

Zero.

Armele s-au reactivat. Mergem înainte. Alte secunde trec. Undeva, în urma noastră, pe holuri, aud zarvă. Îmi spun că nu trebuie să privesc în urmă.

Apoi ajungem la ușă, ieșim în stradă și doi soldați se reped la noi. Nu mai am putere să mă lupt. Dar încerc. Cineva îmi sare în ajutor, iar soldații cad la pământ. Kaede trece prin câmpul meu vizual.

— Sunt aici! strigă fata. Mișcați-vă!

Ne așteptau lângă ieșirea din spate. Exact așa cum am căzut de acord. *Patrioții au venit după noi.* Vreau să le spun să îl aștepte pe John, dar știu că nu are niciun rost. Ne iau pe mine și pe Day și ne duc spre motociclete. Îmi scot pistolul de la brâu și îl arunc pe jos. Nu vreau să fiu detectată cu ajutorul sistemului de localizare atașat armei. Day este pe una dintre motociclete, eu pe alta. *Așteptați-l pe John,* vreau să le spun.

Dar pornim. Batalla Hall se îndepărtează de noi.

39. DAY

Izbucnirea unui fulger, explozia unui tunet, sunetul ploii care cade în rafale. Undeva, departe, vaierul sirenelor antiinundații.

Deschid ochii, apoi îi strâng din pricina apei care îmi intră în ei. Preț de o clipă, nu îmi amintesc nimic, nici măcar cum mă cheamă. Unde sunt? Ce s-a întâmplat? Stau chiar lângă un coș de fum și sunt ud leoarcă. Sunt pe acoperișul unui bloc-turn. Ploaia învăluie lumea din jurul meu, iar vântul îmi șuieră prin cămașa fleașcă, amenințând să mă ia pe sus. Mă strâng lângă coș. Când ridic privirea spre cer, văd un câmp nesfârșit de nori care se frământă, negri-tăciune și furioși, luminați de fulgere.

Brusc, îmi amintesc. Plutonul de execuție, coridorul, ecranele. John. Explozia. Soldați peste tot. June. Ar trebui să fiu mort acum, ciuruit de gloanțe.

— Te-ai trezit.

Cuibărită lângă mine, aproape invizibilă în hainele negre ce își pierd conturul în bezna nopții, e June. Stă într-o rână, sprijinită de zidul coșului, neluând în seamă ploaia care îi cade pe față. Mă răsucesc spre ea. Un spasm de durere îmi urcă în piciorul rănit. Cuvintele mi se lipesc de limbă, refuză să îmi părăsească buzele.

— Suntem în Valencia. La periferie. Până aici au fost dispuși Patrioții să ne ducă. Ei au plecat în Vegas.

June clipește ca să scape de apa care îi intră în ochi.

— Ești liber. Trebuie să pleci din California cât încă mai poți. Ne vor vâna în continuare.

Deschid și închid gura. Oare visez? Mă trag mai aproape de ea. Ridic o mână ca să îi ating fața.

— Ce… Ce s-a întâmplat? Ești bine? Cum m-ai scos din Batalla Hall? Ăia știu că m-ai ajutat?

June nu face decât să mă privească, încercând să se decidă dacă să îmi răspundă sau nu. Finalmente, își mută ochii spre buza acoperișului.

— Uită-te și tu.

Mă ridic în picioare cu greutate. Dar acum pot să privesc dincolo de cornișă, la JumboTron-urile care se înșiruie pe ziduri. Șchiopătez până la marginea acoperișului și privesc în jos, dincolo de balustradă. Într-adevăr, suntem în periferii. Acum îmi

dau seama că blocul pe care suntem cocoțați e abandonat, având ferestrele și ușile blocate. Doar două dintre JumboTron-urile de pe întreaga stradă funcționează. Privesc ecranele.

Titlul pe care îl văd acolo îmi taie răsuflarea.

DANIEL ALTAN WING EXECUTAT AZI
PRIN ÎMPUȘCARE DE CĂTRE PLUTONUL
DE EXECUȚIE

Ca fundal, rulează imagini în reluare. Văd înregistrarea cu mine în celulă. Mă uit în camera de supraveghere. Apoi cadrul se mută în curte, acolo unde plutonul de execuție ia poziția regulamentară. Mai mulți soldați îl târăsc până în mijlocul incintei pe un băiat care se zbate. Nu îmi aduc aminte de nimic din toate astea. Tipul e legat la ochi și are brațele încătușate la spate. Arată exact ca mine.

Cu excepția câtorva detalii, pe care numai eu le-aș putea sesiza. Umerii îi sunt puțin mai lați decât ai mei. Înaintează, prefăcându-se că șchiopătează. Gura lui seamănă mai mult cu cea a tatii decât cu cea a mamei.

Mijesc ochii, privind cu atenție, prin ploaie. *Nu se poate*...

Băiatul se oprește în mijlocul curții. Gardienii se răsucesc și fac cale întoarsă în grabă. Un șir de soldați ridică armele, apoi le îndreaptă către băiat. Urmează un moment scurt de teribilă liniște. Apoi din arme încep să se reverse fum și scântei. Văd cum trupul băiatului este străbătut de convulsii cu fiecare împușcătură. După care se prăbușește la pământ, cu fața în jos. Mai răsună câteva împușcături. Apoi se face din nou liniște.

Plutonul de execuție se retrage rapid. Doi soldați ridică trupul băiatului și îl duc către camerele de incinerare.

Încep să îmi tremure mâinile.

Băiatul e John.

Mă răsucesc cu fața către June. Ea mă privește tăcută.

— Ala e John! îi urlu acoperind sunetul ploii. Băiatul e *John*! Ce-a căutat acolo, în curte?

June nu zice nimic.

Nu pot să mai respir. Acum înțeleg ce s-a întâmplat.

— Nu l-ai dus înapoi în celulă, izbutesc să spun. Ne-ai înlocuit pe unul cu celălalt.

— Nu eu, îmi răspunde June. El a făcut asta.

Mă întorc la ea șchiopătând. O apuc de umeri și o împing cu spatele de peretele coșului.

— Spune-mi de ce! De ce a făcut John asta? îi strig. Eu ar fi trebuit să fiu acolo.

June țipă de durere și abia acum realizez că e rănită. Umărul ei are o tăietură adâncă, iar cămașa îi e pătată de sânge. Ce fac? De ce urlu la ea? Îmi rup o bucată de pânză din partea de jos a cămășii și încerc să îi bandajez rana așa cum ar fi procedat Tess. Strâng fâșia de pânză bine și o înnod. June tresare de durere.

— Nu e chiar așa de rău, mă minte ea. M-a șters un glonț.

— Mai ești rănită și altundeva?

Îmi trec degetele peste celălalt braț al ei, apoi, cu grijă, îi palpez mijlocul și picioarele. June tremură.

— Nu cred, îmi răspunde ea. Sunt în regulă.

Când îi dau șuvițele ude de păr după ureche, ea își ridică ochii spre mine.

— Day… Lucrurile n-au mers conform planului. Am vrut să vă scot pe amândoi. Și aș fi reușit. Dar…

Imaginea trupului neînsuflețit al lui John, proiectată pe ecranele JumboTron-urilor, mă amețește. Trag adânc aer în piept.

— Ce s-a întâmplat?

— N-a fost timp suficient.

June face o pauză.

— Așa că John s-a întors. Făcând asta, *el ne-a oferit timp*. Soldații au crezut că tu erai acela. John îți luase legătura pe care o avuseseși la ochi. Au pus mâna pe el și l-au dus în curte unde îl aștepta plutonul de execuție.

Fata clatină din cap.

— Dar, de-acum, e imposibil ca autoritățile Republicii să nu știe că au făcut o greșeală. Trebuie să fugi, Day. Cât mai poți.

Lacrimile îmi curg pe obraji. Nu îmi pasă. Îngenunchez în fața lui June, îmi cuprind capul în mâini și apoi mă prăbușesc. Nimic nu mai are sens. Probabil că fratele meu își făcea griji pentru mine, în vreme ce eu stăteam supărat în celula mea, ca un egoist, ca un fraier ce sunt. Întotdeauna John m-a pus pe primul loc.

— N-ar fi trebuit să facă asta, șoptesc. Nu merit.

Mâna lui June se odihnește pe capul meu.

— Știa ce face, Day.

Și ochii ei se umplu de lacrimi.

— Cineva trebuie să-l salveze pe Eden. Așa că John te-a salvat *pe tine.* Așa cum ar fi făcut orice frate.

June mă privește în ochi. Stăm neclintiți, înfrigurați în ploaie. Mi se pare că trece o eternitate. Îmi amintesc noaptea care a declanșat toată avalanșa asta de întâmplări, noaptea în care soldații au marcat ușa mamei mele. Dacă nu m-aș fi dus la spital, dacă drumul nu mi s-ar fi intersectat cu cel al fratelui lui June, dacă aș fi găsit antidotul în altă parte... oare lucrurile ar fi fost acum altfel? Oare mama și John ar mai fi încă în viață? Oare Eden ar fi în siguranță?

Nu știu. Și îmi e prea teamă să mă gândesc în continuare la asta.

— Ai renunțat *la tot.*

Ridic o mână ca să îi ating fața, ca să îi șterg picăturile de apă de pe gene.

— La toată viața ta, la lucrurile în care credeai... De ce să faci asta pentru mine?

June nu a fost niciodată mai frumoasă ca acum, fără niciun artificiu care să o împodobească, sinceră, vulnerabilă și totuși de neînfrânt. Când fulgerul brăzdează cerul, ochii negri îi strălucesc ca aurul.

— Fiindcă ai avut dreptate, îmi șoptește ea. În legătură cu tot.

Când o trag la pieptul meu, îmi șterge o lacrimă de pe obraz și mă sărută. Apoi își îngroapă fața în umărul meu. Iar eu îmi îngădui să plâng.

40. JUNE

TREI ZILE MAI TÂRZIU.

BARSTOW, CALIFORNIA .
ORA 23:40. 11°C.

În sfârșit, uraganul Evonia a început și se potolească, dar ploaia, deasă și rece, continuă să cadă în rafale. Cerul se

frământă mânios. Acesta e cadrul în care singurul JumboTron din Barstow transmite știrile din Los Angeles.

EVACUĂRI DECRETATE PENTRU:
ZEIN, GRIFFITH, WINTER, FOREST.
TOȚI CIVILII DIN LOS ANGELES
TREBUIE SĂ-ȘI CAUTE ADĂPOST
ÎNCEPÂND DE LA ETAJUL AL CINCILEA ÎN SUS.

CARANTINA RIDICATĂ
ÎN SECTOARELE LAKE ȘI WINTER.

REPUBLICA REPURTEAZĂ O VICTORIE DECISIVĂ
ÎMPOTRIVA COLONIILOR LA MADISON, ÎN DAKOTA.

LOS ANGELES-UL DECLARĂ VÂNĂTOAREA
DE REBELI PATRIOȚI DESCHISĂ OFICIAL.

DANIEL ALTAN WING EXECUTAT PE 26 DECEMBRIE
PRIN ÎMPUȘCARE, SENTINȚĂ
DUSĂ LA ÎNDEPLINIRE DE UN PLUTON.

Firește că Republica anunță execuția lui Day ca pe un succes. Deși eu și Day știm că lucrurile nu stau așa. Pe străzile și aleile lăturalnice a început deja să se vorbească în șoaptă pe tema asta. Circulă zvonul că Day a păcălit moartea din nou. Și că un tânăr soldat republican l-a ajutat să o facă. Șoaptele rămân șoapte, fiindcă nimeni nu vrea să atragă asupra sa atenția autorităților. Și totuși… Oamenii continuă să vorbească.

Barstow, mai liniștit decât centrul Los Angeles-ului, e totuși supraaglomerat. Însă poliția de aici nu ne caută, așa cum probabil că o face poliția din metropolă. E un oraș feroviar. Cu clădiri dărăpănate. E un loc bun în care eu și Day să ne adăpostim. Aș fi vrut să îl și luat și pe Ollie. Dacă Jameson nu ar fi devansat execuția cu o zi… Voiam să îl scot din apartament, să îl ascund pe o alee și apoi să mă întorc și să îl iau și pe el cu noi. Acum însă e prea târziu. Oare ce îi vor face? Când mă gândesc la Ollie, speriat și singur, lătrând la soldații care dau buzna în apartamentul meu, mi se pune un nod în gât. El e ultima părticică rămasă din viața mea de dinainte, cu Metias.

Acum eu și Day ne luptăm cu ploaia, ca să ajungem înapoi în triaj, acolo unde ne-am instalat. Până și în noaptea asta furtunoasă am grijă să merg tot prin zonele cele mai întunecoase. Day are tot timpul o șapcă pe cap, trasă pe ochi. Eu mi-am îndesat părul sub gulerul cămășii și mi-am înfășurat o eșarfă veche – acum udă fleașcă – peste jumătatea inferioară a feței. Deocamdată cam asta e tot ce putem să facem ca să ne ascundem chipurile. Triajul dezafectat e plin de vagoane vechi, decolorate și ruginite. În total sunt douăzeci și șase, asta dacă pui la socoteală și vagonul de serviciu căruia îi lipsește o jumătate dintr-un perete. Toate sunt proprietatea Union Pacific. Sunt obligată să merg aplecată în față pentru ca vântul să nu mă dărâme. Ploaia îmi înțeapă umărul rănit. Nu scoatem niciun cuvânt.

Când, în sfârșit, ajungem la un vagon gol (unul de marfă, acoperit, cu o suprafață de 130 de metri pătrați și două uși glisante – una blocată din cauza ruginii, cealaltă deschisă pe jumătate; probabil că a fost gândit pentru transportarea de cantități mari de bunuri ce trebuie păstrate la loc uscat) care e ascuns în spatele altora trei, în capătul triajului, ne urcăm înăuntru și ne cuibărim într-un colț. Spațiul e surprinzător de curat. Și e destul de cald aici. Și, cel mai important, nu e umezeală.

Day își scoate șapca și își scutură părul. Îmi dau seama că îl doare piciorul.

— E bine de știut că avertismentele de inundații sunt încă în vigoare.

Încuviințez din cap.

— Pe vremea asta, oricărei patrule i-ar fi greu să dea de urma noastră.

Tac și mă uit la Day. Chiar și acum, epuizat, murdar și ud leoarcă, are un soi de grație neîmblânzită.

— Ce-i?

Se oprește din scuturatul părului.

Ridic din umeri.

— Arăți groaznic.

Asta îl face să zâmbească puțin, dar surâsul îi dispare de pe buze la fel de repede cum a apărut. Locul îi e luat de sentimentul de vinovăție. Tac din nou. Nu pot să îl condamn.

— Imediat ce se oprește ploaia, îmi spune el, vreau să mă îndrept spre Vegas. Vreau să o găsesc pe Tess și să știu că e în siguranță cu Patrioții. După aceea plecăm spre front, să-l găsim pe Eden. Dar nu pot s-o las pe Tess în urmă. Trebuie să mă asigur cât e mai bine cu ei decât cu noi.

Day parcă încearcă să mă convingă că așa e corect să procedeze.

— Tu nu trebuie să vii. Ia-o pe un alt drum către front și ne revedem acolo. Putem să cădem de acord asupra unei zone de întâlnire. E mai bine ca doar unul dintre noi să riște, nu amândoi.

Vreau să îi spun lui Day că e nebunie curată să o pornești către un oraș militar precum Vegas-ul. Dar nu o fac. Nu văd nimic altceva decât umerii înguști și aduși ai lui Tess și ochii ei mari. Băiatul ăsta și-a pierdut deja mama. Fratele. Nu poate să rămână și fără Tess.

— *Trebuie* să mergi s-o cauți, îi zic. Nu-i nevoie să mă convingi. Dar vin și eu cu tine.

Day se uită la mine cu o expresie iritată.

— Ba nu vii.

— Ai nevoie de ajutor. Fii rezonabil. Dacă ți se întâmplă ceva pe drum, eu de unde să știu că ai probleme?

Day mă privește. Nici în bezna asta nu pot să îmi iau ochii de la el. Ploaia i-a spălat fața, care e acum curată. Dunga roșie din păr i-a dispărut. Nu i-au mai rămas decât câteva vânătăi. Arată ca un înger, fie el și unul rănit.

Întorc ochii, jenată.

— Nu vreau să te duci singur.

Day oftează.

— Bine. Mergem pe front și aflăm unde e Eden, după care trecem granița. Coloniile probabil că ne vor primi cu brațele deschise. Poate că ne vor și ajuta.

Coloniile... Nu cu mult timp în urmă, îmi păreau a fi cel mai mare dușman al meu.

— Bine.

Day se apleacă spre mine. Ridică o mână ca să îmi atingă fața. Îmi dau seama că, atunci când își folosește degetele, are încă dureri. Unghiile îi sunt negre din cauza sângelui uscat.

— Ești extraordinară, îmi spune el. Dar ești o fraieră că stai cu unul ca mine.

Când mă atinge, închid ochii.

— Atunci amândoi suntem fraieri.

Day mă trage spre el. Înainte să apuc să mai spun ceva, mă sărută. Buzele îi sunt calde și catifelate. Apoi mă sărută mai pasional. Îmi petrec brațul pe după gâtul lui și îl sărut și eu. În clipa asta, nu îmi mai pasă de durerea din umăr. Nu îmi mai pasă dacă soldații ne găsesc în vagonul ăsta de tren și dacă ne scot afară. Nu îmi doresc să fiu nicăieri altundeva. Ci doar aici, în siguranță, lipită de trupul lui Day, strânsă în îmbrățișarea lui.

— E ciudat, îi spun lui Day mai târziu, când amândoi ne ghemuim pe podea.

Afară, uraganul continuă să urle dezlănțuit. Peste câteva ore, va trebui să plecăm.

— E ciudat să fiu aici, cu tine. Te cunosc atât de puțin. Dar... uneori mi se pare că suntem una și aceeași persoană, născută în două lumi diferite.

Day tace preț de câteva secunde. Se joacă absent cu o mână prin părul meu.

— Mă întreb cum ar fi fost dacă eu m-aș fi născut într-o lume ceva mai asemănătoare cu a ta, iar tu ai fi avut viața mea. Am fi fost la fel ca acum? Aș fi fost eu unul dintre soldații de frunte ai Republicii? Iar tu o infractoare celebră?

Îmi ridic capul de pe umărul lui și îl privesc.

— Niciodată nu te-am întrebat de vine numele ăsta. De ce ți se spune „Day”?

— Fiecare zi[4] înseamnă o nouă serie de douăzeci și patru de ore. Fiecare zi înseamnă că totul e posibil din nou. Trăiești în prezent, mori în prezent, iei totul așa cum vine. În fiecare zi.

Băiatul se uită spre ușa deschisă a vagonului: șuvoaie de apă neagră învăluie lumea.

— Încerci să pășești în lumină.

Închid ochii și mă gândesc la Metias, la toate amintirile mele favorite cu el și chiar și la cele pe care aș prefera să le uit, și mi-l închipui scăldat în lumină. În gând, mă întorc spre el și îmi iau adio. Într-o zi am să îl revăd și ne vom spune poveștile... Dar, deocamdată, ferec imaginea lui la loc sigur, de unde să mă pot hrăni cu energia sa. Când deschid ochii, Day mă privește. Nu are habar la ce mă gândesc, dar știu că poate citi emoția de pe chipul meu.

---

[4] Referire directă la pseudonimul „Day”. (n.tr.).

Stăm întinși împreună, privim fulgerele și ascultăm tunetele, așteptând răsăritul înecat în ploaie.

MULȚUMIRI

De fiecare dată când răsfoiesc *Legenda,* îmi amintesc cum, la paisprezece ani, scriam la lumina veiozei, până târziu, în fiecare noapte. Din fericire, nu aveam nici cea mai vagă idee cât de lung avea să fie drumul până la publicare. Acum știu de câte persoane e nevoie ca să dai naștere unei cărți și ce importantă este munca lor intensă. Voi toți aveți profunda mea recunoștință:

• Agenta mea literară, Kristin Nelson, pentru că m-a acceptat pe când aveam un manuscris care nu s-a vândut, pentru că, atât timp cât am scris *Legenda,* încrederea ei în mine a rămas neclintită. Și pentru toate sugestiile ei fantastice, care au făcut din *Legenda* ceea ce este acest roman azi. Nu aș fi aici fără tine. Recunoștința mea se îndreaptă și spre colectivul minunat de la Nelson Literary Agency, pentru că a avut grijă ca totul să fie perfect realizat: Lindsay Mergens, Anita Mumm, Angie Rasmussen și Sara Megibow.

• Extraordinara mea editoare, Jen Besser, pentru că a luat *Legenda* în grija ei și a cizelat-o până a transformat-o într-o poveste care strălucește mult mai mult decât aș fi putut eu să o fac să strălucească dacă m-aș fi ocupat singură de ea. Sunt atât de norocoasă să te am lângă mine!

• Incredibila echipă editorială de la Putnam Children's și Penguin Young Readers, care a îmbrățișat *Legenda* cu atâta pasiune, iar pe mine m-a tratat ca pe o prințesă – Don Weisberg, Jen Loja, Shauna Fay, Ari Lewin, Cecilia Yung, Marikka Tamura, Cindy Howle, Rob Farren, Linda McCarthy, Theresa Evangelista, Emily Romero, Erin Dempsey, Shanta Newlin, Casey McIntyre, Erin Gallagher, Mia García, Lisa Kelly și Courtney Wood – și toți editorii internaționali, care au luat *Legenda* sub aripile lor protectoare.

• Excepționala mea agentă de film și spectacol, Kassie Evashevski, pentru că i-a găsit *Legendei* cea mai bună casă de

producție posibilă, și Temple Hill Entertainment și CBS Films pentru că sunt sus-pomenita casă de producție. Isaac Klausner, Wyck Godfrey, Marty Bowen, Grey Munford, Ally Mielnicki, Wolfgang Hammer, Amy Baer, Jonathan Levine, Andrew Barrer și Gabe Ferrari – voi toți sunteți fabuloși! Mulțumiri speciale lui Wayne Alexander, pentru că și-a folosit extraordinarele cunoștințe în materie de contracte în beneficiul *Legendei.*

• Kami Garcia și Sarah Rees Brennan, pentru că și-au făcut vreme pentru o scriitoare aflată la început de drum, smulgându-și timp din viețile lor extrem de ocupate și de creative și oferindu-mi două prezentări de carte incredibile. JJ, Cindy Pon, Malinda Lo și Ellen Oh, pentru neprețuitele voastre sfaturi, vorbe bune și reclama de pe Twitter.

• Paul Gregory, pentru că, folosindu-și magia, m-a făcut să par prezentabilă în fotografia de autor. Oamenii de la deviantArt, care, începând din 2002, m-au ajutat, cu sfaturile lor utile și încurajatoare, să îmi sporesc creativitatea. Membrilor familiei mele, pentru că ați fost mereu lângă mine (și pentru mâncarea delicioasă).

• Și, cel mai important, Primo Gallanosa, care a văzut *Legenda* în forma ei inițială (o idee incoerentă, exprimată în două fraze), care mi-a dat voie să îi dau ceva din personalitatea sa lui Day și numele său maleficului dictator al Republicii, care mi-a sugerat că June trebuie să fie fată, care m-a ascultat zi și noapte, atunci când îmi era frică, când eram emoționată, tristă sau fericită. Te iubesc.

Legenda lui Day și a lui June continuă în: GENIUL ȘI CAMPIONUL

virtual-project.eu

